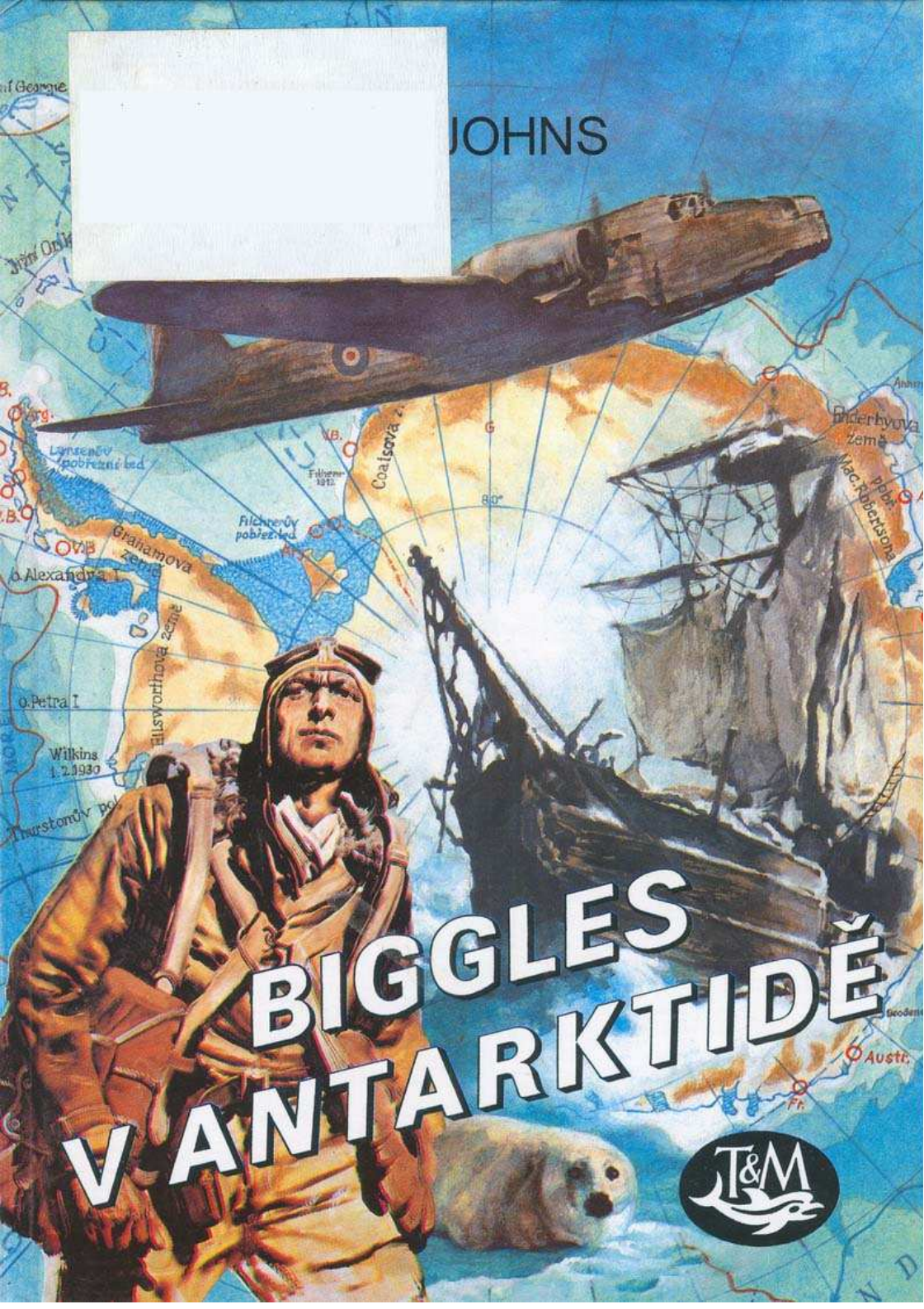

JOHNS
BIGGLES
V ANTARKTIDĚ
T&M

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES V ANTARKTIDĚ

T&M

PRAHA

2000

Zmizení *Hvězdné koruny* patří k nevysvětleným záhadám oceánu. Tento záhadný příběh má podklad ve skutečné události. Objevení vraku lodi, pokladu a postavy Bigglese, jeho přátel i soupeřů, jsou však zcela smyšlené.

© W.E.Johns,1949
Jacket Illustration Petr Barč, Zdeněk Burian
© Petr Barč, 2000
© Zdeněk Burian – dědicové, 2000
Illustrations © Petr Barč, 2000
Translation © Pavel Kaas, 2000
Remake © Mikuláš Moravec, 2000
ISBN 80-7264-010-0

KAPITOLA PRVNÍ

BIGGLES MÁ NÁVŠTĚVU

„Nepamatuji období, kdy by naše práce byla nudnější než zrovna teď," řekl sklesle Ginger Hebblethwaite, příslušník leteckého odboru úřadu kriminálního vyšetřování Scotland Yardu. „Nač máme udržovat leteckou policii, když kolem neletí ani jeden okřídlený zloděj, pašerák nebo vrah?"

Z pohodlných křesel, do nichž před chvílí zapadli, shovívavě sledovali zrzkovo rozladění jeho dva přátelé. Jedním z nich byl Algy Lacey a druhým lord Bertie Lissie, jenž ve zdejším obvykle činorodém ovzduší, rád zapomínal na svůj šlechtický titul.

„Máš absolutní pravdu, starouši," prohlásil lord a pokračoval v leštění monoklu listem vytrženým z časopisu, který právě dočetl. „Musím s tebou souhlasit. Nic nedělat je prostě hnus!"

„Jestli to tak půjde dál, úřad zavřeme a dáme se do krmení holubů na Trafalgarském náměstí," usoudil Algy a zívl. „Bude to zaručeně napínavější než tohle."

„Doufám, že někoho z vás nenapadne, dát se na kariéru leteckého piráta sám," ozval se čtvrtý hlas od okna v opačném koutě pokoje. „Ostatně, kdyby si lidé mysleli, stejně jako vy, že nás platí jen za to, že se tady líně povalujeme, záviděli by nám."

Byl to hlas seržanta Bigglesworth, který z okna svého bytu v londýnské čtvrti Mayfair napjatě sledoval mírný pouliční provoz na Mount Street.

„Kromě toho," pokračoval šéf úřadu kriminálního vyšetřování, „když jsme s prací začínali, nebylo vzdušných banditů málo. Jinak by naše jednotka ani nevznikla."

„Jasně," ozval se Ginger. „Jenže jsme udělali chybu, když jsme s čištěním oblohy zbytečně pospíchali!"

„To jsme si měli zločince šetřit?" zavrčel od okna Biggles. „Plnili jsme prostě svou povinnost."

„A teď nemáme do čeho píchnout."

„Co je na tom špatného? Neumíš odpočívat?"

„Odpočívat budu v penzi," zamumlal Ginger.

„Když se budeš neustále rozčilovat, nedožiješ se jí," jedovatě se ušklíbl Biggles. „Ale počkejte minutku! Řekl bych, že dostaneme návštěvu."

„Proč si to myslíš?"

„Po chodníku jdou dva muži."

„Jemináčku, to je strhující příběh," vzdychl Bertie.

„Jak víš, že jdou zrovna sem?" zajímalo zrzka.

„Dedukce, drahý příteli, dedukce. Jako policisté bychom měli být schopni si ledacos domyslet."

„Což kdybychom si domysleli libru nebo raději deset liber z naší banky a někam vyrazili?" navrhl Ginger.

„Dobrý nápad. Zapamatuj si ho, protože teď to nepůjde," odmítl Biggles. „Už jsem řekl, že vidím přicházet dva muže. Právě teď si

přečítají jmenovky na dveřích našeho domu. Mám pocit, že jednoho z nich znám.“

„Odkud?“

„Je mi líto. Už jsem viděl příliš mnoho tváří, abych si dokázal každou spojit se jménem nebo místem.“

„Jak ten chlapík vypadá?“

„Slušně.“

„Povíš nám toho víc?“

„Mladý, oholený, elegantní, světlovlasý, a podle chůze soudím, že má za sebou výcvik u armády. Ostatně – nudili jste se, a teď vás ani nenapadne podívat se z okna.“

„Tvůj popis se hodí asi na milion obyvatel Londýna,“ ušklíbl se Ginger.

Biggles jeho poznámku přeslechl. „Chlapík, který jde s ním, je mnohem starší. Je to námořník. Právě teď vešli do domu.“

„Tvá reportáž je stále napínavější, starouši,“ řekl Bertie

Biggles se odvrátil od okna a usmál se. „Teď můžete hádat, na jaký konec světa nás tahle návštěva pošle,“ dodal. „Snad už jste si všimli, že naši hosté po nás obvykle chtějí, abychom si někam vyrazili a něco tam vyřešili.“

„Daň za slávu, starouši, je to jen daň za slávu,“ zamumlal tiše Bertie.

„Otravuji se tak, že bych vyrazil kamkoli kromě severního pólu,“ řekl zrzek.

„Tam také nechci,“ souhlasil Bertie. „Je to absolutně odporné místo. Zima, sníh a spousty ledu. Nerostou tam stromy a není tam ani teplá voda na koupání. Na míle daleko jen ledová pustina, po které běhají lední lišky a medvědi… alespoň mi to tak říkali.“

„Medvědi jsou lední, ale lišky sněžné,“ opravil ho Algy.

Než si to ujasnili, ozvalo se zaklepání, a na prahu se objevila Bigglesova hospodyně. „Máte návštěvu, pane,“ oznámila. „Jsou to dva džentlmeni.“

„Děkuji, paní Symesová, Uveďte je, prosím,“ požádal Biggles. Návštěvníci vešli pomalu a zdálo se, že nejistě. První vstoupil mladý muž, kterého už Biggles přátelům letmo popsal. Druhý host byl podstatně starší, menší statné postavy s drsnou hranatou tváří, z níž

na Gingera hleděly ty nejmodřejší oči, jaké kdy v životě viděl. Chlapík měl na sobě tmavomodré sako s mosaznými knoflíky a v ruce držel starou ošumělou čepici se štítkem. Všechno na něm jako by křičelo do světa: „Jsem námořník a vždycky jsem byl námořník!“

Biggles ukázal na volná křesla. „Posaďte se, prosím,“ vyzval příchozí. „Jmenuji se Bigglesworth. Předpokládám, že jste přišli za mnou.“

Mladší z mužů odpověděl s přízvukem, prozrazujícím, že pochází z hrabství Clydeside. „Ano, pane. Děkuji. Možná si na mne, pane, pamatujete. Jsem svobodník Grimes, letecký mechanik, a sloužil jsem u vaší letky v Západní poušti. Říkali mi Grimy.“

Bigglesovy očí se rozšířily. „Samozřejmě! Věděl jsem, že vás odněkud znám, jen jsem si nemohl vzpomenout odkud. Člověk potká takovou spoustu lidí…“ Podal Grimesovi ruku. „Jak se vám daří v civilu, Grimy?“

„Není to špatné, pane,“ zněla pohotová odpověď. „V Glasgowě mám malý obchod s jízdními koly. Problém je v tom, že teď po válce se obtížně shání zboží na prodej. Jenomže to samozřejmě není důvod, proč jsme s otcem přijeli za vámi. Otec potřebuje…“ odmlčel se. „Vlastně my oba potřebujeme trochu poradit. Nevím o nikom, kdo by nám mohl poradit lépe než vy,“ řekl. „Doufám, že vám to nevadí, pane,“ dodal omluvně.

„Ani v nejmenším,“ odpověděl Biggles. „Co pro vás tedy mohu udělat?“

Bývalý letecký mechanik pohlédl na svého otce. „Tak povídej, veliteli,“ vybídl jej.

„Nepochybuji, že jste dlouho sloužil u námořnictva,“ přátelsky řekl Biggles a otočil se ke staršímu z mužů.

„U obchodního loďstva, pane,“ řekl Grimes starší se silným glasgowským přízvukem a odkašlal si. „Mezi námořníky a ve všech přístavech mě znali jako Jumbo Grimese.“

„Jumbo?“ zajímalo Bigglese. „Copak jste měl se slony?“

„Já vlastně nic,“ zatvářil se starý muž rozpačitě, „ale moje loď ano. Jednou jsme převáželi indického slona z Bombaje do zoo v Londýně. Zvířeti se nelíbilo ve vazbě a brzy po odplutí se nějak uvolnil a upravil naši palubu i podpalubí podle svých představ.

Příběh se samozřejmě neutajil, a od té doby jsem byl pro každého Jumbo.“

„Chápu,“ usmál se Biggles. „Doufám, že váš současný problém bude bez slona.“

„Jo, to bude,“ ušklíbl se muž. „Je to ale dlouhá historie.“

„Nemáme naspěch. Povídejte.“

„Začátek je docela lehký, pane,“ začal vyprávět námořník. „Vím prostě o místě, kde je uschována spousta peněz, jen se shýbnout a zvednout je.“

„Tomu není těžké porozumět,“ přikývl Biggles. „Při jedné plavbě jste objevil poklad a teď ho chcete přemístit na svou loď.“

„Jo, tak nějak to je, pane.“

„A co s tím mám dělat já? Jaký to má háček?“

„No, ehm…“ Starý muž vypadal, že ho přímost Bigglesova dotazu zcela zaskočila. „Myslel jsem si, že byste možná…“

„Mysleli jsme, že byste nám mohl poradit,“ přispěl otci na pomoc syn. „Neznáme nikoho jiného a…“

„Je možné, že neznáte,“ přerušil ho důrazně Biggles. „Hlavně jste si však mysleli, že v tom něco udělám já sám! Nemám pravdu?“ Mladý Grimy si nervózně olízl rty. „Ano, pane. Řekl bych, že tak nějak jsme uvažovali.“

„Víte vůbec, že hledání pokladu obvykle končí neúspěšně?“

„Ano, ale mohlo by to být zajímavé,“ namítl Grimy.

„Zajímavé? Proč ne. Mohlo by to být dokonce velmi vzrušující. V prvé řadě to však bude velice drahá zábava pro toho, kdo se bude starat o dopravu, potraviny a ostatní náklady expedice,“ zavrčel Biggles. „Možná vám to ušlo. Ale zkusme na chvíli zapomenout na peníze,“ dodal mírně a vytáhl z pouzdra na stole cigaretu. „Kdepak přesně leží ten váš zlatý důl?“

„Je ve vraku lodi dost blízko Jižního pólu,“ téměř zašeptal Grimes starší. Biggles vytřeštil oči. „Nebesa!“ zasténal. „To jste mi přinesli pěkně tvrdý ořech k rozlousknutí! Mohu vědět jakého blázna napadlo vozit hromadu zlata k jižnímu pólu?“

„No, ona to vlastně není hromada zlata,“ připustil námořník dost schlíple.

„Tak co je v tom vraku?“

„Koruna.“

„Cože?“

„Koruna. Jo. Zlatá koruna posázená diamanty.“ Biggles se zamračil. „Odpusťte, ale to mi připadá jako nesmysl,“ řekl. „Jak by se zlatá koruna posázená diamanty dostala na konec světa? Smím se na to zeptat, že? Vy jste ji viděl?“

„Ne.“

„Jak tedy víte, že tam je?“

„No, těmi diamanty si docela jistý nejsem, ale…“ Grimy, zjevně podrážděný tím, jak podivně se hovor vyvíjí, vskočil otci do řeči. „Tak mu to už řekni všechno!“ naléhal.

„Jen do toho, poslouchám,“ vzdychl Biggles, klesl do křesla a nabídl ostatním pouzdro s cigaretami.

„Děkuji,“ odmítl Jumbo Grimes. „Zapálím si raději dýmku, pokud vám to nebude vadit.“ Vytáhl z kapsy starou stříbrem vykládanou dýmku, ze svitku černého tabáku odřízl nebezpečně vyhlížejícím nožem několik pruhů a nacpal je do hlavičky. Zapálil si mohutným mosazným benzínovým zapalovačem. Když vyfoukl první oblak modrého dýmu, Ginger ucítil tak pronikavý puch, že ucouvl a snažil se ze všech sil potlačit kašel.

„Právě jsem se chystal na zpáteční plavbu ze Šanghaje, když Japonci vstoupili do války,“ začal vyprávět námořník. „Zadrželi moji loď a mne místo domů poslali do zajateckého tábora. Drželi mě tam po celou válku a čím méně vám o tom budu vyprávět, tím lépe pro vaše nervy. Přežil jsem a když válka skončila, chtěl jsem se co nejdříve dostat domů. Zajatců ale přežilo dost a dopravních prostředků bylo málo. Soustředili nás v Hongkongu a když náhodou nějaká loď odplouvala, měli přednost nemocní, děti a ženy. Já na tom nebyl nejhůř, takže jsem čekal a čekal. Když mě pak navštívil chlapík jménem Lavinsky, považoval jsem to za dar z nebes. Jeho národnost pro mě zůstala záhadou a myslím, že i jeho jméno bylo falešné. Anglicky sice mluvil dobře, ale z ostrovů nebyl. Jednou se zmínil o tom, že pochází z Austrálie, ale mně jako Australan nepřipadal. Na můj vkus byl příliš zadobře s Japonci. Vysvětlil mi to tím, že s nimi obchodoval už dávno před válkou, což mohla být pravda. Přišel však za mnou s návrhem, který si mne získal. Měl loď,

kterou prý mohl prodat chilské vládě za předpokladu, že se mu ji podaří dopravit do Santiaga de Chile. Jásal jsem, cesta domů byla na dosah.

Tehdy jsem neměl důvod mu nevěřit, až později jsem pochopil, že všechno co mi napovídal, byla jen snůška lží. Pravdou bylo jen to, že on sám skutečně nebyl námořník. Vyhledal mě prostě proto, že potřeboval někoho, kdo má kapitánský průkaz. Byl mi ochoten slušně zaplatit, když přepravím jeho loď do Jižní Ameriky. Říkal, že se plavby zúčastní jenom jako pasažér.

Všechno znělo docela rozumně a s radostí jsem s jeho podmínkami souhlasil. Mohl jsem se konečně vrátit domů. Zajížďka do Chile mi nevadila, alespoň přijedu do Skotska s trochou peněz v kapse. Šel jsem se na tu jeho loď podívat.

Bylo to pro mne velké zklamání. Už prvním pohledem jsem zjistil, že ze všech hanebných starých kocábek, které jsem v životě viděl, je zrovna tahle v nejhanebnějším stavu. Šlo o dánský škuner jménem Svelt, který měli vyřadit ze služby nejpozději před první válkou. Motory byly italské. Byly tak staré, že jsem si musel opravit své znalosti o tom, v jakém století vůbec motory vznikly. Však také jeden z nich nikdo nedokázal uvést do chodu a druhý vypadal, že každou chvíli propadne dnem lodi do moře. Na základě prvního dojmu jsem usoudil, že bude velmi moudré jít od téhle lodi dál, a udělal bych nejlíp, kdybych se toho dojmu držel. Lavinsky mi ale řekl, že má s nějakým skotským inženýrem dohodnuto, že dohlédne na to, aby byla loď před vyplutím v pořádku. Nakonec u mě zvítězil nerozum, hlavně však touha po domově. Věřil jsem, že se dostanu do Evropy snáze z Chile než z Číny.“

Starý kapitán se odmlčel, aby si znovu zapálil dýmku, která mu vyhasla.

„Takže jsme o tři týdny později vypluli na moře s tak pestrou posádkou, že snad nikdy žádná loď neměla pestřejší. Byli tam muži všech ras a barev pleti, a to ani nemluvím o míšencích. Sehnal si je Lavinsky a nemám tušení, ve kterých sklepech Hongkongu hledal. Ne, že by mi to nahánělo strach. Jsem ze staré školy a dokážu se vypořádat se i s posádkou sestavenou z pirátů. Jediným Anglánem kromě mne byl na palubě hlavní mechanik Neil McArthur. Dej mu

Bůh lehké odpočinutí. Taky Neil už měl čekání v Hongkongu plné zuby. Lavinsky se nalodil s dvojicí japonských pasažérů, kteří se podle něj chtěli dostat do Jižní Ameriky. Nevěděl jsem o nich nic, dokud jsme nevypluli z přístavu, a kdybych o nich věděl dříve, vysadil bych je na břeh. Šli mi na nervy od první chvíle. Nijak jsem se o ně nestaral až do okamžiku, kdy jsem se dozvěděl, že právě ti dva jsou skutečnými vlastníky lodi. Lavinsky byl jen loutka. Nenaučil jsem se nikdy vyslovovat pravá jména těch japončíků, byli to pro mne jen Šaml a Šiml. Neil jim zas říkal Tojo jedna a Tojo dvě.

No dobrá. Plavba byla zpočátku docela klidná. Počasí nám přálo a zdálo se, že všechno půjde hladce. Pak se Lavinsky začal hrozně zajímat o polohu lodi. Potíže začaly, až když jsme se přiblížili k cíli. Lavinsky za mnou přišel na kapitánský můstek a vyzval mě, abych nařídil nový kurz k jihu. Zeptal jsem se ho proč. Řekl mi, že došlo ke změně plánu a majitelé chtějí plout ke Grahamově zemi. Když jsem se vzpamatoval z úžasu, zeptal jsem se ho, co k čertu on a majitelé čekají od návštěvy Grahamovy země, která činí z ledového příkrovu Antarktidy jako veliký kus zmrzlého kamene. Prohlásil, že jde o soukromou záležitost, ale že se včas dozvím všechno, co budu potřebovat. Řekl jsem mu, že tohle jsme si nedohodli, ale on mi odpověděl, že se mí to vyplatí. Nic proti penězům, ale nelíbilo se mí to a tak jsem se taky vyjádřil. Začínalo to smrdět. Sešel jsem z můstku, abych si promluvil s Neilem. Lavinsky a všichni muži z posádky nás pozorovali. Začínalo to vypadat, jako bychom s Neilem byli na lodi jediní, kdo nezná skutečný cíl plavby. Bylo mi jasné, že když odmítnu splnit příkazy majitelů, nastanou mi velké potíže. Měl jsem starost o svoji licenci. Kromě mne a Neila nebyl na lodi nikdo, kdo by dokázal dovést plavidlo do přístavu, a pokud by loď někde ztroskotala, došlo by k tahanicím o pojistné. Ty by mohly způsobit, že kapitán Grimes opustí na dlouhý čas velitelský můstek i kdyby ztroskotání přežil. Abych to zkrátil, souhlasil jsem s novými příkazy, ale do lodního deníku jsem poznamenal, že to dělám s výhradami.

Pokračovalo to tak, že si chudák Svelt o dva týdny později razil cestu mezi plovoucími krami v Bellingshausenově moři a vyhýbal se velkým ledovcům. Když nás zastavil souvislý polární led, řekl jsem Lavinskymu, že jsme na místě. Vyjádřil jsem potěšení nad půvaby

zdejší krajiny a popřál mu mnoho zdaru na výletech. Zeptal jsem se taky, co budeme dělat dál. Povídám jim. ‚Jestli tu zůstaneme delší čas, loď v ledu popraská jako krabička zápalek pod parním válcem, a domů půjdeme pěšky.'"

Kapitán zlostně vyklepal dýmku.

„No dobrá. Netrvalo dlouho, a zjistil jsem, oč jde," pokračoval. „Šlo jim o nezákonný lov tuleňů. Připletl jsem se prostě k bandě pytláků. Řekl jsem tehdy Lavinskymu, co si myslím o něm i o jeho kumpánech a došlo k prudké hádce. Protože ale proti mně a Neilovi stála celá posádka, mohli jsme jim jen pohrozit, že je po návratu udáme. Byla to velká hloupost, kterou jsem si uvědomil až mnohem později. Domů jsme to měli hromsky daleko. Lavinsky chtěl, abychom mlčeli, a nabídl mí dokonce podíl ze zisku. Řekl jsem mu, že se jeho špinavých peněz nedotknu ani koncem nejdelšího ráhna na lodi, čímž jsem naší situaci rozhodně nezlepšil. Pokračovalo masakrování tuleňů, a pak se stalo něco, co situaci docela změnilo. Pluli jsme v blízkosti zamrzlého pobřeží, hlídky hledaly nová loviště a já sledoval pohyb plovoucích ker a ledovců, připraven uhnout s lodí na volnější moře.

Náhle jsem uprostřed ker přimrzlých ke břehu uviděl stěžně škuneru vyčnívající nad led. Bylo jasné, že loď tam zamrzla a nikdo ji už nezachrání. Všimli si jí také ostatní muži z posádky a Lavinsky se k ní vydal na člunu. Chtěl zjistit, co je to za loď. Šaml a Šiml odpluli s ním.

Byli pryč asi dvě hodiny, a když se vrátili, poznal jsem, že narazili na něco zvláštního. Tváře měli bělejší než tamní sníh a oči navrch hlavy. Byli celí vyjukaní, ale když jsem se zeptal co našli, odpověděli, že nic. Na tom starém vraku prý nestálo nic za záchranu. Pochopitelně, že jsem po nich chtěl jméno lodi, abych je mohl zanést do lodního deníku. Lavinsky řekl, že se jméno nedalo přečíst kvůli namrzlému ledu a sněhu, což byla jenom další z jeho lží. Náhle mu nebyla žádná rychlost dost vysoká, abychom už byli pryč. Docela mi to vyhovovalo, ačkoli bych dal nevímco za to, abych se dověděl, co ve vraku našli."

„Rozumím správně tomu, že s sebou nepřinesli vůbec nic?" přerušil kapitána Biggles.

„Jo. Nic. Tím jsem si jist.“

„Kdyby ale našli něco, co by stálo za odnesení, nenechali by to tam,“ namítl Biggles.

„Myslím, že právě v tom se pletete,“ řekl rozvážně kapitán. „Mě to tehdy samozřejmě taky napadlo a kdyby šlo o něco, co by se dalo odnést, určitě by to ve vraku nenechali. Ten Lavinsky měl hromsky šikovné prsty. Jenomže oni našli něco velkého, a navíc nevěřili mně ani Neilovi a možná ani těm šibeničníkům z posádky. Zajímalo mne to, protože jsem si byl jistý, že ve vraku něco cenného je. Dostal jsem ale rozkaz k návratu do Hongkongu. Nic jsem nenamítal. Plul bych kamkoli, jen abych vypadl z té prokleté lodi.

Několik dní nato za mnou večer přišel do kajuty Neil. Tvářil se divně. ‚Víš, co Lavinsky našel v tom vraku?’ zeptal se mě šeptem. Samozřejmě, jsem přiznal, že nevím, a on povídá: ‚No, tak já už na to přišel. Našli tam zlatou korunu posázenou diamanty.’ ‚Jak to víš?’ povídám. A on na to: ‚Poslouchal jsem je, když spolu mluvili před Lavinskyho kajutou. Mluvili sice japonsky, ale já z té jejich hatmatilky už hodně pochytil. Mluvili kolem dokola o nějaké koruně s diamanty!’“

„To ale nedává smysl,“ ozval se Biggles. „Neumím si představit, proč by někdo vezl takový klenot do Grahamovy země, a i kdyby tam už nějaká loď se zlatou korunou zamrzla, zaručeně by se o tom svět dozvěděl. Byl si váš přítel Neil zcela jist, že správně porozuměl japonským slovům koruna a diamanty?“

„No, ne tak docela,“ zaváhal starý Grimes. „Mluvili prý totiž doslova o hvězdách a koruně, ale on došel k závěru, že ty hvězdy mohou být jedině diamanty.“

„Ale, ale,“ pronesl pomalu Biggles a v očích se mu náhle zjevila světélka pochopení. „Okamžik. Říkáte hvězdy a koruna? To mi něco připomíná. No nic, pokračujte. Vrátíme se k tomu později.“ Starý mořský vlk Jumbo Grimes se nedal dlouho pobízet.

„No dobrá. Když jsme se konečně přiblížili k Hongkongu, začal jsem vnímat nepříjemné napětí na lodi. Lavinsky se svými Japonci se mne stranili a nepromluvil na mne ani jeden muž z posádky. Ti se rozdělili do několika skupin, které se bavily jen mezi sebou. Vyhledal jsem Neila.

‚Víme toho na ně tolik, Neile,' řekl jsem, ‚že mám obavu, aby nás ti tři lotři pustili na břeh. A i kdyby nám dal milost Lavinsky, zařídí náš pohřeb posádka a nezaplatí za to ani mědák. Hodí nás prostě do moře. Všichni dobře vědí, že za nepovolený lov tuleňů půjdou za mříže. Měj proto oči otevřené, přijdou potíže. Čekám je hned, jak budeme tak blízko k přístavu, aby do něj dokázali vplout sami.' Chudák Neil kývl, rozuměl mi.

Měl jsem pravdu, ale dodnes mě mrzí, že jsem neodhadl čas jejich akce přesněji. Noc předtím, než jsme měli dorazit do přístavu, mi Neil McArthur ze strojovny oznámil, že vyráží na palubu nadýchat se čerstvého vzduchu a pak že se staví, abychom si promluvili o tom, co udělat dál. Dodal, že se mu chování lidí přestává líbit. Nepřišel. O pár minut později jsem zaslechl, jak něco padlo do vody. Nevěnoval jsem tomu pozornost, nenapadlo mě, že začnou tak brzy. Jenže Neil nešel a nešel a já dostal nepříjemný pocit, že jsem ty darebáky podcenil. Vydal jsem se hledat ho do podpalubí, ale nenašel jsem ho. Nebyl ani ve své kajutě a bylo jasné, že ho ti ďáblové hodili před palubu. Tak takhle to je, pomyslel jsem si.

Nepochybně jsem byl na řadě. No dobrá, povídám si, uvidíme. Vklouzl jsem do své kajuty a odjistil pistoli, kterou jsem s sebou nosil pořád. Když jsem se vrátil na palubu, už na mě čekali. Co mi zbývalo? Nebylo o čem rozmýšlet, neměl jsem nejmenší naději, že bych je přepral všechny. Věděl jsem ale i to, že přestože je loď ještě pěkných pár mil od přístavu, nepluje dál než půl míle od břehu. Navedl jsem ji úmyslně trochu stranou od Hongkongu, i když to bylo značně riskantní. Noční manévr se mi ale povedl a moc mě mrzelo, že mého nápadu už nemohl využít chudák Neil.

Tak jsem po nich párkrát vystřelil, viděl, jak dva ti darebáci padli, a potom jsem skočil do moře. Břeh skutečně ležel sotva půl míle ode mne a já plavu docela slušně. Byla tehdy tma, a přestože rychle spustili člun, aby mě našli a uřízli mi hlavu, unikl jsem. Doplaval jsem ke břehu. Trvalo mi několik dní, než jsem se dostal pěšky do Hongkongu, a když jsem dorazil, zjistil jsem, že Svelt mezitím přistál a hned zas odplul. Jak jsem se dozvěděl, Lavinsky mě hledal. Mrzelo mě, že moje kulka nezasáhla zrovna jeho. To, co jsem

věděl, jsem ohlásil na britském zastupitelském úřadě. Ptáte se, k čemu to bylo? Dohromady k ničemu. Jistě, úřady měly tehdy spoustu důležitějších starostí, než byl nezákonný lov tuleňů. Byla to doba těsně po japonské okupaci, kdy všichni měli starostí nad hlavu a asi se ani nemohli zabývat drobností, jakou bylo z jejich pohledu moje oznámení.“

Kapitán schoval dýmku do kapsy.

„No dobrá, to je vlastně všechno,“ uzavřel. „Dostal jsem možnost vyplout domů na další lodi, a pochopitelně jsem jí využil. To, co jsem teď vyprávěl vám, jsem řekl po návratu taky synovi. Podle jeho názoru, bychom mohli na tom starém vraku najít něco obzvlášť cenného, kdyby se nám ovšem podařilo nějak se k němu dostat. Je tu jen jedna otázka. Jak? Podle Grimyho bychom si měli vyslechnout váš názor. Snad prý byste mohl vědět o někom, kdo by nám… ehm… kdo by nám mohl nějak pomoci.“

„Chápu,“ přikývl Biggles a po tváři mu přelétl náznak úsměvu.

„Jsem si jist jednou věcí, pane,“ dodal kapitán. „Lavinsky tu korunu s sebou na Svelt nepřinesl.“

„Já také,“ řekl suše Biggles.

Grimes starší se zatvářil zmateně. „Jak si tím můžete být tak jistý? Nikdy jste tam nebyl.“

„Ovšem,“ řekl Biggles. „Vím však, že koruna ztroskotala.“

KAPITOLA DRUHÁ

ODKAZ Z MINULOSTI

Kapitán Grimes na Bigglese hleděl, jako by pochyboval o jeho duševním zdraví. „Nechápu, o čem mluvíte," prohlásil tentokrát dost drsným hlasem. „Jak by mohla zlatá koruna…"

„Nemluvím o zlaté koruně," přerušil ho Biggles. „V Antarktidě žádná zlatá koruna není, a ani tam nikdy nebyla. Váš předpoklad, že tam něco takového je nebo bylo, je docela přirozený. Je to však skutečně pouze předpoklad. Jsem si jist, že koruna, kterou objevil darebák Lavinsky, je ze dřeva."

Biggles domluvil a když uviděl výraz ve tváři námořníka, usmál se. „Víte, kapitáne," pokračoval pak, „pokud se v odhadu nemýlím, tak to, o čem Lavinsky a jeho Japonci breptali, byl vrak starého škuneru jménem Hvězdná koruna."

Kapitán Grimes se zhluboka nadechl. Vypadal schlíple. „Ale o tom jsem nikdy neslyšel," zamumlal.

„Domnívám se, že o Hvězdné koruně slyšelo tuze málo lidí," řekl Biggles. „Já vím o škuneru proto, že mě zajímají nevyřešené záhady a platím si výstřižkovou službu, která mě o nich a o výzkumech kolem nich informuje. Hvězdná koruna brázdila moře před spoustou let. Pokud mě paměť neklame, zmizela zhruba před sedmdesáti lety během plavby z Austrálie do Londýna."

„To mě teda podržte," vydechl zklamaně kapitán. „To znamená, že když jsem si myslel, že jsem na stopě velkého pokladu, choval jsem se jako starý blázen. Asi jsem vážně zešílel."

„Ale nezešílel," usmál se Biggles nad jeho slovy. „Abyste si to nemyslel, povím vám toho víc. Nejenže nejste starý blázen, ale patrně jste opravdu na stopě velkého pokladu! Koruna s diamanty to ovšem nebude."

„Koukněme se!" vyrazil kapitán, napřímil se a jeho modré oči se přimhouřily. „Takže tam přece jen něco je?"

„Něco tam zaručeně bylo, a podle vašeho vyprávění, to tam dosud může být. Než Hvězdná koruna vyplula od protinožců, naložili

do jejího podpalubí téměř tunu australského zlata. Kolik zlata na ní dodnes zůstalo, je jiná otázka. Mějte chvilku strpení, než najdu své materiály, abychom získali jistotu.“

Biggles zamířil ke skříni, jedním hmatem z ní vylovil tlusté album a položil ho na stůl. Z rozměrného svazku vyčnívaly novinové výstřižky. Obracel pomalu stránky. Konečně našel, co hledal, neboť rozevřel desky úplně a několik minut mlčky četl. Všichni kolem ho sledovali s napětím.

„Ano,“ řekl a zvedl hlavu. „Příliš jsem se nemýlil. Hvězdná koruna byla vůbec zvláštní plavidlo, které jako by přinášelo smůlu. Byl to škuner s výtlakem patnáct set tun. S tunou zlata na palubě zmizel cestou z Melbourne do Londýna. Došlo k tomu před sedmdesáti lety. Nezmizela pouze loď, ale s ní také celá posádka. Pojišťovna nakonec vyplatila majitelům lodi náhradu, takže ti vyvázli z tragedie nejlépe. O mužích z posádky již nikdo nikdy neslyšel.

To však není konec historie lodi, vlastně již jen jejího vraku. Zhruba o dvacet let později zahlédla vrak Hvězdné koruny posádka velrybářské lodi Mečoun. Dostala se do míst, kde Hvězdná koruna uvízla, vysloveně nešťastnou náhodou. Zahnala ji tam vichřice od severu a posádka vězela na tom zamrzlém konci světa tolik měsíců, až se jí to stalo osudné. Po jediném dnu v sousedství vraku hnal vítr ledovec s Mečounem dál. Muži postupně umírali hlady a také následkem kurdějí. Přežil a z ledového zajetí vyvázl jen jediný člověk, lodní důstojník Last. Vysvobodili ho jiní velrybáři, kteří ho dovezli domů, do Austrálie. Podle všeho se Last nějaký čas po návratu svěřil se svým objevem jistému Mantonovi, majiteli škuneru Černý pes. Snad to ani nemohlo dopadnout jinak, než že tihle dva vypluli na Černém psu pro Hvězdnou korunu, přesněji řečeno pro zlato uložené na její palubě.

Jako to obvykle při honbě za pokladem bývá, konec byl tragický a zahynulo mnoho lidí. Černý pes se dostal mezi dva ledovce, které loď rozdrtily. Vyvázli právě jen Manton a Last, patrně proto, že v době katastrofy již byli na břehu. Tihle dva dokázali dorazit až ke Hvězdné koruně a našli tam všechno ve stejném stavu, v jakém loď byla, když ji Last viděl poprvé. Zlata se nikdo nedotkl, ale zájem

zubožených trosečníků o poklad se pochopitelně změnil. Stali se z nich zajatci Antarktidy s nepatrnou nadějí na návrat domů. Smrt hladem jim sice nehrozila, protože našli ve vraku dost zásob a potravin, které se uchovaly díky silným mrazům. Začínalo však zimní období a jejich naděje na to, že je někdo najde a pomůže jim, byla žalostně malá. Aby nějak utloukli čas, bavili se tím, že si mezi sebou rozdělovali zlato. Po třech měsících Manton zešílel a prý se pokusil Lasta zavraždit. Došlo k zápasu, který skončil tím, že Last v sebeobraně Mantona zastřelil. Pohřbil ho do ledu, na hrobě vztyčil ledovou mohylu a na ni umístil kříž se jménem mrtvého. Pak, aby předešel tomu, že se ze samoty zblázní také, dal se do práce. Opravil jeden z malých člunů, které zůstaly na palubě Hvězdné koruny. Vyrobil si pevné sáně, naložil na ně zásoby a člun, a když se dočkal oteplení a ledy začaly praskat, odtáhl všechno k otevřenému moři. Celkem strávil v zajetí ledu plných osm měsíců. Štěstí však již podruhé stálo při Lastovi, protože brzy poté, co dospěl ke břehu, ho vyzvedli muži z amerického velrybářského člunu jménem Ratolest. Asi proto, že nechtěl vyprávět o zlatu, vymyslel si Last pro kapitána historku o tom, jak se po ztroskotání vlastní lodi zachránil na břehu. Na palubě Ratolesti se pak dostal domů.

Útrapy ho silně poznamenaly a nikdy se docela neuzdravil. Žil pak v Austrálii ještě několik let a zdá se, že zlato ležící v říši ledu ho již nelákalo. Dříve však než zemřel, vyprávěl o svém dobrodružství jistému svému příbuznému, který si nejspíš dlouho lámal hlavu nad tím, co z toho je pravda a co ne. Potom se rozhodl povědět to několika přátelům, a tak příběh pronikl na veřejnost. Výpověď Lastova příbuzného je však jediným zdrojem, ze kterého čerpají všichni, kdož se o Hvězdné koruně po ztroskotání zmiňují.

Samozřejmě, že dnes sotva zjistíme, kolik je na Lastově příběhu pravdy. Však také většina lidí přijala vyprávění se značnou dávkou nedůvěry. Co když se jen snažil zamaskovat svou historkou nějakou ohavnou kapitolu ze svého života? Je ostatně možné i to, že Last následkem velkého utrpení zešílel podobně jako Manton, a vše co vylíčil, bylo jen jeho utkvělou představou. Ať se to však seběhlo jakkoli, není znám jediný pokus Lastovy údaje ověřit. Je to dost divné, protože tuna zlata je více než slušný majetek. Sám jsem si

nezájem vášnivých hledačů pokladů vysvětloval tím, že nikdo nevzal Lasta vážně. Ted, po tom co vyprávěl kapitán Grimes, se mi věci jeví trochu jinak. Možná, že na tom opravdu něco je. Pokud Hvězdná koruna dosud leží v zajetí ledu, pak je na její palubě také tuna zlata.“

„Že by si Last s sebou nevzal ani trochu?“ zeptal se zrzek.

„Pokud ano tak jen málo a nediv se tomu. Kdybys byl v jeho situaci, naložil by sis na těžké sáně další zátěž? On vlekl sáně, potraviny a člun. Neumím si moc představit jaký tam je terén, ale i kdyby byl rovný a sjízdný, byl zázrak, že to svedl. Myslím, že jeho jedinou starostí bylo přežití, a naději na úspěch měl vážně mizivou.“ Biggles zaklapl desky a otočil se ke kapitánu Grimesovi.

„To je zatím vše, co vím,“ řekl. „Říkám zatím, protože poslední kapitolu příběhu pravděpodobně teprve musí někdo napsat, pokud ovšem Hvězdnou korunu najde. Poznamenal jste si její polohu?“

„Samozřejmě.“

„Řekl jste to Lavinskymu?“

„Ne.“

„Mohl vyčíst polohu z lodního deníku?“

„To mohl udělat snadno, když jsem z lodi zmizel. V deníku ale mohl najít jen přibližně stanovenou polohu vraku. Po celou dobu, kdy ti lotři lovili tuleně, unášel totiž náš Svelt mořský proud a já neměl chuť zaměřovat polohu každý den. Přesně jsem si zaměřil jen polohu vraku, ale tu jsem do deníku nezapsal.“

„To bylo prozíravé,“ řekl Biggles a uznale kývl. „Pohyboval se také led? Ptám se proto, že kdyby byl v pohybu, Hvězdná koruna by se přirozeně pohybovala s ním. Neznám tamní prostředí, ale mám představu, že se při oteplení odlamují od souvislého pobřežního ledu obrovské ledovce, které pak unáší proud.“

„Tak to opravdu je,“ řekl kapitán. „Jistě. Souvisí to s ročním obdobím. V období velkých mrazů k tomu nedochází, když se ale oteplí, odlamují se ledovce od břehu a plují po moři. Každé lodi pak hrozí nebezpečí, že se dostane mezi dva ledovce, nebo ledovec a souvislý pobřežní led. Jejich váha rozdrtí nejpevnější loď jako krabičku zápalek. Byli jsme tam v teplejším období a nepochybuji, že se okrajový ledovec pohyboval. Jeho pohyb je přirozeně pomalý, přesto si každý kapitán musí dávat pozor, aby se s lodí nedostal mezi

pobřežní led a plovoucí ledovec. Když k tomu dojde, loď to uvězní a obvykle i zničí. Právě tak dopadla Hvězdná koruna, a mohl tak dopadnout i náš Svelt.“

Biggles si zapálil další cigaretu. „Takže se zdá,“ zamumlal spíš pro sebe, „že to zlato tam stále leží. Ledaže by tam Lavinsky a jeho Japonci zamířili znovu, našli vrak a zlato z něj vybrali. Co s tím hodláte dělat, kapitáne?“

„Co mohu dělat?“ zatvářil se bezradně kapitán. „Domnívám se, že Lavinsky ten vrak už dávno hledá.“

„Je to více než pravděpodobné. Tuna zlata je úžasná návnada a když o ní ví dobrodruh, vleze za ní i do ledové pasti.“

„Zlato ale není jeho.“

„To mu určitě vadí ze všeho nejméně,“ usmál se Biggles. „Když to tak už chcete brát, nepatří ani vám. Mnohem víc mne ale mate, proč si ho Lavinsky a ti dva nevyzvedli, když jim leželo u nosu?“

„Neměli na to čas a kolem bylo příliš mnoho svědků, kteří by se hlásili o podíl,“ řekl kapitán. „Kolem lodi se tehdy stahoval led a ti tři dorazili na palubu v poslední chvíli. Rozhodně se ale ke vraku vrátí a pak už neztratí ani chvilku. Vsadím na to boty.“

„A protože je letadlo mnohem rychlejší než loď, napadlo vás, že byste je mohl předhonit, že?“ zabručel Biggles. „Přišel jste sem přece kvůli tomu, ne?“

„S vámi se těžko jedná,“ nejistě se ušklíbl kapitán Grimes, „ale máte pravdu. Trefil jste hřebíček na hlavičku.“

„Dobrá. Než však vy nebo kdokoli jiný něco podnikne, musíme si ujasnit, kdo je majitelem zlata,“ řekl Biggles.

„Mělo by patřit pojišťovně, která uhradila ztrátu majiteli lodi, pokud ovšem právo na zachráněný náklad někomu neprodala. Jenomže k tomu sotva došlo, protože úřady určitě už dávno prohlásily loď za ztracenou. Myslím, že po tak dlouhé řadě let převládl názor, že Hvězdná koruna leží na mořském dně.“

„Souhlasím,“ kývl Biggles. „Jestliže by se ale držitelé práva na zachráněný náklad dozvěděli, že plavidlo se nepotopilo a je stále dosažitelné, situace by se změnila. Zmínil jste se o lodi ještě někomu?“

„Ani živé duši. Konec konců jsem se její jméno dozvěděl až před chvíli od vás. Jediné, co jsem ohlásil úřadům, byl nezákonný lov tuleňů.“

„Takže je nutné nejdřív zjistit, kdo vlastní práva na ztracený náklad a to, zda jsou na prodej. Pokud jsou, musíte je koupit. Měl byste je dostat za babku. Pak už jen zbývá vypravit se na jih, najít vrak a dostat zlato domů.“

„To nedokážu, alespoň ne sám,“ zachmuřil se starý muž. „Takovou cestu si ani nemohu dovolit. A kromě toho by mi plavba trvala strašně dlouho. Na místě bych potom pravděpodobně zjistil, že mě Lavinsky předešel. Nejspíš už je na cestě.“

„Obávám se, že máte pravdu,“ přikývl Biggles. „Lavinsky už asi zahájil akci.“

„Nejdřív si ale musel sehnat lepší loď než byl Svelt. Ten se už vážně rozpadal a na motory nebylo spolehnutí. Loď by určitě sehnal snadno.“

„Nejsem si tím tak jist,“ pokrčil rameny Biggles. „Pořídit si loď je dost složitá a nákladná záležitost. Pochybuji, že takový chlapík by dal dohromady dost peněz na její nákup.“

„Mohl si nějakou půjčit.“

„O tom pochybuji.“

„Proč?“

„Protože kdyby si Lavinsky chtěl od někoho půjčit loď, majitele by určitě zajímalo, k čemu ji hodlá použít. Myslíte, že by mu to Lavinsky řekl? Nepochybuji o tom že ne, protože kdyby to udělal, majitel by požadoval úměrný podíl z pokladu. Mohl byste vědět, že v takových případech nerozhoduje ten, kdo přichází s požadavkem. Lavinsky by však jistě nechtěl hrát druhé housle, a podle toho co jste mi o něm řekl, není mužem, jenž by byl ochoten vzdát se půlky zisku. Ne. Když se za zlatem vypraví, nesvěří své tajemství nikomu cizímu, raději použije svoji starou loď s původní posádkou. To je alespoň můj názor.“ Biggles hodil nedopalek do krbu. „A to je asi tak všechno, co vám mohu poradit.“

„Odsoudil jste mě,“ řekl odevzdaně kapitán Grimes. „Mohl jsem si sám spočítat, že do toho nepůjdete. Mé vlastní síly na tak dlouhou cestu určitě nestačí.“

„Já že vás odsoudil?“ usmál se Biggles. „Nikdy jsem netoužil po soudcovské paruce.“

„Myslel jsem, že se dohodneme.“

„Na čem?“

„Doufal jsem, že vás případ té koruny s diamanty zaujme, a že zařídíte leteckou přepravu. Vy jste mě poučil, že nejde o korunu, ale to na věci moc nemění. O výnos bychom se rozdělili tak jako tak. Bylo by to spravedlivé, nemyslíte?“

„To by nesporně bylo, kdybych to mohl udělat,“ smutně vzdychl Biggles. „Obávám se však, pane Grimesi, že na tom nejsem o mnoho lépe než vy. Byl by to podnik nad mé možnosti i tehdy, kdyby mě nadřízení uvolnili z práce. Celá expedice by byla velice drahá a pochybuji, že bych si ji mohl dovolit. Asi si ani neuvědomujete, že každý její účastník bude také riskovat život. Už proto se mi do toho nechce. Není to jen proto, že jsem dost zimomřivý. Nic proti riziku, ale nehodlám spáchat sebevraždu kvůli zlatu, které tam může ležet, ale také nemusí.“

„Opravdu by to bylo tak obtížné?“ zeptal se překvapeně kapitán. „Myslel jsem si, že letadlem se dostanete kamkoli.“

„To si myslí spousta lidí, a do jisté míry mají pravdu, ale všechno má svá omezení,“ řekl Biggles. „Vy jste sice v Antarktidě byl, ale mám u vás pocit, že si zcela neuvědomujete, co je to za prostředí. Mluvíme přece spolu o jednom z nejnepřístupnějších míst na světě, s nímž se dá srovnat jen druhý pól a vrcholy nejvyšších hor v Himalájí. Vždyť i plavba dobře postavenou a vybavenou lodí bývá riskantní a letadlo, které není na polární podmínky speciálně vybavené, by se lehce mohlo dostat do katastrofální situace. Nikdy jsem nebyl odborník ani na mráz ani na ledové kry, ale myslím, že k výletu za polární kruh bude zapotřebí nejméně dvou strojů. Snad nemusím dodávat, kolik peněz letadla stojí.“

„Asi máte pravdu,“ řekl rozpačitě kapitán. „Nenapadlo mě, že to bude tak obtížné.“

„Nebylo by, kdybyste tam měl nějaké zázemí. Dovolte mi, abych se vám pokusil věc trochu osvětlit. Já jsem letec, a musím proto brát ohledy na to, co patří k letu a přistání. Jižní pól má pod dohledem několik vlád. Asi sami víte, že o Antarktidu je větší zájem

než o Arktidu, ale možná nevíte proč. Odpověď je prostá. Severní pól je převážně pokryt zamrzlým mořem, a není využitelný jinak, než pro umístění meteorologických stanic nebo vojenských základen. Takřka sousedí se severem Evropy, Asie a Ameriky, takže je snáze dostupný než Jižní pól. Antarktida je navíc pevninou, kontinentem, který měří šest milionů čtverečních mil. Převážnou část středu Antarktidy tvoří mohutná pohoří, kde nenajdete živého tvora, který by tam dokázal přežít. Je zajímavé, co tvrdili mnozí staří vědci. Prý vzhledem k tomu, že větší část pevniny leží severně od rovníku, musí ležet jižně od něj další světadíl, aby se zeměkoule vyvážila. Podle jejich názoru by se jinak nemohla plynule otáčet kolem své osy. Pochopitelně v tom neměli pravdu, ale nakonec se světadíl našel, ačkoli to chvíli trvalo. Říká se mu Bílý kontinent, protože je v zajetí věčného ledu a sněhu. Nikdo pochopitelně neví, jaké nerosty pod masami ledu leží. Jistě tam budou, avšak teprve čekají na objevitele. Patrně by se tam dala nalézt ložiska uhlí a ropy, jenomže průzkum je zatím v začátcích, na ledovcích Antarktidy dosud pracovalo jen málo výprav, a moc toho ještě nezjistily. Poslední expedici tam vyslali Američané a prý se připravili mimořádně pečlivě. Neznám všechny podrobnosti, ale v tisku jsem se dočetl, že ti lidé prošli ledovým peklem, ačkoli jejich letadla byla vybavena tím nejlepším a nejmodernějším, co mohou současné letouny mít. Vědci na ničem nešetřili. Kvůli podmínkám přesahujícím hranice veškerých znalostí a zkušeností došlo i ke ztrátám.“

„K jakým ztrátám?“ zeptal se Ginger.

„Dva z účastníků zahynuli,“ odpověděl Biggles a zapálil si další cigaretu. „Potíže začínají už tím, že při pobřeží není obvykle snadné určit, kde je pod ledovcem moře a kde pevnina. V zimě moře zamrzá tak daleko od břehů, že ledy Antarktidy narostou téměř na dvojnásobek. V krátkém teplém období se moře uvolní a nejen to, led se odlamuje i od pobřežního ledovce. Mohou to být malé kry, ale i mohutné ledovce. Když se uvolní, plovou nebo se posouvají při pevnině, takže obrys pobřeží se mění. Posadit letoun na led poblíž břehu je proto vždycky riskantní. Pokud vím, tak led na zamrzlém moři bývá většinou rovný, ale zase na něm může ležet víc než stopu vysoká vrstva sypkého sněhu. Každý pilot ví, jak by asi dopadlo

přistání s podvozkem, takže místo podvozkových kol letci užívají lyže. Až na nesmírně vzácné výjimky v Antarktidě neprší. Sněží však o to častěji a téměř stále fičí vítr, který zvedá přemrzlý sníh a vytváří duny, zakrývající led. Potíže nejsou jen s přistáním, ale stejné trápení mají piloti i s odstartováním, což čeká každého, kdo tam nechce trvale zůstat. Za jasného počasí, které tam bývá poměrně často, je dohlednost až stopadesát mil! Vlhkost vzduchu za vysokých mrazů bývá totiž zcela zanedbatelná. Nad nejvyššími pásmy hor ve středu kontinentu je i v létě teplota nejvýš třicet stupňů pod bodem mrazu! To by nám pochopitelně příliš nevadilo, protože tak daleko by se výprava nepustila. Mnohem horší je, že navzdory teplotám hluboko pod bodem mrazu, jsou sluneční paprsky neobyčejně pronikavé a připálí neopatrnému člověku kůži za pár minut. To platí v Antartidě na jakémkoli místě.

Pokud je zataženo nebo se rychle změní teplota, vzniká mlha, což je další potíž při létání. Dochází k jevu, při němž splývá obloha se zemí. To si prožili američtí letci při poslední expedici a prý jim z toho šla hlava kolem. Nazvali to bílá tma. Běžnou tmu, kdy člověk nic nevidí, protože není světlo, zná každý. Při ‚bílé tmě' dochází k něčemu podobném z přesně opačného důvodu – světla kolem je příliš mnoho. Ať se podíváte nahoru, dolů, doprava či vlevo, všechno vypadá stejně, všude vládne bílý jas. Světlo přichází ze všech stran, takže věci ztratí obrysy, chybí stíny, podle kterých byste se mohli orientovat. Při cestě po zemí je to nepříjemné, ale za letu je to mnohem horší. Můžete narazit do země, aniž byste ji do poslední chvíle viděli. Výškoměr je vám pak k ničemu, protože neznáte nadmořskou výšku pevniny pod sebou. Můžete totiž letět nad náhorní plošinou s nadmořskou výškou deset tisíc stop, nebo nad ledem pouhých pár desítek stop nad hladinou a vůbec to nebudete tušit. Už jen představa o létání v takových podmínkách mně děsí.

Navigace tam musí být hotovou noční můrou. Stačí si uvědomit, že když letíte nad pólem, a podíváte se kterýmkoli směrem, díváte se vždycky k severu. Nemůžete letět jinam než na sever. Uvědomili jste si to? A když pól přeletíte, z východu se ve zlomku vteřiny stane západ a naopak. Podivné, že? Nikdy jsem si to nezkusil, ale četl jsem hlášení mužů, kteří to poznali, a pokud z toho byla jen polovina

pravdou, žehnám nebesům, že se tam v životě nepodívám. Nejdále na jih jsem byl na ostrově Kerguelen[1], jenže to je pořád ještě daleko od pólu. Přesto jsme si tam do sytosti užili ledovců a mlhy, a všechny kraje, které jsem navštívil jindy, byly mnohem příjemnější než to, co jsem našel tam. Ale už jsem toho napovídal dost. Snad již chápete, že ani nejlehkomyslnější pilot by neměl počítat s tím, že přistane poblíž břehu Antarktidy, doběhne si ke Hvězdné koruně pro tunu zlata a pak hladce odstartuje. Věřím, že bych se tam dokázal dostat, ale trápí mne představa, že bych mohl v sousedství ledové mohyly s mrtvým Mantonem drkotat zuby po řádku měsíců."

„Jeminářku, jak pak by ne! Jsem na tvé straně, starouši," ozval se Bertie a pustil se do čištění monoklu. „Komu by se chtělo do té hnusné zimy?"

„Rozumím vám," řekl smutně kapitán Grimes.

„Připouštím, že kdybych měl dost času a peněz, nevidím důvod, proč se na ten výlet nevydat. Když nové zkušenosti člověka zrovna nezabijí, prospějí mu. Jistě ale pochopíte, proč nechci podnikat tak nejistý podnik na vlastní pěst a na vlastní účet," změnil tón Biggles a na pár vteřin se zamyslel. „O jednom způsobu, jak vám pomoci, bych ale možná věděl," pokračoval. „Naše vláda potřebuje zlato a vlastně neznám žádnou, která by ho zoufale nepotřebovala vždycky. V současnosti je prý v Londýně tahle potřeba ještě větší, než kdy předtím. Kdybych na příslušných místech oznámil, kde lze najít tunu zlata, patrně by mi dali nejenom požehnání, ale i nutný peněžní obnos. Úřady si pak samozřejmě budou dělat na zlato nárok a nám by mohly přiřknout podíl za objevení a doručení, dejme tomu deset procent. Každý člen výpravy by dostal velmi slušné peníze a expedice by získala nejenom záštitu vlády, ale i slušné vybavení. Jde samozřejmě hlavně o letadla."

„A co když přitom někdo z nás přijde o život, starouši?" zeptal se s nevinným výrazem Bertie.

„Kdybys to byl ty, nečekej ode mne nic," zavrčel Biggles. „Jsi ale lord, takže by tě vláda možná navrhla na nějaké vyznamenání in memoriam."

[1] viz. Biggles a ponorka U-517

„Jeminářku, za co? Za odvahu?“

„Při tvém vztahu k zimě spíš za otužilost.“

„Nechte toho,“ přerušil je Ginger. „Pokračuj, Bigglesi.“

„Ano,“ ožil Grimes. „Jak to bude dál?“

„Když s mým návrhem souhlasíte, mohu to zkusit,“ řekl Biggles. „V nejhorším případě mě odmítnou. Obávám se, že potom by byl s polární expedicí konec.“

„Jasně, že souhlasím,“ odpověděl kapitán. „Zkusíte to tedy?“

„Zkusím.“

„Skvělé,“ řekl Grimes a vstal. „Jsme dohodnuti.“

„Dobrá. Dejte mi ještě svou adresu, abych se s vámi mohl spojit. Pokud to vyjde, zařídím pro vás oba potřebné formality. Bez vás by nemělo smysl do toho ledového pekla létat, protože jedině vy nás můžete ke vraku Hvězdné koruny dovést, kapitáne. Váš syn by mohl letět jako mechanik a radista.“

„Výborně, pane. Potěšil jste mě,“ uzavřel kapitán Grimes. „Přeji vám hezký den.“

„Na shledanou,“ rozloučil se Biggles a doprovodil návštěvníky ke dveřím.

„Jestli to vyjde, budu nejspíš potřebovat zimní prádlo,“ vzdychl Bertie, když dveře zaklaply.

„Určitě. Spoustu teplého prádla!“ řekl Biggles, ale ani on se neusmál.

KAPITOLA TŘETÍ

VZHŮRU NA JIH

Dva týdny po rozhovoru v Bigglesově londýnském bytě se nad Antarktickým mořem objevil osamělý temný letící předmět, který se pohyboval směrem k jihu, zoufale opuštěný v ledové pustině. Každý, kdo jen přičichl k létání, by v něm poznal Wellington, starší typ britského bombardéru, za druhé války pýchu RAF, dnes však již poněkud zastaralý letoun. V pilotní kabině seděl Biggles a vedle něj Ginger. Vzadu v kajutě radiooperátora usínal letecký mechanik Grimes, jemuž zase už všichni říkali Grimy. Čtvrtým mužem posádky byl jeho otec, starý Grimes, kapitán obchodního loďstva.

Předchozí dva týdny byly pro Bigglese a jeho přátele více než rušné. Lidé sedící na „příslušných místech“ váhali jenom krátce. Schválili výpravu, poskytli ji obstojnou částku, ale vše ostatní zbylo na účastníky expedice. Nesmělí ztrácet čas. Měli ho totiž tak málo, že se podle Bigglesova názoru nedala pořádná příprava vůbec stačit. Vystavovali se tím značnému riziku. Nikdo z nich však nepochyboval, že nelení ani Lavinsky. Biggles vyjádřil názor, že ten podivný Australan vyrazil na cestu již před časem a možná se blíží k pobřeží, kde byl uvězněn vrak. Rozhodně si byl jistý, že s Lavinskym musí počítat. Bylo by sice skvělé, kdyby se s ním nesetkali, ale spoléhat se na to nedalo. Všichni chápali, že kdyby došlo k setkání, sotva by skončilo přátelským potřesením rukou. Biggles se nejvíc obával toho, že se Lavinsky dostane k cíli dřív než oni.

„Každý den, o který se opozdíme,“ prohlásil, „zvyšuje nebezpečí, že se s Lavinskym střetneme!“

Samo promyšlení plánu výpravy netrvalo Bigglesovi dlouho. Mnoho si stejně nemohl vybírat. Nejbližší britské území, vlastně jediné, které bylo dosažitelné letadlem, byly Falklandské ostrovy. Divoký, skalnatý a větrem ošlehaný shluk ostrovů, ležící asi tři sta mil jihovýchodně od Magellanova průlivu. Falklandy byly nejjižnější osídlenou částí britského impéria. Také vlastní cíl cesty, zamrzlé pobřeží Grahamovy země, patřilo k Falklandům, i když tam nebylo

po osídlení ani stopy. Díky tomu, že Falklandy byly britské ostrovy, nevznikly žádné potíže s úředními formalitami při příletu ani s ubytováním. Všechno se dalo rychle zařídit přímo z Londýna v Port Stanley, hlavním městě ostrovů.

Ke krátkému váhání zástupců britských úřadů je nutno dodat, že nepřijali Bigglesův návrh právě s otevřenou náručí. Hlavní potíží se staly jako obvykle peníze. Výprava dostala oficiální požehnání až tehdy, když Biggles úředníky přesvědčil, že náklady na ni budou poměrně velmi nízké ve srovnání s výnosem, který výprava přiveze, pokud bude mít úspěch. Další diskuze se rozpoutala, když Biggles vyjádřil svou představu o desetiprocentním podílu z nalezeného zlata, který měl být rozdělen mezi účastníky výpravy. V téhle věci však byl Biggles neoblomný a prohlásil, že nehodlá riskovat život svůj ani svých společníků jen z radosti z prožitého dobrodružství. Řekl, že si může užít dost dobrodružství, aniž by se trmácel na ledový konec světa. Nakonec dosáhl svého nejspíš proto, že dovedl předchozí akce k úspěšnému konci, což mu všichni trochu neochotně přiznali.

Přesto uvolnili pro expedici úsporný rozpočet na základě běžných zvyklostí, které jsou úřadům vlastní. Biggles si na to nestěžoval, neboť s ničím lepším nepočítal. Požádal o dvě letadla. Prohlásil, že ho nikdo nepřinutí letět jen s jedním. Nakonec mu vyhověli, ale musel se spokojit se dvěma obstarožními bombardéry z nadbytečných rezerv letectva. Dal si obě letadla upravit pro užití v polárních podmínkách. Ve skutečnosti mu wellingtony vyhovovaly, neboť dobře znal jejich výkonnost a spolehlivost. Tyto vlastnosti, spolu se značným doletem při plném zatížení, byly přesně tím, co Bigglese zajímalo nejvíc. Na mimořádně vysoké rychlosti letadla nebo na výšce, které je schopno dosáhnout, mu příliš nezáleželo.

Úpravy letadel proběhly rychle. Šlo hlavně o montáž přídavných nádrží. Jakmile stroje odstartují z ostrovního letiště, nebudou mít možnost tankovat do doby, než na stejném letišti přistanou. Navíc si museli vézt dostatečnou rezervu benzínu pro případ, že by je potkala nehoda, ke které ostatně mohla přispět i nepřátelská střela, jež by provrtala některou z nádrží.

Dalším požadavkem byla instalace nového a podstatně výkonnějšího topného zařízení, největší změny ale provedli na podvozku. Biggles dal na držáky kol namontovat lyže tak, že kola vyčnívala jen pár palců pod nimi. Díky tomu mohly stroje přistával jak na sněhu, tak na pevném povrchu. Tenhle nápad nebyl z Bigglesovy hlavy, přišli na to Američané, kteří věc vyzkoušeli při své poslední výpravě do Antarktidy.

Oba letouny byly odlehčeny tím, že z nich odmontovali zbraně. Otázka vybavení výpravy na polární podmínky však byla složitá, nepomohla ji vyřešit ani Bertieho důvtipná úvaha o teplém spodním prádle. Biggles si proto pročetl zprávy, které podaly předchozí námořní i letecké polární expedice. Brzy pochopil, co musí vzít s sebou. Vzápětí si však uvědomil, že všechny výpravy strávily v polárních podmínkách delší dobu, zatímco jejich expedice by neměla trvat déle než několik dnů. Dost dlouho si potom lámal hlavu tím, jaké vybavení mohou postrádat. Nejobtížnější bylo rozhodnout, jak zatížit letadla s přihlédnutím ke spotřebě paliva a oleje. Přes veškeré Bigglesovy úvahy byly letouny nakonec stejně přetíženy. Letové vlastnosti to však ovlivnilo jen při startu. Ihned po přistání mohli část nákladu vyložit a nechat na místě.

Biggles dokonce určil předem, jaké věci ponechají trvale u ledu, když objeví zlato. Tuna je značná přítěž a z hlediska nosnosti není důležité, že se blýská zlatě. Když o tom hovořil, poznamenal, že pokud poklad najdou a naloží na palubu, mohou v podstatě uložit k ledu všechno ostatní a okamžitě odstartovat ke zpátečnímu letu na Falklandy.

První přelet, cesta na Falklandské ostrovy, byl nezajímavý až nudný. Veškerá povolení k přeletu nad cizími státy jim zajistilo ministerstvo letectví. Oba stroje společně doletěly do afrického Dakaru a pak nejkratší cestou přes Atlantik do brazilského Natalu. Odtud jižně přes jihoamerický kontinent až k bodu, kde oba piloti změnili kurz k východu směrem k Falklandům. Šlo v zásadě o běžnou, standartní cestu, a protože letcům přálo i počasí, nevyskytly se sebemenší potíže.

Ve falklandském Port Stanley výpravu srdečně přivítal koloniální tajemník, britský námořní důstojník příznačného jména

Stanley. On a jeho lidé se chovali k letcům tak pohostinně, že Biggles velmi dlouho hledal způsob, jak ty hodné lidí seznámit s účelem výpravy, aniž by prozradil ten skutečný. Podle oficiálního znění letěli totiž k antarktickému pobřeží na krátký průzkumný let, což ostatně byla svým způsobem pravda. Nakonec to vzdal. Další trápení měl s tím, že pro místní obyvatele se stali letci jakousi atrakcí, které se nemohli nabažit. Biggles však velice spěchal a chtěl pokračovat v cestě. Nechal proto vysvětlování i přátelské besedy na Algym s Bertiem, kteří měli zůstat na Falklandech jako záložní, či spíše záchranná skupina.

To byl skutečný důvod, proč Biggles trval na přidělení druhého letadla. Nelíbila se mu představa, že by měl zůstat po delší dobu uvězněn na polárním ledě mezi tučňáky. V neznámém terénu mohlo snadno dojít k havárii při přistání a snad ještě větší nebezpečí hrozilo při setkání s Lavinskym a jeho lidmi. Proto si zajistil, aby mu v případě nouze přilétlo na pomoc záložní letadlo. Počítal s tím, že oba stroje budou udržovat trvalé rádiové spojení. Kdyby selhalo, měla posádka záložního stroje úkol ihned odstartovat a zjistit, k jaké poruše došlo. Kdyby skutečně došlo k havárii, měli ti kdož přežijí zajistit, aby pilot záchranného letadla neopakoval chybu letce, který havaroval. Měli by proto označit místo vhodné pro přistání a odstranit překážky, například hrboly na ledě nebo závěje. Takový byl plán.

Zatím se všechno vyvíjelo podle předpokladů. Algy a Bertie si vychutnávali pohodlí v Port Stanley a záložní wellington odpočíval na tamním letišti. Biggles, Ginger, starý kapitán Grimes a jeho syn nasedli do letadla a zamířili k jihu, aby vyhledali místo posledního odpočinku vraku škuneru Hvězdná koruna. Zkušený radista Grimy zbavil zrzka povinnosti zdržovat se v kajutě radiooperátora. Úkolem kapitána, který spatřil vrak škuneru z moře, bylo objevit ho také ze vzduchu. Rozhodně to nebylo lehké, zvláště pro člověka, který neměl s pozorováním z letadla žádné zkušenosti.

Byl pěkný jasný den a viditelnost velice dobrá, ale již v první hodině letu Ginger pochopil, jak nebezpečný úkol na sebe vzali. Znovu si uvědomil, že jejich životy jsou nyní zcela závislé na letounu a jeho motorech. Kdyby selhaly, byl by s celou posádkou

konec. I kdyby přežili pád na hladinu, při nízké teplotě mořské vody by vydrželi při životě nanejvýš několik minut. Nebyla to ani trochu příjemná představa a zrzkovi se neustále vracela. Nešlo jen o to, že ať se díval jakýmkoli směrem, nikde neviděl ani stopy po pevné zemi. Víc mu vadilo, že se neustále vzdalují od pravidelných námořních tras. Moře pod nimi bylo naprosto pusté. Představil si, co by se dělo, kdyby dolétli k cíli, přistáli a při pokusu o start by motory selhaly.

„Brr," zamumlal. „Asi už nemám v pořádku nervy."

„Nechceš převzít řízení," pootočil se k němu Biggles. „Činnost léčí," usmál se.

Ginger neodpověděl. Daleko za pravým křídlem zahlédl nevýrazný stín cípu Hornova mysu, nejjižnější části Jižní Ameriky. Podíval se do mapy, kterou měl rozloženou na kolenou. Názvy téměř všech míst v oblasti, ke které mířili, nenásilně naznačovaly, s čím tady musí každý poutník počítat: Ostrov zoufalství, Hora bídy, Zátoka poslední naděje, Ostrov západní i východní bouře. Tyhle názvy měly zcela jednoznačný význam a svědčily o tom, co se vnucovalo na mysl prvních námořníků, kteří sem zavítali. Zrzka napadlo, jaké jméno by asi dali nejjižnějšímu světadílu, kdyby překonali svůj strach a dopluli až k jeho břehům. Hrůza z ledového neznáma však tehdy byla silnější a objevení Antarktidy se dočkala až další generace mořeplavců. Ještě dnes, uvažoval Ginger, sem občas dopluje pouze nějaká velrybářská loď. Ta myšlenka mu připomněla Lavinskyho. Bylo by zvláštní, napadlo jej, kdybychom ho zahlédli. Pozoroval pustou hladinu pod letadlem, ale nikde neviděl ani stopu po nějaké lodi. Zato se na hladině pod letadlem vynořily první plovoucí ledovce, které podobné sinalým duchům střežily konec světa jak mlčenliví strážci.

Pohlédl na Bigglese, ale jeho kamenná tvář nedávala vůbec tušit, nač velitel myslí. Jen jeho oči se čas od času pohnuly od šedé hladiny ledového oceánu pod nimi k přístrojové desce a zpět. Občas si udělal poznámku na kus papíru. Letoun si razil cestu dál a dál pustým prostorem.

Ledové hory. Mohutné zlověstné ledovce pod letounem se začínaly množit a přibývalo i menších plochých ledových ker. Od

jihu jich připlouvalo k severu stále víc. Některé byly bílé, jiné zelené, další hrály nebeskou modří či světélkovaly různými barvami. Mnohé z nich nesly na povrchu černé skvrny, jako by si je označila země od které se odtrhly, pevnina kterou člověk nikdy neviděl. Největší z nich se tyčily do výše jako obří hrady, mohutné zrůdné hřiby či bílé skály z vrstvené horniny. Některé připomínaly ploché ležící kvádry, tak dlouhé, že by na nich možná úspěšně přistálo letadlo, alespoň to tak z výšky vypadalo. Pak přelétali ledovec, který se zrzkovi zdál být dlouhý poctivých dvacet mil. Byla to úžasná, ale mrazivá podívaná, při níž v Gingerovi sílil pocit lidské marnosti a malosti, jaký se ho občas zmocňoval, když přelétal nad pouštěmi Středního východu. A to nejhorší teprve přijde, napadlo ho.

Až nyní začal chápat rozměry úkolu, kterého se ujali. Biggles si to díky svým bohatým zkušenostem zřejmě uvědomil mnohem dřív, již v době, kdy se o jeho přijetí rozhodovalo. Snažil se to ostatním vysvětlit, už když je prvně navštívil kapitán Grimes. Tehdy přece prohlásil, jak bude těžké rozlišit, kde končí moře a kde začíná pevnina. Zrzkovi bylo náhle zcela jasné, že to není jenom těžké, ale dokonce zhola nemožné. Jak se wellington blížil k pobřeží ledového světadílu, plovoucí kry se na sebe tlačily stále víc a vytvářely ledová pole. Od břehů se v tomto teplejším ročním období neustále odlamují masy ledu, které se tam vytvořily v zimě. Vypadá to, jako by led tekl. Na moři, které v zimě promrzá na stovky mil od pevniny, ledy pukají a odplouvají k severu. Konečně to zrzek chápal, ale protože jejich stroj letěl od severu, viděl celý ten postup z opačné strany. Plochy otevřené vodní hladiny pod strojem byly stále menší a vzácnější, jako by se led opět zceloval. Brzy neuvidíme žádnou vodu, jen led, uvědomil si. Co leží pod ním, smíme jen hádat, ale nemůžeme si být jisti.

I ve vytápěné kabině wellingtonu se citelně ochlazovalo. Okna se začala zamlžovat. Ginger se zprvu domníval, že vlétli do řídké mlhy, ale když si uvědomil, oč jde, vyskočil a přinesl lahvičku alkoholu a hadřík. Pustil se do čištění vnitřní strany oken, aby zabránil jejich rychlému namrzání.

„Blížíme se k cípu Grahamovy země," ozval se konečně Biggles. „Zrovna jako pevnina to nevypadá, co říkáš? Jestli se ale hromsky nepletu, tak čas strávený ve vzduchu a rychlost jíž jsme letěli, potvrzují mé navigační údaje. Zjisti, jestli má Grimy spojení se základnou. Ať co nejdřív udá Algymu naší polohu a oznámí mu, že se chystáme změnit kurz mírně na západ. A požádej kapitána Grimese, aby ke mně přišel. Potřebuji s ním mluvit."

Ginger odběhl do kabiny a za chvíli se vrátil spolu se starým Grimesem. „Spojení je v pořádku," řekl. „Grimy už vysílá a Algy prý z nás má radost."

„Podívejte se dopředu, kapitáne, a pokuste se poznat, zda vám něco v okolí nepřipomene místa, kolem nichž jste pluli," požádal Grimese Biggles. „Vlevo vpředu vidím nějakou vyvýšeními. Může to být jen zvlášť vydařený ledovec, ale může to být i hřeben pahorků. Znamenalo by to, že bychom měli první pevný bod, jenž by nám mohl sloužit k orientaci."

Podal kapitánovi list papíru, na který si dosud dělal poznámky a poklepal na zapsaný údaj. „Podle mých propočtů se právě nalézáme na těchto souřadnicích. Poloha Hvězdné koruny, v době kdy jste na ni narazili, byla necelých sto mil na jihojihozápad od nás. Letíme tam. Zpočátku jsem držel kurz letu trochu dál na východ, protože podle informací z admirality, míří hlavní směr posunu ledových ker k severovýchodu. Usoudil jsem proto, že by se tím směrem mohla posouvat také Hvězdná koruna. Pokud jsem se nezmýlil, mohli bychom vrak brzy spatřit."

Kapitán kývl. Naklonil se k čelnímu sklu a dlouhý čas sledoval jednotvárný obraz ubíhající pod letadlem. Pak zavrtěl hlavou.

„Je mi líto, ale nepoznávám nic," řekl pak smutně. „Víte, když se ledy pohnou, obraz pobřeží se docela změní."

„Jsme ještě daleko," klidnil ho Biggles. „Jak velká je podle vás pravděpodobnost, že zahlédneme vrak z letadla?"

„Hromsky ubohá. Taky proto, že od doby, kdy jsem ho zahlédl z toho vetešnického Sveltu, napadla spousta sněhu. To, co bude vidět z Hvězdné koruny dneska, bude zasněžené ještě víc. Z paluby jsem tehdy viděl bok lodi, ale sotva by si ho někdo z nás všiml, kdyby se stěžně a paluba ostře nerýsovaly proti obloze."

„Moc naděje tedy nemáme," ušklíbl se Biggles. „Až se dostaneme k zeměpisné poloze, kterou jste tehdy naměřil, půjdu s letadlem níž, ale opravdu nerad bych letěl pod pět set stop. Mohli bychom totiž narazit do některého z větších ledovců. Dočetl jsem se, že je dost často zahaluje mlha, takže jsou občas téměř neviditelné. Vy se ale nevzdávejte. Mějte oči na stopkách, abyste nepřehlédli nic, co by připomínalo loď nebo nějaký charakteristický útvar, který vám utkvěl v paměti, když jste tu byl naposledy."

„Ano, pane." Biggles na něj letmo pohlédl, ale zachoval vážnou tvář. Uvědomil si, že mu kapitán Grimes odpověděl přesně tak, jak odpovídá lodník svému kapitánovi.

Ginger mlčel. Grimesovy odpovědi si ani nevšiml, protože kdyby měl přiznat pravdu, výhled z letadla ho děsil. Hledali v té bílé pustině tečku, což mu připadalo zcela beznadějné. Z výšky ve které letěli, by loď skutečně vypadala jako tečka a právě nyní uslyšel, že tečka jménem Hvězdná koruna bude bílá. Bílá jako všechno kolem! A kdyby ji zázrakem našli? Bylo velmi obtížné odhadnout, jaký je terén pod nimi, a zkušený pilot zrzek si neuměl představit, jak by našel místo vhodné k přistání. Měl sice pro strach uděláno, ale kdyby se Biggles náhle rozhodl skončit s hledáním a otočit letoun k Falklandským ostrovům, nic by nenamítal.

Jenomže Biggles nejevil sebemenší snahu o obrácení stroje. Více než půl hodiny udržoval stejný kurz a ustálil rychlost na běžném cestovním průměru. Mířil tam, kde byl na mapě zakreslen západní břeh Grahamovy země, poloostrova, který vybíhá od pevniny dlouhým obloukem k severu. Zrzkovi připomínal paži, která ukazuje k Jižní Americe. Tím směrem ovšem wellington neletěl.

Mířil k jihozápadu, kde už nebylo ani stopy po otevřené mořské hladině. Ta před nimi končila jakousi klikatou čárou lemující ledovou stěnu, jejíž výška se pohybovala od deseti až do sta stop.

Nad stěnou se táhla bílá, plochá pustina, ze které jen vzácně vystupovaly jakési ledové vlny, jako by zespodu vytlačené nějakou mohutnou sílou. Hranice volného moře a ledové stěny byla jediným vodítkem, jehož se mohli držet. Zdálo se, že opravdu jde o hranici mezi mořem a pevninou, ale Biggles tomu nevěřil. Stěna se totiž při okraji drolila a na mořské hladině plula spousta odlomených ker i velkých ledovců s dosud ostrými hranami. Za současného stavu však stěna jasně vyznačovala hranici, za kterou se nemohla dostat jakákoli loď. Někam sem se asi dostal Svelt kapitána Grimese a bylo nepředstavitelné, že by pronikl z otevřeného moře hlouběji k pobřeží. Jenomže kdysi a za jiných podmínek to možné bylo, neboť dle odhadu kapitána Grimese byl vrak uvězněn nejméně jednu míli od ledové stěny, tedy od dnešní hranice volného moře.

Biggles začal kroužit a nechal stroj pomalu klesat, přičemž se snažil neztrácet z očí rozhraní vody a souvislého ledu. Kroužil tak dost dlouho a všichni na palubě kromě Grimyho obhlíželi terén. Vodní hladina posetá krami ležela na severní straně, bílá plocha ledovce se táhla k jihu, kam až oko dohlédlo. Zřetelně stoupala a zdálo se, že končí až někde u pólu.

Nic z toho co viděli, jim však nepřipomínalo ani vzdáleně tvar lodi. V místě kde byl ledovec nízko nad hladinou Ginger zpozoroval početnou skupinu velkých neohrabaných zvířat.

„Jsou to tuleni nebo rypouši?“ zeptal se.

Podle kapitána to byli tuleni. Grimes věděl, že tu žije několik druhů, že to jsou jediní savci schopní života tak hluboko na jihu. Nepoznal však o jaký druh jde.

„Tehdy jsem se o to nezajímal. Ti lovci tuleňů mi šli hromsky na nervy,“ dodal. „Pamatuji si jen to, že tulení nejsou nebezpeční až snad na toho zubatého masožravce. Říkali mu tuleň leopardí.“

Na jiném místě viděli i početné kolonie tučňáků. Tihle roztomilí ptáci si ihned získali Gingerův obdiv. Naopak pocit ohrožení v kabině letounu vyvolalo hejno velkých žlutohnědě zbarvených ptáků s orlími zobany, kteří obklopili letoun. Kapitán prohlásil, že to jsou

chaluhy, dravci a mrchožrouti. Biggles, obávající se srážky s opeřenci zvedl stroj o něco výš a nebezpečí srážky pominulo.

Po další chvíli letu pohlédl na zrzka.

„Myslím, že to stačí," řekl. „Co uděláme dál?"

„To se vážně ptáš mě?"

„Proč ne? Ze vzduchu jsme viděli všechno, co se dalo, takže nemá smysl dál spalovat benzín. Jestliže vrak dosud nepohltil ledovec či moře, musí být v okruhu deseti mil od místa, nad kterým právě letíme. Může ležet pod čerstvým sněhem, což by znamenalo, že ho z výšky nerozeznáme. Máme jediné řešení. Přistaneme na ledě a dáme se do průzkumu okolí pěšky. Budeme mít hodně studené podrážky. To ovšem není pravý důvod proč se ptám. Nechci prostě hazardovat s vašimi životy, aniž byste s tím souhlasili. Nechám rozhodnutí na vás. Buď přistaneme a pustíme se do toho, nebo otočím wellington a letím zpátky na Falklandy."

Ginger zaváhal. Představa hazardního přistání a prochladlých podrážek ho skutečně nelákala, ale netěšilo by ho ani to, jak vystoupí ze stroje před Algyho a Bertieho s prázdnýma rukama. Pokrčil rameny.

„Myslím, že bychom měli přistát. Vždyť jsme se na to tak dlouho připravovali."

„Jasně, že přistaneme," ožil kapitán. „Říkám to i za Grimyho."

„Takže je rozhodnuto," kývl Biggles. „Jděte mu říci, kapitáne, ať oznámí na základnu, že se chystáme přistát. Udejte mu naši polohu. Víte, kde jsme?"

„Přirozeně, pane," řekl Grimes a zamířil dozadu.

Biggles sklouzl po křídle k táhlé rovné ploše, kterou si zřejmě vyhlédl již před chvílí. Povrch se zdál být dokonale hladký a bez překážek, pilot ovšem dobře věděl, že zdání ani zdaleka nezaručuje skutečný stav. O tom, jaký povrch opravdu je, vypoví až přistání. Vysunul podvozek a upřel zrak na oslnivě bílou přistávací plochu.

Stroj klesal a také Ginger napjatě zkoumal místo přistání. Měl pocit, že povrch, pod nimi je dokonale rovný. Kdyby na něm rostla tráva, mohlo by tu ležet sto tenisových kurtů jeden vedle druhého, napadlo ho. Uvědomil si, že nevane vítr, takže se Biggles nemusel starat o směr, ve kterém posadí stroj.

Biggles obrátil letoun a vyrovnal směr letu. Wellington mírně klesal, vypadalo to na vzorové přistání. Jenže ve chvíli, kdy měl zrzek pocit, že letoun dosedne a dojde k obvyklým nárazům podvozku na pevný podklad, nestalo se nic. Zrzek zatajil dech. Vydechl, až když znovu zaburácely motory a letoun začal stoupat. „Co to bylo?“ vyhrkl.

„Je to k popukání, co?“ řekl Biggles, ale v jeho hlase nebylo ani stopy po veselí. „Tady vidíš, co dokáže zkušený pilot! Myslel jsem si, že skoro sedím, ale vyrovnal jsem to zatracené letadlo nějakých deset stop nad plochou. Přitom dobře vím, jak obtížné je přistát na sněhu. Jenže tady, kde není nic než sníh a to matoucí přitroublé světlo, je přistání vysloveně odporná práce.“

Druhý pokus však dokázal, že se Biggles učí rychle. Když se lyže dotkly sněhu, ozvalo se prudké zasyčení a kolem letounu se vznesl do vzduchu oblak jemného prachového sněhu. Bylo ho tolik, že zcela zakryl výhled čelním sklem. Jak letoun ztrácel rychlost, víření sněhu rychle ustávalo. Letadlo však zpomalovalo tak pomalu, až se to zdálo všem mužům neuvěřitelné. Konečně se zastavilo a Ginger zhluboka vydechl úlevou. Uvědomil si, že bez lyží by stroj skončil na nose.

„Jsme na místě,“ pohlédl na něj Biggles a usmál se. „Jakpak se se ti líbí na konci světa?“

„Brr,“ řekl Ginger. „Je tu zima.“

„Řekl bych, že je tu jako za kamny,“ ušklíbl se Biggles. „Mráz nás uvítá venku. Jdeme se na to podívat.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

BEZNADĚJNÉ HLEDÁNÍ

Jemný, přemrzlý sníh skřípal mužům pod nohama a zrzek si hned vzpomněl na Bigglesovu poznámku o studených podrážkách. Teplota sedm stupňů pod nulou však byla přijatelná, i když synové Anglie a Skotska si doma mnoho mrazů neužijí. Navlékli na sebe polární výstroj, během dvou hodin postavili stan a důkladně jej obložili sněhem. Do stanu pak přenesli téměř všechno vybavení z letadla, takže uvnitř zůstalo jen tolik místa, aby mohli doprostřed stanu postavit skládací stolek. Menší bedny se zásobami rozložili kolem stolu místo židlí. Spací pytle a přikrývky prozatím ponechali v letadle. Podle Bigglesova názoru bude ve wellingtonu příjemněji a tepleji než ve stanu.

Letoun stál asi dvě stě yardů od otevřeného moře a při vykládání neztráceli čas. Biggles chtěl stroj co možná nejrychleji odlehčit, aby nezapadl hlouběji do prachového sněhu. Jeho obava se zdála trochu zbytečná, protože vrstva sněhu byla v těchto místech vysoká jenom dva palce. V tom měli štěstí, neboť jen o dvacet yardů dál narazil zrzek na rozlehlé místo, pokryté podstatně vyšší vrstvou. Zvědavý Ginger si ho prohlédl a zjistil, že to je jiný druh sněhu, který tvořily drobné krystalky podobné krystalickému cukru. Měl dojem, že to je starší sníh, u něhož již začala postupná proměna v led. Všude na povrchu našel také zjevné stopy větru, jehož směr se dal poznat podle pravidelných drobných rýh ve sněhové pláni.

Měli výhodu, na kterou Biggles ostatní již předem upozornil. Nemuseli se bát, že je přepadne tma, protože právě v tomto ročním období, v krátkém létě, tu slunce nezapadalo, ačkoli klesalo hodně nízko nad obzor. Vzhledem k tomu zde vládlo čtyřiadvacet hodin denně světlo. V době, kdy by měla panovat noc, však celé okolí pokrývala tajemná záře červeného slunce visícího nad ledovým obzorem jako rudý míč.

Když ještě seděli v letadle, skýtala ledová pevnina fantastický pohled. Od hranice moře k vnitrozemí svah mírně stoupal. V dálce se rýsovaly obnažené ledové hřebeny, ze kterých vítr zcela odmetl sníh.

Byly namodralé nebo nazelenalé a z některých vyrůstaly vyšší ledové útvary podobné tajuplným hradům. Přestože se tyčily k nebi daleko od nich, rozeznávali na ledových zdech narůžovělé odlesky slunečního světla.

Když letci dokončili práci, zapálili lihový vařič a připravili si jídlo. Nejdřív si uvařili horkou hovězí polévku, potom namazali spoustu chlebů džemem a uvařili k tomu silný sladký čaj, jenž byl podle Bigglese i kapitána Grimese nejlepším prostředkem, jak se chránit před prochladnutím.

„Kde bychom měli začít s hledáním vraku?“ obrátil se Biggles na kapitána mezi dvěma sousty.

„Začínat musíme tady a tady také musíme končit,“ řekl Grimes.

„Podle mne existuje jen jediný způsob – vycházet odtud různými směry a opět se sem vracet. Představte si kolo bicyklu. Letadlo je středem kola a my vždy vyrazíme na průzkum po jednom z myšlených drátů až k myšlené obroučce a zpátky,“ pokračoval. „Nemělo by ale smysl docházet až ke hranici moře. Kdyby tam led vrak donesl, dost brzy by se z ledu uvolnil, spadl do moře a šel ke dnu jako kámen. Pod čarou ponoru je trup zaručeně rozdrcený. Můžeme proto klidně vynechat celý pás ledu hraničící s mořem.

Vybereme si tedy nějaký směr, půjdeme jím asi tak míli nejvýš dvě, pak zahneme v pravém úhlu, až urazíme asi půl míle a vrátíme se přímo k letadlu. Potom trochu změníme směr a postup zopakujeme. Tím způsobem prohledáme celý prostor za dva nebo tři dny. Kdybychom vrak nenašli, musíme přemístit tábor a začít znovu. Bude to tvrdá práce, ale je to asi jediný možný způsob, jak uspět.“

„Netvrdím, že nad tím poskakuji radostí, ale jako tvrdá práce se mi to nezdá,“ ozval se Ginger.

„Počkejte po první míli chůze,“ řekl Grimes. „Pak myslím uznáte, že jsem jen neřečnil. Zatím máme i úžasné štěstí na počasí. Říká se, že bezvětří tu vládne nanejvýš tři dny v roce. Obvykle tu fičí vichřice a počasí se mění hromsky rychle. Jestli se tu zdržíme ty tři dny, poznáte to. Stačí, aby se zvedl vítr, a během minuty může dojít skoro ke všemu. Jestli začne sněžit…“

„Stačí,“ přerušil ho Biggles. „Budeme o tom mluvit, až opravdu začne sněžit. Nemá smysl bavit se o spícím tygrovi. Vaše rada na způsob průzkumu se mi ale líbí a nic lepšího mě stejně nenapadá. Jste si jist, že jsme na správném místě?“

„Jsem. Rozdíl může být nanejvýš dvě míle. Tenkrát, když jsem vyměřoval naši polohu, bylo jasno a přístroje jsem měl v pořádku. Na to si dávám vždy dobrý pozor. Kontroloval jsem všechno třikrát jako obyčejně. Nevím, v čem bych se mohl splést. Mohl se ovšem posunout ledovec a vrak s ním. S tím si ale neporadí nikdo z nás a věděli jsme o tom už v Anglii.“

Jako by se příroda rozhodla potvrdit jeho slova, ozval se od hranice moře nedaleko nich nepříjemně vysoký skřípavý zvuk, načež následoval dlouhý dunivý rachot. Znělo to hrozivě.

„Led je v pohybu,“ řekl Biggles. „Myslím, že se o sebe otřely dvě velké ledové hory.“

„A co ten rachot?“ zeptal se Ginger. „To jim spadly čepice?“

„Nárazem se odštíply kusy ledu a zřítily se do vody,“ pohlédl na něj káravě Grimes. „Teď už si snad umíte představit, jak dopadne loď, která se připlete mezi dva větší ledovce.“

„Dva plovoucí ledovce,“ opravil ho Biggles. „Pokud vím, tahle pláň se pohybuje velice pomalu. Podle vědců kteří tu působili, se velký pobřežní ledovec, jako je ten na němž stojíme, pohne nanejvýš

o pár stop za den. Ledovce každou zimu rostou, neboť na ně napadne obrovská spousta sněhu. Potom, ze krátkého léta jako by pomalu stékaly dolů k moři. Ledy, které se od nich odlomí a zřítí se do vody se pochopitelně pohybují mnohem rychleji, zvlášť když se do nich opře vítr. Snad už nemusím opakovat, že to jsou často obrovské masy ledu. Našeho stanoviště se to ovšem netýká. Jestliže vrak, který hledáme, zamrzl skutečně v této pláni, nedostal se moc daleko od místa, kde ho naposledy viděl kapitán."

„Hvězdná koruna je uvězněná v ledu po celé desítky let a nezdá se mi možné, že by se rozpadla. Musí tu někde být," řekl Grimes. „Loď by bylo obtížné najít, jen kdyby se stěžně zlomily pod vahou namrzlého ledu, do něhož by se opřela divoká vichřice. To se mohlo snadno stát, vichřice tu prý řádí velmi často."

Znovu k nim dolehl zlověstný rachot padajícího ledu.

„Chápu," kývl Biggles. „Z letadla jsem skutečně hledal stěžně, vyčnívající nad ledovou pláň. Máte pravdu, kapitáne, že se mohly zřítit. Vždyť vrak tu trčí přes sedmdesát let. Čím dřív ho začneme hledat, tím lépe. Už jsem tu toho viděl dost, aby mi urvalo srdce, kdyby mi to sešlo z očí. Dáme se do toho." Vstal.

„To budeme šlapat jeden vedle druhého?" zeptal se zrzek. „Hm," kývl Biggles. „Asi by to nemělo smysl. Nejmoudřejší bude, když tu jeden z nás zůstane jako strážce, signalista a kuchař. Vypadali bychom jako hlupáci, kdybychom se sem vrátili a zjistili, že si v našem stanu zřídila základnu armáda tuleňů."

„Co myslíš tím signalistou?" zeptal se znovu Ginger.

„V Antarktidě neustále hrozí nebezpečí mlhy nebo sněžení," řekl Biggles. „Také sis o tom mohl něco přečíst. Obloha se může zcela nečekaně zatáhnout a ti, kteří budou právě na průzkumu, nenajdou cestu zpátky. Pak je může přivést na správnou cestu pár signálních výstřelů z pistole. Tři z nás, kteří budeme na průzkumu, nemusí šlapat jeden vedle druhého. Můžeme se od sebe vzdálit na pár set yardů. Musíme však jeden na druhého vidět, abychom měli možnost dorozumět se viditelnými signály."

„Ano, tak by to mělo vypadat," prohlásil kapitán Grimes. „Našim heslem by mělo být: bezpečnost především! Člověk tu nikdy nemůže být dost opatrný. Slyšel jsem o lovcích tuleňů, kteří

zabloudili sotva půl míle od lodi, a už je nikdy nikdo neviděl. K podobné věci došlo i při mé nechtěné plavbě se Sveltem. Jedním z našich lodníků byl jakýsi Švéd jménem Larsen. Byl nejlepším námořníkem na palubě. Lavinsky ho na poslední chvíli vyhnal na břeh pro tulení kůži, kterou tam někdo zapomněl. Řekl bych, že si ho k tomu vybral proto, že Larsena vysloveně nesnášel. Muž se dlouho nevracel a ke Sveltu se rychle přibližoval velký ledovec. Odpluli jsme tehdy bez nešťastného Švéda. Rozkaz k vyplutí vydal Lavinsky, a já neměl odvahu se mu vzepřít. Byl jsem sice kapitán, ale moje postavení na palubě už bylo špatné.“

„Myslíte, že ho poslal na smrt?“ zeptal se zrzek.

„Mohla to být nešťastná náhoda,“ vzdychl Grimes. „Spíše si ale myslím, že se ho Lavinsky chtěl zbavit.“

„Lotr,“ sykl Ginger. „A přiznám se, že tahle krajinka mi nesedí víc a víc. Ze začátku jsem si myslel, že náš výlet bude patřit k nejjednodušším. Věděli jsme přece přesně, kam míříme a co je třeba udělat.

Čím déle se tu ale rozhlížím, tím jasněji vidím, že jsme si ukousli moc velké sousto.“

„V životě jsem neslyšel o záchranné operaci, která by probíhala od začátku do konce plynule,“ ozval se Biggles. „Jednou něco není tam, kde to mělo být, jindy se nečekaně objeví něco, co celou věc děsivě zkomplikuje. Přečti si záznamy z podobných akcí a zjistíš, že lidem, kteří něco či někoho hledají a zachraňují, se do cesty vždycky připletou nečekané překážky, aby to nebylo tak jednoduché, jak čekali. Jako by rostly ze země. Jak jsem ale řekl, o spícím tygrovi si popovídáme, až se probudí.“ Biggles se zadíval směrem k moři. „Mohu dodat jen to, že jsme rozhodli dobře, když jsme si rozmysleli let hydroplánem. Byl jsem v pokušení ho vzít, protože přistání na vodě by bylo jednodušší. Když jsme sem přilétli, byla hladina tak volná, že by na ní přistála celá letecká flotila a mne to zamrzelo. Už mě to nemrzí. Koukněte na moře teď!“

Ginger se ohlédl a trhlo to s ním. Celou hladinu moře, ležící v dohledu, pokrývala změť ledových ker.

„Kdybys tam posadil hydroplán, nemrzelo by tě už nic,“ ušklíbl se. „Nevidím tam místo ani pro kajak, natož pro létající člun. Mám

ale dojem, že většina ledu odplouvá. Třeba se hladina zítra zase uvolní.“

„Jenže to už by hydroplán seděl na dně,“ zavrčel Biggles. „Tiše bychom dřepěli v sedačkách, civěli bychom, kolik ledové vody se do kabiny vejde, ale hlava by nás z toho už nebolela. Nechme však toho. Hej Grimy!“ obrátil se k radistovi a zeptal se: „Zůstanete v táboře a postaráte se o večeři?“

„Jistě, pane.“

„Vodu si budete muset opatřit rozehřátím sněhu. Kapitáne, vy si to namíříte doleva a budete se držet dostatečně daleko od hranice s mořem, kde se odhrnuje led. Kdybyste uviděl vrak, ozvete se. Nebudu daleko od vás.“

„Ano, pane.“

„Gingere, ty se vydáš vpravo,“ pokračoval Biggles. „Nechoď ale příliš daleko. Jestli si všimneš nějaké změny počasí, křikni na mě a vrať se zpátky. A občas se po mně podívej. Může se stát, že ti dám znamení.“

„Rozumím,“ kývl zrzek.

„Dobrá. Jdeme na to.“

Všichni vykročili určeným směrem.

Netrvalo dlouho, a Ginger pochopil, jak to kapitán myslel, když hovořil o tom, že procházka zdejším terénem není nic pohodlného. Bylo to mnohem náročnější, než čekal. Chůze byla skutečně namáhavá a přinášela jedinou výhodu, člověk se při ní zahřál. Když se zrzek ohlédl za sebe, zjistil, že při plahočení ledovou pustinou nechává na povrchu zřetelné stopy. Nemusel si proto lámat hlavu otázkou, jak najde zpáteční cestu.

Zatímco se trmácel dál, klouzal po holém ledu a zapadal hluboko do navátých závějí, začínal jej přemáhat pocit, že to co dělá, je nesmysl. Hledat vrak škuneru v bílé pustině, kde by podle jeho názoru byla nápadná i lodička se kterou si hrají děti, se mu zdálo šílené. Uznával jen jedinou možnost, škuner se mohl ukrývat za některým z ledovcových útesů, které se však tyčily daleko odsud. Samozřejmě se mu nezdálo být možné, že by se škuner odstěhoval tak daleko od moře. Vzhledem k tomu v něm převažoval pocit beznaděje, což je rozpoložení, které jen zřídka vede k úspěchu.

Asi čtvrt míle vlevo od něj šel Biggles, kterého viděl jen jako temnou siluetu v bílé záplavě. Někde za ním kráčel kapitán, jenž spolu s nimi hledal tu pověstnou jehlu v kupce sena.

„Dalo by se něco dělat, kdyby toho sněhu byla jenom kupka a jehla se leskla," zabručel zrzek. „Jenže tohle je bílá hromada od obzoru k obzoru a jehlu určitě natřel mráz na bílo."

Kapitána zrzek neviděl, takže občas vyhledal zrakem alespoň Bigglese. Když mu po chvíli velitel zmizel z dohledu, Ginger se domníval, že ho zakryla některá ledová vyvýšenina a že se vzápětí znovu objeví. Jenže po několika minutách chůze se Biggles stále neobjevoval. Zrzek se zastavil a uvažoval, jestli má něco udělat, a když ano, tak co. Nechtělo se mu měnit směr, nezamlouvala se mu představa, že by si tím prodloužil cestu. Navíc se zvedl vítr a přestože nebyl nijak silný, nepříjemně ho zamrazilo. Ohlédl se a zamrazilo ho nejen ze závanu větru, ale i z toho, že jeho stopa, která byla ještě před chvílí jasně viditelná, se rychle ztrácela pod navátým sněhem.

Viditelnost byla zatím dobrá a zrzkovi se nezdálo, že by ji vítr nějak ovlivnil. Přiložil si dlaně k ústům a co nejsilněji zavolal přes ledovou pláň. Znělo to jaksi tlumeně. Až nyní si uvědomil, že nedohlédne na hřeben, ke kterému mířil Biggles. Bylo mu to divné, neboť místo, kde hřeben byl, nebo kde si myslil že je, mělo ležet přesně před ním. Až nyní se Gingera zmocnilo podezření, že si s ním zdejší příroda zahrává. Otočil se na patě a pohlédl vzhůru ke slunci. Užasl, protože slunce zmizelo a obloha zešedla. Konečně si uvědomil, že se skutečně děje něco divného, ačkoli vůbec nechápal, co to je. Viditelnost mu i teď připadala dobrá. Byla skutečně tak dobrá? Napadlo ho, zda tu ještě může věřit svým očím a sám o tom zapochyboval. Zavolal podruhé a napjatě naslouchal, jestli uslyší odpověď. Žádná se neozvala. Obrátil se a vyrazil zpět po vlastních stopách.

Odhadl, že ušel z tábora přibližně dvě míle. Odpovídal tomu také čas, cesta trvala přes hodinu. Znal sice směr k místu, kde stálo letadlo, ale náhle ho vyděsila představa, že ztratí stopu. Když se totiž znovu obrátil, užasl, jak rychle zakrývají jeho šlépěje vířící sněhové krystalky. Zrychlil znepokojeně krok. Teď už bylo jasné, že

viditelnost není zdaleka tak dobrá, jak se mu zdálo, ale nemohl pochopit, jak se mohl dát tak snadno zmást. Plahočil se už půl hodiny prostorem, kde země, vzduch i nebe byly stejně bílé. Napadlo ho, že se dostal do podmínek, které se jim snažil popsat Biggles. Pocítil uspokojení alespoň z toho, že právě kráčí po zemi a nesedí v letadle vznášejícím se ve vzduchu. Představa letu za těchto podmínek mu naháněla strach. Chůze byla sice namáhavá, ale přece jen ho zahřívala. Několikrát se mu zdálo, že v dálce slyší výstřely, ale nebyl si tím zcela jíst. Ozvěny výstřelů, pokud to ovšem byly výstřely a ne nárazy ledovce o ledovec, zněly podivně utlumeně. Napadlo ho, že to může způsobovat mlha. Doufal, že je to dílo mlhy, neboť by měl být blíž k táboru, než zvuky naznačovaly.

Náhle zaslechl před sebou praskot ledu, který ho donutil, aby se zastavil na místě. Teď už jasně rozeznal, že to, co slyší, je zvuk ledových ker, které na sebe narážejí. Jejich blízkost znamenala, že došel těsně k otevřené mořské hladině.

„Tábor nemůže být daleko," zabručel nervózně. „Jestli jsem šel správným směrem, musí to tak být. Ale šel jsem správně?"

Hrozně rád by si to ověřil, ale zrak mu nijak nepomáhal.

„Jak si může být člověk v tak hnusných podmínkách vůbec něčím jist?" dodal utrápeně.

Pomalu a opatrně vykročil a vzápětí zjistil, že to s opatrností nepřehnal. Strnul na místě. Ledová pláň končila těsně před ním srázem vysokým dobrých třicet stop. Mlžný závoj se před ním náhle rozevřel a dole zrzek spatřil mořskou hladinu, pokrytou krami. Pohupovaly se na vlnách a narážely do sebe.

„Hrome!" vyjekl. „Stačily tři kroky a hádal bych se tam dole s lachtany."

Pár vteřin trčel na místě a snažil se ujasnit si situaci. Našel sice orientační bod, ale málem se mu to nevyplatilo. Tábor neležel daleko, ale netušil, zda ho má hledat na pravé či na levé straně. Zakřičel znovu a tentokrát se v jeho hlase ozvala úzkost. Více než cokoli jiného jej zneklidňovalo, že neslyší střelbu. Nechápal to. Grimy přece musel vidět, jaká mlha se k němu a letadlu žene. Proč nezačal střílet, jak se dohodli? Měl připravit večeři, ale mnohem důležitější bylo, aby dbal na bezpečí všech, kdož opustili tábor.

Zrzka konečně napadlo, že okraj ledovce není právě nejbezpečnějším stanovištěm a o několik kroků couvl. Ještě chvíli trčel asi deset yardů od okraje a v jeho mysli hlodala nerozhodnost. Bylo mu zcela jasné, že když vykročí nesprávným směrem, může své postavení ještě zhoršit. Nakonec ho napadlo prosté řešení. Půjde čtvrt hodiny při okraji ledovce a občas zavolá. Jestliže ani potom neuslyší křik z tábora, vrátí se stejnou trasou zpět. Měl by se tak dostat tam, kde zrovna stojí. Vyryl patou ve sněhu veliký kříž. Až jej uvidí při cestě zpátky, vyrazí opačným směrem. Kříž ve sněhu mu dodal sebejistoty. Byl si jistý, že se k němu bez obtíží vrátí. Postačí, když se bude řídit zvuky moře. Vykročil.

S nově nabytým klidem kráčel pomalu vpřed a snažil se udržovat uctivou vzdálenost od ledového srázu. Udělal však sotva dvacet kroků a bylo po klidu, neboť z mlhy před ním se náhle vynořilo něco velkého a šedivého. Sunulo se to zvláštními kývavými pohyby přímo k němu. Zrzka to vylekalo tak, že zadržel výkřik strachu až na poslední chvíli. Poznal, že to je tuleň. Zatím ta zvířata viděl jenom z letadla, a ani ho nenapadlo, že mohou být tak velká. Také zvíře se zarazilo.

„Co je?“ obořil se na ploutvonožce Ginger. „Neviděl jsi ještě člověka?“

Tuleň trhl hlavou.

„Já vím, lidí je tu málo. Můžeš jít klidně dál.“

Velké zvíře zachrochtalo a poslechlo. Přesněji řečeno ztratilo o zrzka zájem a pokračovalo v namáhavé pouti, aniž by si vetřelce dále všímalo. Prokymácelo se kolem muže ve vzdálenosti asi deseti yardů, a když dorazilo na okraj ledového útesu, předvedlo ukázkový skok do moře. Jak si našlo mezi krami volnou hladinu, zrzek nikdy nepochopil, zaslechl však, jak tělo dopadlo do vody.

Byla to podivná náhoda, ale zrzkovo dobrodružství skončilo asi deset vteřin poté. Urazil dalších pár kroků, když náhle zavanul poryv větru a mlha před ním zmizela.

Otočil se a zjistil, že mizí také za jeho zády. Probíhalo to úžasně rychle a vítr jako by také odvál vládnoucí ticho. Vzápětí totiž k zrzkovi dolehl zvuk hlasů. Vyrazil jásavý výkřik a skoro okamžitě uslyšel odezvu. Vykročil tím směrem, překonal nízký ledový

pahrbek a uviděl letadlo a známý obrys stanu. Nebyl od nich dál než sto yardů. Před stanem stáli tři muži.

„Kde jsi, pro pána, byl?“ zeptal se Biggles.

„Kde jsem byl?“ Gingera otázka ohromila. „Zabloudil jsem,“ řekl stručně.

„Zabloudil? Kde?“

„V mlze! Sotva dvě stě yardů odsud.“

„V jaké mlze?“

„Myslíš, že to je vtipná otázka?“ zavrčel Ginger.

„Ani mě nenapadlo vtipkovat,“ ohradil se Biggles.

„Vy jste tu mlhu neviděli? Byla hustá jak ovesná kaše!“

„Byl tu chvílemi řídký opar, ale ani to nestálo za řeč,“ bránil se Biggles. „Ztratil jsem tě z dohledu, ale ani mě nenapadlo, že bys mohl mít potíže. Došli jsme kam jsme chtěli, pak jsem zamával na kapitána a vrátili jsme se.“

„Chápu. Jenže tam, kde jsem byl já, byla mlha jako v prádelně,“ prohlásil Ginger. „Neviděl jsem vůbec nic a dokonce jsem mohl spadnout do moře.“

„Kdybychom nebyli v Antarktidě, nevěřil bych ti. Tady je ale vážně možné všechno. Zřejmě ses dostal do míst, kam zasáhlo nějaké podivné proudění vzduchu. Četl jsem, že mlha se tu občas pohybuje v jakýchsi podivných pruzích. Měl jsi smůlu.“

„Smůlu, nesmůlu, nahnalo mi to strach,“ prohlásil zrzek, který měl pocit, že mu Biggles upírá jeho velké zásluhy. Podíval se na Grimyho. „Čekal jsem na signální výstřely.“

„Ani mě nenapadlo, že by byl někdo z nás v úzkých,“ hájil se Grimy. „Na dálku jsem viděl, jak přicházejí dva z vás, takže jsem si řekl, že třetí nemůže být daleko.“

„Opravdu jsem nebyl daleko,“ potvrdil Ginger. „Potíž byla v tom, že jsem vůbec netušil, kde jste vy.“

„Viděl jsi něco, co by připomínalo loď?“ zeptal se Biggles.

„Neviděl jsem ani stopu po lodi. A vy?“

„Také nic,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Ani já ani kapitán. Viděl jsem ale takovou spoustu sněhu a ledu, že mi to stačí na zbytek života.“

„Mně taky,“ řekl Ginger. „A jestli v něm tu loď najdeme, uvěřím všem zázrakům světa.“

„Dobrá,“ usmál se Biggles. „Ale zítra si jdeme prohlížet sníh znovu. Teď pojďme něco sníst.“

KAPITOLA PÁTÁ

HROB JOHNA MANTONA

Celé další tři dny pokračovali v pátrání po ztraceném škuneru, a oblast kterou dosud neprošli, se velmi zmenšila. Ležel před nimi poslední úsek. Zatím to bylo nudné a výsledek žádný. Nikdo nic neříkal, ale všichni věděli, co si myslí ostatní. Chvíle mlčení se prodlužovaly a dávaly jasně tušit, že naděje pohasíná. Bylo by už zcela zbytečné očekávat od průzkumníků nějaké nadšení a chuť. Celé pátrání se změnilo v otravnou a nepříjemnou povinnost, dychtivá honba za zlatem se změnila v únavný a takřka nádenický úkol, který by měli rádi za sebou.

Přesto bylo zajímavé, že o neúspěchu nebo selhání expedice dosud nikdo nahlas nepromluvil.

Biggles dvakrát či třikrát denně natočil motory letadla, aby je udržel ve stavu schopném provozu. Dělal to, přestože věděl, že mráz, který zde vládne, není tak silný, aby je poškodil. Zkušený pilot měl obavy jedině o mazací systém, ale i ten byl v pořádku. Nekonečné antarktické dny míjely bez jakékoli významné události, a překvapivě i bez zhoršení počasí. Od mořské hladiny bez ustání zaznívalo skřípění a praskot ledovců, které mezi sebou sváděly trvalou námořní válku.

Účastníci výpravy si pochvalovali hlavně stálé a slušné počasí. Po celé dny vládla dobrá viditelnost, což ovšem nevylučovalo, že by mohl někdo ze skupiny opět zabloudit. Po zrzkově tápání v mlze a jeho pamětihodném rozhovoru s tuleněm, napadl Bigglese prostý trik. Rozebral několik vyprázdněných beden od zásob a z prkýnek naštípal dlouhé tenké třísky. Při výpravách z tábora si teď každý z průzkumníků nabral svazek třísek a zapichoval je do sněhu ve svých stopách. Cestou zpět je zase sbíral. Tak si mohl být každý z nich jist, že najde cestu zpátky, a kromě toho bylo snadné najít ztraceného muže, jemuž by se stala nějaká nehoda.

Už měli prozkoumáno víc než čtyři pětiny plochy při pobřeží. O posledním neprohledaném úseku Biggles prohlásil, že když na něm vrak nenajdou, přesunou tábor alespoň o dvě míle k východu, kam se

dle průzkumu vědců pomalu posouvá celý pobřežní ledovec. Na nové základně zopakují vyzkoušený postup, ovšem jen tehdy, když nedojde ke zhoršení počasí. Až přeletí s letounem na nové místo, vyrozumí o změně polohy Algyho s Bertiem.

Dosavadním neúspěchem byl nejvíc zklamán kapitán Grimes, který trval na tom, že ho zavinil sám. Jeho počáteční přesvědčení, že při své první návštěvě nemohl udělat chybu při propočtech polohy Sveltu, bylo otřeseno. Biggles mu to vyvracel. Připustil sice, že současná situace není příliš povzbudivá, zároveň však odmítl úsudek, že by byli na pokraji porážky. Všichni muži se cítili v překvapivě slušné kondici a ani nezačali pociťovat příznaky únavy. Mrazivý suchý vzduch nebyl ani zdaleka tak nepříjemný, jak očekávali. Prostředí, v němž se nacházeli, poznala dosud jen malá hrstka smrtelníků, takže měli pocit objevitelů. Každému bylo sice jasné, že Antarktida nepatří k zemím, do kterých by se hrnuly zástupy turistů, přesto však pocit, že patří mezi první, kdo ji poznávají, byl povznášející.

Čtvrtého dne ráno začal poslední průzkum z dosavadního tábora. Skupinu pátračů tvořili kapitán, Grimy a Ginger. Práce kuchaře a strážce tábora, připadla tentokrát na Bigglese. Kapitán si vzal na starost levou stranu úseku, jeho syn šel uprostřed a Ginger dostal za úkol prozkoumat pravé křídlo. Znamenalo to, že měl kráčet téměř přesně k západu podél nepravidelné hrany ledovce, která lemovala otevřenou vodní hladinu.

Zrzek vykročil. Po každých stopadesáti krocích vytáhl jednu třísku ze svazku a zapíchl ji do sněhu tak, aby vyčnívala do výšky asi jedné stopy. Tyče, jež užívají horalé k označení turistických tratí v zasněžených horách, jsou pochopitelně mnohem delší, ale ve zdejších podmínkách jim tyhle hůlčičky k orientaci postačily.

Postupoval dnes ještě pomaleji než při předchozích cestách a měl k tomu hned několik důvodů. Především se nesměl příliš přiblížit k hranici ledovce a moře, která byla stejně nepravidelná jako kraj skleněné tabule ulomené nešikovným sklenářem. Stal se již svědkem odlomení velkého ledovce od pobřeží a vzbudilo to v něm patřičnou úctu. Zrzek tedy kličkoval tu vpravo, tu vlevo a ušel mnohem delší vzdálenost, než kdyby šel přímým směrem.

Krom toho nebyl povrch pobřežního ledovce ani zdaleka tak rovný, jak se jim zprvu zdálo při pohledu z letadla. Místy, hlavně blízko moře, se na něm tvořily dlouhé ledové vrásy, patrně způsobené tlakem mohutných ledovců, pomalu ale neúprosně sestupujících z vnitrozemských kopců níž k moři. Na mnoha místech tu zrzek narážel na ledové hřebeny a jakési pilíře všemožných tvarů, které jednak nebylo snadné zdolat, jednak zakrývaly vše, co leželo za nimi. Ginger je raději obcházel a jak postupoval dál, brzy ztratil tábor z dohledu. Zaclonily ho ledové zátarasy, které by těžko překonával i moderní tank. Nebýt jich, patrně by tábor viděl, přestože obloha zešedla a slunce zakryla vrstva vysoké oblačnosti. Zrzek hádal, že se blíží změna počasí, zatím se však viditelnost nezhoršila.

Gingerovy potíže s rychlejším postupem byly proto pochopitelné, a stejně jasné bylo, že se námahou řádně zadýchal a zapotil. Zrzek však neumdléval, uvědomil si totiž, že právě v okolním, členitém a rozeklaném terénu se může skrývat to, co hledají. Vzpomněl si na beznaději, jež se ho zmocnila při procházení poměrně přehledných ploch. Nyní cítil přesný opak. Vrak se mohl skrývat kdekoli v této neladné bílé změti. Na rovné ploše by měl být viditelný z mílové vzdálenosti, ale tady? Zde se mohla skrýt i velká loď, a pátrající člověk ji nemusel objevit ani při pohledu zblízka!

„Nejdřív jsme měli zamířit sem," zavrčel pro sebe. „Jenže…" Zarazil se. Uvědomil si, že podle vyprávění kapitána Grimese měla ležela Hvězdná koruna nejméně míli od okraje moře, zatímco Ginger nyní procházel podstatně blíže k moři, pásem vzdáleným od padesáti do sto yardů od nebezpečného, drolícího se kraje ledovce. Rozpačitě pokrčil rameny.

„Mohl se ledovec s vrakem posunout až sem?" vzdychl. „Snad mohl, a také se mohla odlomit obrovská plocha ledu a odplout," odpověděl si sám a naplnilo ho to nadějí.

Před ním leželo rovné sněhové políčko. Když ho přešel, dorazil k jednomu z mnoha velkých a podivně tvarovaných vyčnělých ledovců. Jak se k němu blížil, tvrdě si narazil koleno o jakýsi vyčnívající blok ledu. Docela ho přehlédl, protože jako všechno kolem nevrhal stín. Už dávno věděl, že menší předměty splývají se stejnobarevným pozadím, ale stejně si na to nedokázal zvyknout.

Zamumlal tichou kletbu a sklonil se k noze, na které se určitě vytvářel otok. Měl naštěstí navlečeny silné podkolenky. Chránily před zimou a mohly také zabránit vážnějšímu poranění. Jak trčel na místě, upřel zrak na předmět, který zavinil jeho bolest. Již dávno si zvykl na prapodivné ledové výtvory, ale ten o který zakopl, byl skutečně víc než podivný. Zrzkovu zvědavost upoutala hlavně jeho souměrnost. Bylo to něco připomínající tvarem dosti velkou mohylu, jakýsi rov. Vzápětí zrzek užasle zamrkal, neboť si teprve nyní všiml, že ze středu mohyly vyrůstá – kříž! Hledal by ho na hřbitově, ale tady, tisíce mil od nejbližšího posvěceného místa věčného klidu, hleděl na ledový kříž s nelíčeným úžasem.

Nedokázal si srovnat v hlavě, že by hrátky větru, mrazu a sněhu zastaly hrobníka a vytvořily hrob s křížem!

Nechal koleno kolenem, vzpřímil se a vytřeštil oči.

„Kříž!“ vyhrkl.

Ginger se nepovažoval za hlupáka, ale nyní měl asi pět vteřin pocit, že je nejhloupějším z tupců.

„Kříž!“ opakoval.

Konečně si uvědomil, že jeden z mužů, který se před dávnou dobou zapletl do pohnuté historie škuneru, zabil partnera, jenž zešílel. Pochoval ho potom do ledu, nad hrobem navršil mohylu a vztyčil nad ní prostý kříž. Ginger sice nepochyboval o tom, že v říši věčného ledu zemřelo a bylo pohřbeno v ledu mnoho dalších lidí, jenomže na místě, kde hledali lodní vrak, neměli ti neznámí mrtví co dělat. Bylo mu náhle jasné, že má před sebou hrob muže, který zahynul při cestě za zlatem Hvězdné koruny.

Vytáhl těžký lovecký nůž, otevřel nejsilnější čepel, sklonil se a bodl do ledu. Srdce se mu rozbušilo prudčeji. Odštípl první úlomek. Bodl znovu a potřetí a chvílemi klepal čepelí do křehkého ledu, který se postupně tříštil, jako by to bylo sklo, a střepiny létaly do všech stran. Trvalo jen několik minut, než se zjevilo to, co očekával. Dřevo. Pod ledovým krunýřem našel prostý dřevěný kříž, dva dřevěné kůly spojené dvěma hřeby. Pokračoval v čištění, protože věděl, že jestliže je na kříži nějaký nápis, objeví ho právě uprostřed.

Nemýlil se. Na spojnici kůlů kdosi připevnil malou destičku. Po dalších pěti minutách ji zrzek očistil natolik, aby přečetl nápis napsaný, nebo spíše vyrytý, silnou tužkou do dřeva. Stálo tam:

JOHN MANTON
ZEMŘEL 1877
Odpočívej v pokoji

„Odpočívej v pokoji," vydechl Ginger.

Vzápětí si pomyslel, že nebožtík Manton nikde nemohl najít víc klidu a pokoje, než právě tady. Narovnal si záda a otřel si čelo hřbetem ruky, která se začínala chvět, jak Gingerova představivost nabírala obrátky. Tady, u jeho nohou, leželo pod vrstvou věčného ledu tělo muže, který se kdysi vydal za stejným cílem, o nějž teď usilují oni. Také Manton se vydal hledat zlato. Ginger se rozhlédl do všech stran, krátkou chvíli se nepohnul a pak vzhlédl. Šedá oblaka se mu zdála tmavší a vzduch se o poznání ochladil. Rozechvělo ho to.

Potom však jeho představivost zamířila docela jiným směrem. Zrzek si totiž vzpomněl, že Johna Mantona zabil v sebeobraně muž jménem Last. To on přece vyprávěl, že se tragédie vyvolaná samotou odehrála blízko u škuneru. Last by zaručeně nenosil tělo mrtvého někam daleko. Proč by to dělal, když k tomu neměl jediný důvod?

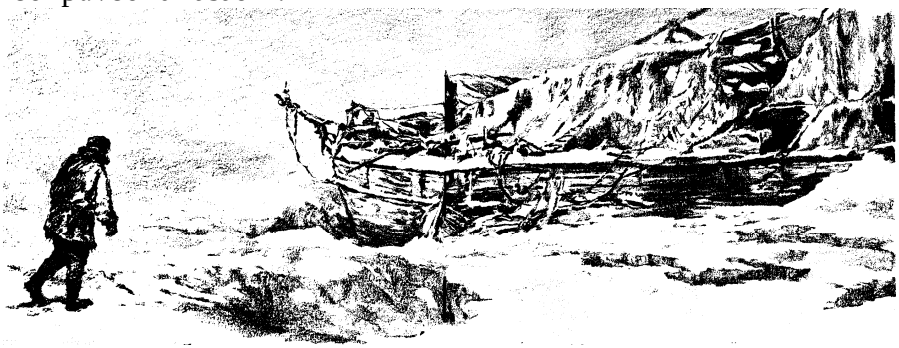
Vyplývalo z toho, že škuner musí být na dohled, nejspíš jen pár desítek kroků od kříže, uvažoval dál. Když je ale tak blízko, proč si ještě lodi nevšiml? Rozhlédl se a zrakem pomalu přejel po okolí místa, kde Last pohřbil člověka, jehož sám připravil o život. Uměl si snadno představit muže, který s očima rozšířenýma hrůzou táhne mrtvé tělo k místu, na němž nyní stál on sám.

Vnímavý Ginger na pár vteřin skoro zapomněl na hledaný škuner a zmocnil se ho děsivý pocit muže, který zabil. Už se nedivil, že se Last raději odhodlal vydat na ledové moře ve vratkém člunu, než by složil své kosti vedle muže, jehož na tomto místě pohřbil.

„Nemohu za to," řekl nahlas a otřásl se. „To Last!"

Od otevřeného moře to zakvílelo a zadunělo. Další kra se zřítila do moře.

„Tak dost!“ zamumlal zrzek a zadíval se na ledovou vlnu, k níž mířil předtím, než se udeřil do kolena. Ještě i teď mu připadala beztvará a věděl, že kdyby neobjevil kříž, prošel by kolem ní bez povšimnutí. Jenomže když se na ní nyní zahleděl pečlivěji, neuměl pochopit svou předchozí slepotu. Dlouhý ledový výtvor byl totiž částečně průhledný a zrzek užasle hleděl, že před ním leží zamrzlá loď! Nepotřeboval žádnou představivost, aby rozeznal tvar lodního trupu! Pod ledovým povrchem, jenž na mnoha místech polární slunce vyžehlilo do skelného lesku, poznával nástavbu na palubě, obrysy dveří a některých trámů! Chyběly jen vztyčené stěžně, které je měly k vraku přilákat z dálky. Nebyly tu, alespoň ne tam, kam je stavitelé lodi původně zasadili.

Proč to tak je, pochopil, až když se zadíval pozorněji. Nad palubou, téměř po celé její délce, se táhl úzký ledový hřeben. Byl tak rovný, že zrzek ihned vyloučil, že by vznikl pouze jako hříčka přírody. Uvědomil si, že základem přímky byl právě stěžeň, který kdysi padl na palubu. Dnes byl už značně zesílen nánosem sněhu a ledu. Od jeho vrcholu se jak ledová žebra táhla lana, také obalená krunýřem ledu. Ginger na to nadělení mlčky hleděl. Měl před očima vrak se zlatým pokladem, ve který už přestával věřit. Naplnilo ho to báječným pocitem, že je svědkem zázraku. Rozechvěla se pod ním kolena. „Jak může to pitomé zlato tak ovlivňovat lidi?“ zavrčel sám pro sebe. „I já se chovám jako blázen.“

Vzápětí si uvědomil, že nejásá jenom potrhle, ale i předčasně. Zlatý poklad mohl přece dávno z paluby zmizet. Má hned vyrazit za Bigglesem a oznámit mu svůj objev, nebo se má nejdřív ujistit, zda

ho už někdo nepředběhl? Když přijde do tábora se zprávou, že našel Hvězdnou korunu, bude všechny v prvé řadě zajímat, zda ve škuneru našel zlato. Vrak beze zlata by nebyl k ničemu. Zlato je všechno, oč nám jde, horečně uvažoval Ginger.

Nelámal si hlavu dlouho, a došel k pevnému rozhodnutí. Podívá se do vraku, aby se ujistil, že je to lod, kterou hledají. Nemělo by ho to zdržet dlouho. S výstupem na nakloněnou palubu, či spíše na to, co palubou dřív bývalo, měl potíž. Silná vrstva ledu byla tak kluzká, že oba první pokusy vyšvihnout se nahoru, selhaly. Dvakrát málem upadl. Rozhodl se obejít trup a najít přístupnější místo. Konečně objevil něco, co předčilo jeho očekávání. Vytřeštil oči na úzké schody, vysekané do ledu. Byly pravidelně tvarované a nemohly vzniknout jinak, než přičiněním lidských rukou. Vteřinu na ně civěl a potom s úlevou vydechl.

Vystoupil po nich na palubu a rozhlédl se po vstupu, který by ho dovedl do nitra lodi. Nijak zvlášť ho nepřekvapilo, když zjistil, že poslední schůdek, po němž vystoupil nahoru, končí u jakéhosi velikého ledového balvanu. Domyslel si, že se pod ním tají dřevěné stupně lodního schodiště. Nad vytesanými schůdky nežasl proto, že znal historii Hvězdné koruny a věděl, že není prvním návštěvníkem lodi od chvíle, kdy ji uvěznil led. Lidé tu přece žili po dlouhé měsíce, loď opouštěli a vraceli se na ni.

Postoupil o kousek dál a vzápětí zjistil, že jeho předpoklad je správný. V ledové ploše zakrývající palubu objevil otvor vedoucí dolů. Připomínal ledovou jeskyni zlé zimní královny z pohádky, a protože Ginger neměl na pohádky náladu, otřásl se. Pohlédl dolů. Stěny, strop i samotné schodiště zakrývala silná ledová vrstva a vytvářela tak umělou jeskyni, která svým vzhledem přesahovala vše, co by vytvořila jen příroda nebo pouze člověk.

Dojem byl opravdu děsivý. Zrzek měl pocit, že se dostal do říše, kde řádila ledová královna. Čeho se dotkla svým proutkem, zemřelo a proměnilo se v led!

„Královna, nekrálovna, když mi tady ujedou nohy, zastavím se až v podpalubí,“ zavrčel zrzek, jak se mu vracelo věcnější myšlení a sestupoval po kluzkých schodech nesmírně opatrně. Konečně se mu

podařilo bezpečně zastavit uvnitř vraku pod schodištěm, aniž by si podruhé narazil koleno.

„Uf," vydechl. Jenomže podívaná, která se mu naskytla dole, znovu vyburcovala jeho fantazii. Matné světlo a všudypřítomné vrstvy ledu vytvořily v dlouhé kajutě obraz, který by nesvedl ani ten nejoriginálnější umělec. Led vytvářel plošiny, tyče, koule a další tvary, vždy dle toho, co pokrýval. Byla to fantaskní galerie osvětlená podivnou září, jejíž zdroj zrzkovi chvíli unikal. Bylo opravdu těžké určit odkud sem světlo vniká, ale když pak Ginger vzhlédl, uviděl nad sebou popraskanou palubu, potrhanou váhou ledu, který na ní ležel. Matné světlo sem skutečně vnikalo trhlinami mezi stropními prkny. Vyplňoval je led, který lámal paprsky světla a dodával jim tajuplný přísvit.

Již tak dost tajemné prostředí bylo ještě zvýrazněno zvláštními efekty, jaké Ginger ještě nikdy neviděl. Strop a stěny osvícené paprsky denního světla procházejícího ledem připomínaly čistý křišťál. Ze stropu jako by visely dlouhé jiskřivé náhrdelníky sestavené z drahokamů. Vypadalo to jako u nejdražšího londýnského klenotníka, neboť na šňůrách diamantů visely jako přívěsky další drahé kameny. Červeně se blyštící rubíny, zelené smaragdy, žluté topasy a modré safíry.

Ta úchvatná podívaná na chvíli přimrazila Gingera k podlaze. Na několik vteřin úplně zapomněl, jak plyne čas a že se k němu možná blíží vážné nebezpečí. Ztratil ze zřetele celý okolní svět, který byl náhle na hony vzdálen tomu, co jej obklopovalo. Potom kouzlo pominulo a zrzek pomalu vykročil do nitra ledového paláce chodbou, která zjevně procházela po celé délce vraku.

V první místnosti, do které odbočil, jej očekávalo další velké překvapení. Muži, kteří ztroskotali u pobřeží Antarktidy a stali se zajatci ledové říše, ji užívali jako jídelnu. Nádobí a příbory ležely na stolech tak, jako by je někdo použil právě před chvílí. Na talířích a v několika otevřených nádobách objevil dokonce také jídlo. Zrzek sáhl po sucharu, na který čísi ruce položily plátek naloženého hovězího, a přičichl k němu. Suchar byl tvrdý na kost, ale maso neztratilo barvu a vypadalo jako čerstvé. Na tom ostatně není nic pozoruhodného,

napadlo ho. Loď byla přírodní chladničkou, kde mohly potraviny vydržet desítky let. Ve zdejším trvalém mrazu nepodléhaly zkáze.

„Tohle hovězí si odepřu," sykl Ginger. „Bůh ví, v jakém století to dobytče řezník porazil…"

Kráčel dál a nahlédl do několika bočních kajut, jejichž dveře byly otevřeny dokořán. Nenašel v nich však nic, co by jej nějak zvlášť zaujalo. V jedné z nich si všiml hromady přikrývek, které vypadaly, jako by je odhrnul někdo, kdo se pod nimi právě vyspal. Poslední místnost byla ze všech největší. Také zde byly stěny pokryty ledovými démanty, a na straně, kde před léty příd škuneru prořezávala vodní hladinu, led jako by narušilo tání a stékající voda posléze zmrzla do podivného trubkovitého útvaru. Rampouchy tam splývaly rovnoběžně k podlaze a připomínaly trubky kostelních varhan.

Ginger však věnoval tomu zvláštnímu úkazu pramálo pozornosti a sklouzl pohledem na velký stůl z jedlového dřeva, který stál uprostřed místnosti. Více než stůl ho přitom zaujalo to, co leželo na desce. Byly tam srovnány jakési silné dlouhé špalíky přesně stejné velikosti a tvaru. Všechny měly černou barvu, což Gingera zklamalo. Kdyby byly žluté, bylo by mu jasno, co objevil.

Přistoupil ke stolu a sáhl po jednom z masivních černých špalků, aby se na něj podíval blíže. Když se ho však pokusil zvednout, užasl nad jeho váhou. Byl tak těžký, že zrzkovi vyklouzl z prstů. Přitáhl ho tedy k sobě po ploše stolu a srdce se mu rozbušilo. „Zlatý prut?" vyhrkl. „Ještě nikdy jsem ho neviděl." Rychle rozevřel kapesní nůž a jediný vryp mu prozradil tajemství těžkého kovu. Řez se zaleskl zlatě a zrzek se zhluboka nadechl.

„Zlato!" vydralo se mu z úst. Jen hrdlo sevřené úžasem z objevu mu zabránilo, aby se hlasitě nerozkřičel. Pocítil takové vzrušení, až se mu divoce rozbušilo srdce.

„Tak dost," sykl Ginger, jenž si naštěstí uvědomil, co se s ním děje. „Kdybych dostal zlatou horečku, byl bych nemocný člověk, a ti tady nemohou dlouho přežít. Klid!" Přesto nedokázal odtrhnout zrak od sbírky černých zlatých prutů, které pokrývaly stůl.

Náhle sebou trhl. Zdálo se mu, že zaslechl jakýsi zvuk. Bylo to slabé zapraskání, jako by se někde blízko něj odlomil kousek ledu.

Pohlédl tím směrem, ale když se tam nic nepohnulo, nevěnoval už věci další pozornost. Občasné zapraskání ledu se tu ozývalo co chvíli a Ginger si již navykl dívat se na led jako na součást přírody, která skřípe, vzdychá a občas i děsivě zarachotí.

Pak dostal nápad a v očích mu zablesklo. Vezme s sebou do tábora alespoň kousek zlata. Nehodlal s sebou vláčet celý těžký prut, ale nechtěl si odepřít potěšení z vykulených očí přátel. Zrzek dobře věděl, že zlato patří mezi měkké kovy, které snadno odkrojí čepelí svého nože. Oddělí z prutu tenký plátek a donese ho přátelům do tábora.

Uchopil levou rukou zlatý prut, v pravici sevřel nůž, a s milým úsměvem na rtech přejel ocelovou čepelí po černém povrchu. Spodní část odříznuté štěpiny zlatě zasvítila a zrzkův úsměv se rozšířil při pomyšlení, že patří k výjimečným lidem, kteří dostali možnost ukrojit si plátek ryzího zlata z velkého bochníku.

Vzápětí však k jeho uším dolehl další zvuk a úsměv na zrzkových rtech rázem pohasl. Tohle nemělo s praskáním ledu nic společného, znělo to jako tlumené zasmání člověka, který se snaží potlačit své pobavení.

„Kdo je tu?“ vyjekl zrzek, pustil zlatý prut a stiskl kapesní nůž v pravici. Divoce se rozhlédl kolem, neboť cítil, jako by mu někdo přejížděl ledovými prsty po zádech. Nebyl sice pověrčivý, ale uvědomil si, že se nachází na místě, kde umírali lidé.

Neozvala se žádná odpověď.

„Kdo… kdo se to tu smál?“

Možná, že prsty, které se zlatého prutu, který řezal, dotýkaly před ním, jsou zamrzlé v některé z ledových kup, které překročil. Nebylo možné, aby Mantonův duch, který nemá pokoje… „Nesmysl,“ zasyčel podrážděně.

Znovu se rozhlédl, ale nikde se nic nepohnulo. V kajutě vládlo mrtvé ticho. Napadlo ho, zda sem ten podivný zvuk nedolehl zvenčí. Nemohlo jít o výkřik osamělé chaluhy, která přeletěla nad vrakem? Zrzek však v hloubi duše nevěřil, že by se takový uštěpačný zvuk mohl vydrat z ptačího hrdla. Chaluha, která žije ve zdejším drsném prostředí, je určitě výjimečný pták, uvažoval, ale vysmívat se lidem

neumí. Zrzek znechuceně zavrčel, sklonil hlavu ke zlatému prutu a přiložil nůž k místu, kde přestal řezat.

Jenže sotva to udělal, přelétl přes místo, kde visely na stěně ledové varhany, letmý stín a světlo v kajutě na okamžik zmatnělo. Netrvalo to déle než zlomek vteřiny, ale zrzek stačil zvednout oči. Zahlédl, jak se něco rychle mihlo za ledovými varhanami a utlumilo světlo přicházející zvenčí!

Co to bylo?

Mohl to být stín mračna, jež zakrylo sluneční kotouč? Ale vždyť slunce nebylo po celý den vidět a oblohu zakrývala jednolitá šeď. Ginger měl opět pocit, že mu záda ochladil ledový závan. Teď si už nemohl nic namlouvat, není na palubě lodi sám!

„Kdo je tu? Ozvete se!“

Žádná odpověď.

Ginger cítil, že mu povolují nervy, musel si připustit, že se ho zmocňuje strach. Pocit, že tu s ním někdo je, v něm stále sílil a měnil se v jistotu. Myšlenka, že v téhle mrazivé lodní rakvi někdo přežil dlouhé měsíce, mu však připadala naprosto nesmyslná…

Musí co nejrychleji odřezat zlatý proužek a zmizet.

Sklonil se znovu ke zlatému prutu, ale nedokázal se na řezání soustředit. Jeho pohled neustále přitahovala protilehlá stěna kajuty, kde záhadný stín splynul s ledovými varhanami. A potom jeho pohled utkvěl na jednom místě a zrzek už potřetí při návštěvě Hvězdné koruny strnul… Všiml si, že v ledové stěně že je otvor a když do něj pohlédl, vytřeštil oči a zalapal po dechu. Z té malé díry v ledu civělo na Gingera oko! Viděl ho zcela jasně a bylo to nepochybně lidské oko, protože byla vidět i malá část smrtelně bledé tváře. To oko ani nemrklo, ale upřeně zrzka sledovalo a žhnulo, jako by v něm planul nelidský oheň.

KAPITOLA ŠESTÁ
LEDOVÉ OKO

Jak již bylo řečeno, nikdo nemohl Gingera podezírat ze sklonů k pověrčivosti. Když byl ještě chlapec, obklopovala ho velmi tvrdá realita a ani při pozdější službě u RAF se nenaučil vyhýbat se černým kočkám či naopak věřit čtyřlístkům. Za leteckých soubojů mnohokrát pohlédl do tváře staré dámy s kosou, ale nebál se jí. Za války padlo mnoho jeho přátel a smrt byla něčím, s čím se setkával často a co chápal.

Jenomže to, co Ginger viděl nyní, pochopit nedokázal, a v jeho duši převládlo cosi, pro co byl výraz hrůza jen slabým slovem. Oko zírající otvorem ve stěně zrzka doslova ochromilo. Snad poprvé v životě se ho zmocnil divoký strach. Pramenil z něčeho, co přesáhlo hranice jeho chápání, ale v tom okamžiku si to vůbec neuvědomoval. Pokud si dokázal něco uvědomit, pak jen pocit čiré hrůzy a děsu, který nedokázal popsat. Svázal mu jazyk, vysušil ústa na troud a udělal z jeho svalů měkký tvaroh. Zrzek nedokázal od toho hrozného oka odtrhnout zrak a hleděl na něj jako přimražen. Oko se na něj dívalo bez mrknutí, bez jediného pohybu. Nikdy později nezjistil, jak dlouho tam stál, civěl na ten hrůzný obraz a vnímal zběsilý tep vlastní krve ve spáncích.

Na zlaté pruty zcela zapomněl. Jako by neexistovaly. Zapomněl na mrazivou Antarktidu, na Bigglese a čekající wellington, to všechno se mu rázem vypařilo z hlavy…

V lidském životě však všechno jednou skončí a tak skončilo i Gingerovo ochromení. Němý strach z Gingerovy duše náhle vyprchal a nahradil ho pud sebezáchovy, nebo spíše panika, která už pohyb umožňuje. Zrzkovi se vrátila schopnost pohybu, a on jí využil bez nejmenšího váhání. Z úst se mu vydral nesrozumitelný výkřik a pak se Ginger otočil a vyrazil na zběsilý útěk. Proběhl příšernou místností a hnal se chodbou. Za ním se ze stropu a stěn sypaly ledové úlomky, které odpadávaly následkem otřesů způsobených jeho divokým dupáním. Zrzek byl přesvědčen, že má v patách něco strašného. Tentokrát vůbec nedbal na to, že by mohl uklouznout a

pouhými čtyřmi mohutnými skoky překonal ledové schodiště, přeběhl šikmou namrzlou palubu a seskočil z ní na led svírající škuner. Nějakým zázrakem neupadl a udržel se na nohou. Slepě prchal od vraku dál a dál, až ho zarazila Mantonova ledová hrobka, na kterou zapomněl jako na smrt. Vůbec ji neviděl. Nohou vyvrátil kříž, upadl, ale ani nepocítil bolest. Zalapal po dechu, ale rázem byl znovu na nohou a uháněl dál. Ještě stále nedokázal myslet na nic jiného, než jak se co nejrychleji vzdálit od toho prokletého oka a celého vraku.

Utíkal s nasazením všech sil, takže nebylo divu, že po několika stech yardů sotva lapal po dechu. Přimělo ho to, aby přibrzdil a ohlédl se. Když zjistil, že ho nikdo nepronásleduje, vrátila se mu alespoň část zdravého rozumu.

„Hrome," vydechl. „Sněží."

Sníh mu trochu ochladil hlavu. Uvědomil si, že vlastně ani neví, jakým směrem utíká. Rozhlédl se a zjistil, že naštěstí nesešel ze správné cesty, neboť kousek od sebe spatřil jednu z třísek, kterou sám zabodl do sněhu.

„Uf, náš kolík…" vyhrkl.

Snad právě pohled na ten obyčejný kousek dřeva probral Gingera z nejhoršího. Těžce dýchal, ale konečně stál na nohou pevněji a dokázal si uvědomit, že kdyby na značku nenarazil, jen velmi těžko by hledal cestu k táboru. Strach z nevysvětlitelného jevu by potom vystřídala naprosto reálná obava z toho, že tu zabloudí a zmrzne. Současně si uvědomil, že sníh nemůže padat dlouho, protože ještě rozeznával stopy, jež tu zanechal při příchodu. Běžel při nich dál a vzápětí ho rozbolelo naražené koleno. Zrzek cítil, že největší hrůza pominula. Když se asi sto yardů od něj ozvalo dunivé zapraskání ledovce, málem si výskl.

„Konečně nějaký lidský zvuk," zamumlal tiše. „Docela bych tu uvítal pár tuleňů…"

Pospíchal dál. Třísky ho vedly zcela spolehlivě a ze sněžení se vyklubala jen drobná přeháňka, která v několika minutách ustala. Oblohu sice i nadále kryly mraky šedé jako olovo, ale viditelnost se rychle lepšila. Za další chvíli uviděl tábor a stačil mu jediný pohled, aby poznal, že ostatní se vrátili. Všichni byli u letadla a odmetali

čerstvě napadlý sníh z jeho křídel a horních částí. Vlastně už s prací končili. Když si všimli blížícího se Gingera, vrátili se ke vchodu do stanu.

Ginger překonal poslední desítky yardů a dopotácel se ke stanu. Tak jak se cestou vzpamatoval z nejhoršího, teď se u něj dostavila reakce na prožitý otřes a přihlásilo se vyčerpání. Čekajících mužů si skoro nevšiml, beze slova vešel do stanu, sklesl na nejbližší bednu a skryl bledý obličej do roztřesených dlaní.

Vešli za ním a tázavě se dívali jeden na druhého.

„Copak je to s tebou?“ zeptal se ostře Biggles, který nehodlal vyčkávat, až si jich zrzek všimne.

„Je mi líto, mu… musím se nejdřív na… nadechnout,“ zakoktal Ginger. „Omlouvám se, ale nemůžu si pomoci…“

„S čím si nemůžeš pomoci?“

„S tím co jsem prožil,“ zavrčel Ginger. „Jsem z toho prostě na hromadě a cítím se hrozně.“

„Co jsi prožil? O co jde?“

„Já… já vlastně nevím,“ řekl Ginger. „Budete si asi myslet, že jsem se pominul a možná budete mít pravdu. Nikdy předtím se mi nic takového nestalo. Viděl jsem… viděl jsem ducha!“

„Cože jsi viděl?“

„Ducha, ducha, ducha!“

„V lékárničce je láhev brandy,“ obrátil se Biggles ke Grimesovi. „Přineste ji!“ nařídil. „Ještě jsem nepochopil, co se mu stalo, ale jedno vím jistě. Jestli opravdu viděl tři duchy, utrpěl řádný šok. Grimy, hoďte mu pokrývku přes ramena a pak postavte na vařič trochu mléka.“

Kapitán přinesl láhev a pohárek, nalil do něj trochu brandy a podal ho Bigglesovi.

„Vypij to,“ vyzval Biggles zrzka a přiložil mu nádobu k ústům. „Tohle je proti duchům nejlepší.“

Pohárek zazvonil Gingerovi o zuby, ale pak se ho zrzek zmocnil oběma rukama, obrátil ho do sebe a vzápětí se rozkašlal, jak mu ostrá pálenka stekla do hrdla. Mladý muž vrátil Bigglesovi prázdný pohárek beze slov a otřel si slzy, které mu do očí vehnal nezvyklý nápoj.

„Hu!“ otřásl se.

„Správně,“ usmál se Biggles. „První část vymítání duchů máš za sebou. Povídej a koukej se sebrat!“

Ginger se zhluboka nadechl a natáhl před sebe třesoucí se ruce. „Koukni se na mě,“ řekl chabě. „Snad uznáš, že takhle nevypadám jen tak pro nic za nic.“

„To věřím,“ kývl Biggles. „Jen pořád neznám důvod.“

„Já vlastně taky ne,“ připustil zrzek. „Nebyl jsem na tom tak zle, dokud jsem neuviděl to oko.“

„Oko?“ zamračil se Biggles a upřeně se na Gingera zadíval. „Jaké oko? Čí oko?“

„Nemám nejmenší tušení.“

Biggles chytil Gingera za rameno a zatřásl s ním. „Tak už konečně mluv!“ nařídil mu. „Když to z tebe poleze takhle pomalu, budu brzy v šoku i já. Viděl jsi oko, dobrá. Či to bylo oko? Kde jsi ho viděl?“

„Přece v té lodi.“

„V lodi? V jaké lodi?“

„Ve Hvězdné koruně přece,“ řekl bezelstně Ginger.

Po jeho slovech zavládlo hluboké ticho. Trvalo dost dlouho, než

Biggles pomalu a důrazně prohlásil: „Chceš nám tím oznámit, že jsi našel Hvězdnou korunu?“

„Ano.“

„Kde?“

Ginger ukázal směrem, odkud přišel. „Vrak leží blízko otevřeného moře asi tři míle odsud.“

Biggles ostatním naznačil, aby na Gingera nedotírali a byli trpěliví. V tu chvíli už chápal příčinu jeho šoku a uvědomoval si, že takový otřes přichází jednou za život.

„Pokračuj,“ vyzval ho téměř něžně. „Hlavně pomalu, teď už nikam nespěcháme. Takže jsi našel vrak. Co bylo dál?“

Brandy začalo působit a Ginger se zřetelně uvolnil. Myšlenky se mu srovnávaly a získávaly časovou souvislost.

„No, ze všeho nejdřív jsem našel hrob,“ řekl.

„Ovšem,“ kývl trpělivě Biggles. „Jaký hrob?“

„Přece Mantonův hrob. Kříž, který mu tam Last vztyčil, tam pořád stojí. Očistil jsem z něj led a přečetl si jméno. Usoudil jsem z toho, že Hvězdná koruna musí ležet někde blízko a měl jsem pravdu. Našel jsem škuner pokrytý souvislou vrstvou ledu. Nebylo snadné ho rozeznat. Vyšplhal jsem se na palubu, abych zjistil, jestli tam to zlato ještě leží.“

„A je tam?“

„Jasně. Samozřejmě, že tam ještě je.“

„Dotkl ses ho vůbec?“

„Jak to myslíš, jestli jsem se ho dotkl?“

„Myslím to tak, jestli se ti o zlatě jenom nezdálo,“ řekl tiše Biggles, ale bylo zjevné, že jeho trpělivost není bezedná.

„Nezdálo?“ vykřikl zlobně Ginger. „K čertu! Chtěl jsem vám kus zlata odříznout a přinést, abych vám udělal radost.“

„Proč jsi to neudělal?“

„To se ti přece zrovna snažím vysvětlit,“ zakvílel Ginger. „Když jsem to zlato odřezával z prutu, zaslechl jsem nějaké zvuky. Zprvu jsem si jich nevšímal, ale pak jsem zaslechl podivné zachechtání. Byl to hrozný zvuk.“

„A pak jsi utekl?“

„Ještě ne!“ ostře odsekl Ginger. „Ale snad mi dovolíš, abych se necítil ve své kůži, když jsem si uvědomil, že kousek ode mne leží v ledu mrtvý chlap, kterému je do smíchu. Pokračoval jsem v práci, kterou jsem začal. Potom jsem ale vzhlédl a uviděl oko, které se na mě dívalo otvorem v ledové stěně.“

„Oko v ledu? Ano, jasně. Co dál?“

„Co dál?“ zeptal se nechápavě zrzek, ale pak v něm nad hrůzným zážitkem zvítězil duch brandy a on vykřikl: „Prostě mě vadilo, že na mě při práci čučí nějaká mrtvola! Dorazilo mě to a dorazilo by to každého!“

Vzhlédl a když uviděl v Bigglesově tváři výraz hluboké nedůvěry, vyhrkl: „Ty mi nevěříš?“

„Měl bys sám uznat, že to zní jako podivná báchorka,“ vzdychl Biggles. „Ale i kdybych věřil, že se všechno stalo tak, jak říkáš, co to vůbec znamená? Uslyšel jsi nějaké zasmání a pak jsi zahlédl oko,

které se na tebe dívalo. Co na něm bylo divného? Šilhalo? Oko jsi přece neviděl prvně v životě.“

„Tohle nešilhalo a nikdy jsem podobné neviděl!“ zavrčel Ginger.

„Bylo jen jedno?“

„Jen jedno, ale mně to stačilo!“

„Chceš říct, že na tebe civělo oko bez obličeje?“

„Zahlédl jsem jen malý kousek tváře. Pleť byla bílá jako špinavé rybí břicho.“

Biggles vzdychl. Pak sáhl po cigaretě, zapálil si ji a odhodil zhaslou zápalku ze stanu na sníh. „Nenarazil jsi na něco hlavou, než jsi našel ten vrak?“

„Myslíš si, že jsem se dnes dopoledne zbláznil a všechno si to vymyslel?“ rozkřikl se podrážděně Ginger.

„Zajímalo by mě jen…“

„Dobrá, už tě to zajímat nemusí,“ prohlásil důrazně Ginger. „Řekl jsem jasně, že jsem objevil vrak lodi. Proti tomu, co jsem v něm viděl, je Aladinova jeskyně ubohou chatrčí. Udělalo to na mě úžasný dojem. Vnitřek lodi září všemi barvami duhy a vypadá, jako by tam někdo rozvěsil šňůry drahých kamenů…“

„Na minutku zadrž,“ přerušil ho mírným hlasem Biggles. „Mám z tvého vyprávění dojem, že sis vnitřek lodi popletl s klenotnictvím někde na Picadilly. Byly tam neonové reklamy?“

„Jak myslíš,“ řekl unaveně Ginger. „Mysli si o vraku, co chceš. Popsal jsem jenom to, co jsem viděl. Než jsem si všiml toho oka, byl jsem naprosto v pořádku.“

„Kde přesně bylo?“

„Za takovou ledovou oponou na opačném konci kajuty.“

„Nehýbalo se?“

„Ne.“

„Tak proč z toho hned ztrácet nervy? Ujistil ses vůbec, zda to nebyla jen nějaká ledová čočka, přes kterou probleskло slunce?“

„To mne nenapadlo,“ odpověděl chladně Ginger. „Slunce se totiž dnes vůbec neukázalo. Slunce by bylo to poslední, co by mě mohlo napadnout.“

„Dobrá. Co tě tedy napadlo?“

„Zmizet z toho místa tak rychle jak to jen šlo! Utíkal jsem tak rychle, že kdyby mi v cestě leželo sto lachtanů, přeskočil bych je všechny najednou. Ano, pane. Zmizel jsem z Hvězdné koruny takovou rychlostí, že by mě nedohonila ani vystřelená kulka. Můj seskok z paluby na led by znamenal světový rekord, kdyby to někdo dokázal změřit. Být jen o maličko rychlejší, rozboural bych Mantonův hrob, jehož jsem si vůbec nevšiml. Takhle jsem ho jen trochu poškodil a sám se strašně uhodil o kříž. Ale myšlenka na mrtvolu pode mnou a to oko za mnou mě hned zvedla na nohy. Až chvíli nato jsem poznal, že sněží. Už z toho bys snad mohl pochopit, jak jsem na tom byl. Utíkal jsem celou cestu až sem a asi přitom překonal další světový rekord, tentokrát na tři míle. Jen se na mě podívej! Mám z toho nervy nadranc. Takhle přece člověka nezničí jen obyčejná pitomá představa.“

„Dobrá, dobrá,“ zabručel Biggles. „Představy dokáží s člověkem udělat hrozné věci. Dokáží mu poničit duši stejně jako skutečné hrozby, a někdy ještě víc. Musím ale přiznat, že u tebe jsem se s ničím takovým ještě nesetkal, a když jsi dorazil, vypadal jsi spíš jako mrtvola než jako živý průzkumník.“

„Můj problém asi vychází z toho, že jsem vůbec nepočítal s tím, že bych na palubě na někoho narazil,“ řekl Ginger.

„To se dá pochopit,“ kývl Biggles. „Kdo by v kajutě promrzlého vraku čekal slavobránu z diamantů a potom rejdění uchechtaných duchů. Mně ale nejvíc vadí to bludné oko. To ti neuvěřím dřív, než ho sám uvidím.“

„Neříkám nic jiného, než že na Hvězdné koruně někdo nebo něco je,“ prohlásil otupěle Ginger. „Nechci tvrdohlavě opakovat, že to byla mrtvola, ale kde by se tam vzal živý člověk?“

„Taky to nechápu, ale smějící se mrtvola by mě zarazila víc,“ řekl Biggles. „Nemělo by ale být moc obtížné přesvědčit se o tom. Nejsem zrovna člověk od přírody zvědavý, ale přiznám se, že tvoje vyprávění o oku mě mimořádně zaujalo. Vadilo by ti, vrátit se tam se mnou a ukázat mi ho?“

„Cože?“ vykřikl Ginger a ustrašeně vyskočil. „Vrátit se na lod? Nikdy! Ani za nic! Ani kdyby byla ověšená diamanty velkými jako

fotbalové míče! To oko, co na mě civělo, uvidím před sebou až do konce života. Mám strach, že mě bude pronásledovat i ve snu.“

„Co s tebou?“ řekl Biggles netrpělivě. „Tak nás alespoň doveď k lodi. Prohlédneme ji sami a slibuji ti, že záhadu toho bludného oka vyřešíme.“

„Dobrá, to bych mohl zkusit,“ řekl váhavě zrzek. „Ale vezmu si s sebou pistoli.“

„Jak chceš. Když ti to udělá dobře, půjčím ti i svojí, a mrzí mě, že ve wellingtonu nemáme kanón. Něco mi ale říká, že nebudeš potřebovat ani tu pistolku. Předpokládám, že cestu zpátky najdeš sám.“

„Snadno. Nechal jsem tam zapíchané třísky. Vracel jsem se tak rychle, že jsem je nestačil sebrat.“

„Rozumím,“ řekl Biggles. „Vypij si mléko, my si ještě dáme čaj. Až se dáš trochu dohromady, vydáme se za zlatým pokladem a jeho záhadným hlídačem.“

KAPITOLA SEDMÁ

ŠÍLENEC A HRŮZA

Bylo už pozdě večer, když se Biggles s kapitánem a zrzkem vydali na cestu směrem ke Hvězdné koruně. Díky polárnímu dni, vládlo přes značně pokročilou dobu stále světlo. Grimy zůstal u letadla jako stráž. Ginger, který se ještě nevzpamatoval z duševního otřesu, se sice pokoušel prosadit odklad výpravy až na příští den, ale nepochodil. Biggles to odmítl vzhledem k počasí, které se mu nelíbilo. Nedalo se proti tomu nic namítat. Před večerem se sice vynořilo slunce, obrovská rudá koule visící nízko nad obzorem, ale jeho svit sotva pronikal nízko visícím oparem. Obloha v zenitu se zdála být jasná, ale zkušený kapitán Grimes souhlasil s Bigglesem v tom, že se dá očekávat příchod vydatné sněhové nadílky. Teplota stoupala, což ohlašovalo s největší pravděpodobností mlhu. Biggles tvrdil, že když se nevydají na cestu hned, nemuseli by vyrazit vůbec, neboť kdyby se počasí skutečně zhoršilo, byla by hloupost pouštět se na delší pochod.

Biggles prohlásil, že pokud ve škuneru opravdu najdou zlato, přenesou ho někam, odkud by se dalo později snáze vyzvednout. Pak by přivolali Algyho s Bertiem, naložili poklad do obou letadel a vyrazili by k domovu.

Ginger se vzbouřil proti Bigglesově větě „pokud opravdu najdou zlato…“ Pochopil z ní, že velitel vůbec neuvěřil jeho vyprávění o nálezu. Biggles ho vyslechl, pokrčil rameny a pochyby přiznal. Vzal by Gingerova slova vážněji, kdyby jednoduše řekl, že nalezl zlato. Když ale doběhl do tábora na pokraji zhroucení a tvrdil, že viděl zlato, oko mrtvého a slyšel jak se mrtvý směje, mohl si to všechno prostě jen namlouvat.

„Viděl jsi ducha a já na duchy nevěřím,“ dodal. „Nediv se proto, že si nejsem jistý ani tím, že jsi viděl zlato.“

Zrzek uznal, že hádka by neměla smysl. Byl si vědom toho, že když jeho přátelé oko neuvidí, budou to považovat za důkaz, že šlo pouze o zrzkovu iluzi způsobenou efekty světla v ledu. On sám pak bude vypadat jako hlupák. Tajně proto doufal, že tam oko ještě bude, ale s odstupem času si sám začínal lámat hlavu nad tím, zda se přece jen nezmýlil. Zamrzlý škuner byl vážně jako stvořený pro výskyt ohavných strašidel, a Ginger si musel připustit, že již při vstupu na palubu měl nervy napjaté k prasknutí.

Po cestě trvající něco málo přes hodinu došli na dohled k táhlé ledové vlně, která se zřetelně zvedala nad úrovní ledovce. Ginger se zastavil a prohlásil, že právě tam spočívá pohřbená Hvězdná koruna.

Biggles pohlédl na Grimese a oba pokrčili rameny. Nebylo vůbec divu, že jejich nedůvěra vzrostla. Z této vzdálenosti by musel mít člověk skutečně velikou představivost, aby rozeznal pod obrysy modravě se lesknoucího ledového bloku obrysy plavidla. Uznával to i zrzek, jenž si vzpomněl, jak ho ke vraku dovedlo bolavé koleno, naražené o kříž.

Potom došli ke kříži. Ležel tam, kam ho srazil Ginger, prchající před strašidlem.

„Tady!“ řekl pachatel a vítězoslavně ukázal na kříž. „Přečtěte si nápis!“

„John Manton,“ zamumlal Biggles a jeho výraz se rázem změnil. Znovu pohlédl na kříž a pak zvedl zrak k ledovému bloku,

jenž se zvedal nad ledovou plochou nedaleko nich. „Nebesa!“ vyrazil ze sebe skřípavým hlasem. „On má nejspíš pravdu.“

„No, už to vidíš sám. Co chceš dělat?“ zeptal se Ginger a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně.

„Pro začátek najdu oko, které ti pořád nahání hrůzu a pokusím se ho vydloubnout, nebo alespoň odhalit,“ odpověděl Biggles.

„Prosím tě, poslouchej mě!“ řekl Ginger s nezvyklou naléhavostí. „Bud opatrný. Na té lodi někdo je. Když jsme sem šli, začínal jsem o tom už pochybovat, ale teď si tím jsem už zase jistý. Cítím to v kloubech.“

„Nemluv nesmysly!“ vyštěkl Biggles. „Kdybys viděl oko, muselo by vězet v hlavě, kterou by měl na krku člověk. Ty jsi ale žádného neviděl, což nedává smysl. A kdyby tam někdo náhodou skutečně byl, proč by mlčel a jen na tebe civěl? Měl by skákat radostí nad tím, že se konečně objevil někdo, kdo mu pomůže dostat se do tepla!“

„Taky to nechápu, ale dělej, jak myslíš,“ pokrčil rameny zrzek. „Já si to nedokáži vysvětlit o nic lépe než ty. Na jedno se tě ale zeptám. Už jsi mě někdy viděl tak vyplašeného jako dneska? Vždyť já měl skoro smrt na jazyku.“

„Ne. Už jsem to jednou řekl.“

„Jak si to tedy vysvětluješ? Přece jsem se málem nepomátl pro nic za nic?“

„Nesporně,“ uznal Biggles. „Když tu však budeme jen tak čučet, záhadu nevyřešíme. Jdu na to.“

„Dělej co chceš, ale bud opatrný,“ vzdychl Ginger. „Nevyčítej mi potom, že jsem tě nevaroval.“

„Nebudu,“ usmál se Biggles.

Vykročil jako první, kapitán ho následoval a zrzek šel poslední. Když se zastavili před lodi, ukázal Bigglesovi schůdky vytesané v ledu, po nichž vystoupil na palubu. Biggles mlčel, ale když se všichni dostali nahoru, obrátil se ke svým společníkům.

„Zůstaňte na místě,“ přikázal a zamířil ke schodišti, vedoucímu do podpalubí. Nahlédl dovnitř a hvízdl. „Měl jsi pravdu,“ řekl přes rameno zrzkovi. „Musím uznat, že je to opravdu nádhera.“ Pak se obrátil zpět do nitra lodi a vykřikl: „Hej! Je tam někdo?“

Odpověd se neozvala, ale sotva začal Biggles sestupovat dolů, upoutal Gingerovu pozornost jakýsi pohyb na palubě kousek od něj. Otočil se k místu právě včas, aby zahlédl, jak se z nitra lodi vynořuje temný předmět velikosti fotbalového míče. Zrzek na to upřel oči a zjistil, že na palubu vykoukla hlava. Lidská hlava, nebo něco, co lidskou hlavu silně připomínalo. Zřetelněji zahlédl pouze střední část obličeje s nosem a jiskřícíma očima, protože jinak byla hlava zarostlá rezavými vlasy a vousy. Než se Ginger stačil nadechnout, zmizela. Kdyby byl schopen pohybu, byl by znovu vyrazil na zběsilý útěk, ale nedokázal to. Jediné nač se zmohl, byl přiškrcený výkřik, který se mu vydral ze staženého hrdla.

Biggles, opatrně sestupující po lodním schodišti, se vrátil o krok zpátky. „Copak jsi zase viděl?“ zeptal se podrážděně.

„Hlavu,“ vypravil ze sebe Ginger a těžce polkl. „Zarostlou a vousatou hlavu.“

„Kde ji máš?“ řekl nevěřícně Biggles.

„Tam!“

Biggles se podíval naznačeným směrem. „Nic nevidím.“

„Zmizela.“ Biggles vzdychl a pochybovačně nakrčil čelo. „Takže jsme o krok dál,“ řekl. „Oko si už našlo hlavu. To je pokrok. Co se to s tebou děje? Obvykle oba vidíme stejné věci a teď jsem na tom mnohem hůř. Ještě se mi nezjevilo nic! Ani ucho!“

„Mně se to do dneška taky nestalo,“ odpověděl žalostným hlasem Ginger. „Pojďme pryč. Vypadneme.“

„Pro lásku nebeskou, seber se konečně,“ vyzval zrzka netrpělivě Biggles, odvrátil se od něj a pokračoval v opatrném sestupu.

„Hej!“ zavolal hlasitě. „Je tam někdo?“

Vykřikl to skutečně nahlas a důrazně, ale z jeho chování bylo zřejmé, že odpověď ani nečeká. Chvíli se zdálo, že se nezmýlil a tak sestoupil na další schod. Náhle však uhnul stranou tak rychle, až na ledových schodech neudržel rovnováhu a upadl. Pokud se snad někomu z jeho společníků zdála jeho neohrabanost směšná, úsměv mu vzápětí zmrzl na rtech.

Ozval se totiž dunivý třesk, který znamenal, že někdo přece jen Bigglesovi odpověděl a to velmi drsně. Do horní části chodby totiž narazila prudce vržená sekera, odrazila se a se zaduněním spadla

Bigglesovi k nohám. Následoval déšť sražených úlomků ledu, které se zvoněním dopadaly na schodiště.

„Pozor vy dva nahoře!“ vykřikl Biggles. „Někdo po mně hodil sekeru!“ Ještě dřív než doznělo cinkání rampouchů, stál znovu na nohou a několika skoky vyběhl na palubu. Ve tváři měl výraz, jaký u něj Ginger už řádku let neviděl.

„Tak co si myslíš teď?“ řekl mu zrzek, z jehož hlasu zaznívalo zadostiučinění z toho, jak se rázem potvrdily jeho dnešní neblahé zkušenosti. „Oko jsi sice neviděl, ale právě jsi o mohl přijít o hlavu.“

„Nečekal jsem útok,“ zavrčel Biggles. „Mluvil jsi o strašidelném oku. O letící sekeře ses nezmínil.“

„Nenapadlo mi, že tu bude něco létat,“ řekl Ginger. „Přiznám se ale, že mi ta sekerka vadí míň, než to co jsem viděl.“

„Jistě, všechno jenom ne oko,“ řekl Biggles. „Já mám jiný vkus.“ Vytáhl pistoli a pomalu se vracel k lodnímu schodišti. Lhostejnost a nenucenost jeho pohybů byly tatam, blížil se teď ke schodům jako ke lvímu doupěti.

„Vylezte ven!“ vykřikl.

Odpověděl mu výbuch děsivého chechtotu, při kterém se Gingerovi naježily vlasy. Neozýval se ale z průlezového otvoru, u kterého se zastavil Biggles, avšak z podpalubí přímo pod jejich nohama.

„Není o čem pochybovat,“ otočil se Biggles ke Grimesovi. „V lodi skutečně někdo žije. Podle všeho je to šílenec. Nenapadá vás něco, kapitáne?“

„Ne, je to nejspíš duch lodi,“ prohlásil chmurně kapitán. „Staří námořníci věří, že se ve vracích zdržují. Pojdme pryč. S duchem se nedá bojovat.“

„Nebesa, Grimesi, to bych do vás neřekl,“ vyhrkl Biggles. „Ještě jsem neviděl ducha, který by odolal kulce z pětačtyřicítky.“

Jenže kapitána zjevně přemohla námořnická pověrčivost. Byl náhle stejně bledý jako Ginger a rozrušení změnilo i jeho slovní projev, v němž převládl žargon přístavních hospod. „Tim duchem bejvá sám Satanáš,“ zabreptal. „Japaby se mi to mohlo líbit. Mažeme pryč.“

„Pryč? Nesmysl!“ tvrdě odsekl Biggles. „Satanáš to není, takže uvažujte o někom jiném. Jdu dolů.“

Znovu a ještě hlasitěji vyzval neviditelného obyvatele vraku, aby se ukázal.

„Jděte pryč,“ ozval se z hlubiny roztřesený hlas. „Zmizte! Já našel zlato! Je moje! Moje!“

„Už to chápu,“ vykřikl kapitán chraptivě. „Je to samotnej John Manton! Jeho ubohý tělo leží pod ledem, ale duše nemá pokoje!“

„Manton je sice lepší než Satanáš, ale ani ten to není,“ zavrčel Biggles. „Kdybyste měl pravdu, je nejvyšší čas Mantonově duši ten pokoj poskytnout.“

„Nerouhejte se, pane. Celej ten šíf je prokletej!“ vyjekl Grimes a začal couvat z paluby. „Nevymýšlejte si nesmysly,“ drsně vyštěkl Biggles. „Ve vraku je prostě chlap. Nemám tušení, kdo to je, ani odkud přišel, ale je tady. Přišel o rozum, stejně jako před léty Manton. Možná kvůli zlatu nebo ze samoty a beznaděje. Dojdu si po něj dolů a přivedu ho sem!“

„Nechoďte tam!“ vyhrkl varovně kapitán, ale pak se zarazil. „Co zlato? Přece ho tu nenecháme.“

„Na úvahy o zlatu je zatím dost času,“ odpověděl pomalu Biggles. „Nejdřív musíme myslet na toho nešťastníka. Přece ho tu nenecháme zemřít.“

Kapitán umlkl, ale ozval se Ginger.

„Konečně alespoň tuším, čí bylo to oko.“

„Teď už je to zcela jasné,“ řekl Biggles. „Omlouvám se, že jsem ti nevěřil, ale musíš uznat, že tvá historka zněla šíleně. Jak jsem mohl tušit, že tu šílence opravdu najdeme?“

„Když si pomyslím, že jsme stáli pár kroků od sebe!“ Ginger se otřásl.

„Nevím jestli je lepší blázen nebo duch,“ ušklíbl se Biggles.

„Myslím, že je hloupost nechat si rozbít lebku kvůli záchraně chlapa, který o zachraňování nestojí,“ řekl Grimes, jenž konečně pustil myšlenku na Satanáše z hlavy. „Jestliže tam dolů vniknete, může se stát, že budeme hloubit další hrob.“

„Možné to je,“ přikývl Biggles. „Jsme v přitroublé a nebezpečné situaci. Koho by ale napadlo, že se to takhle vyvine?“ Podíval se na

Gingera. „Vzpomínáš si, jak jsem vás upozorňoval, že podobné výpravy téměř vždycky přinesou něco nečekaného? Tady máš dokonalý příklad.“

„Co s tím nešťastníkem uděláš, jestíi se ti povede dostat ho na vzduch?“ zeptal se zrzek.

„Ptáš se zbytečně brzy, ještě ho nemáme,“ řekl Biggles. Otočil se zpátky k otvoru a zavolal: „Tak naposled. Vylezte!“

„Jde vám o mé zlato,“ ozval se zdola skřípavý hlas, znějící jako by mluvil náměsíčník. „Já vím, kdo jste,“ znělo další překvapivé prohlášení.

„Tak dobrá,“ zavolal Biggles. „Kdo tedy jsem?“

„Vy jste John Manton,“ zněla ohromující odpověď. „Viděl jsem venku váš hrob a slyšel vás, jak tu slídíte.“

„Je to ještě horší, než jsem tušil,“ tiše zabručel Biggles. „Ten nešťastník se pominul už dávno. Jeho bludné představy se už kříží. O Mantonovi se zřejmě dozvěděl až tady a teď ho napadlo, že vylezl z hrobu, aby mu ukradl jeho zlato. Tohle nemá smysl prodlužovat. Jdu pro něj.“

„Jste větší blázen než on,“ zavrčel kapitán.

„Nemůžeme ho tam nechat,“ prohlásil stručně Biggles a zmizel na schodišti.

„Nenechám ho tam jít samotného!“ vykřikl Ginger a vyrazil za velitelem.

Kapitán Grimes chytil zrzka za rameno a zadržel jej. „Nesmysl,“ řekl. „Vy zůstanete tady. Půjdu já.“ Aniž by čekal na Gingerovy námitky, odstrčil ho, překvapivě rychle sestoupil po schodišti a zmizel v podpalubí.

Ginger vytáhl pistoli a připravil se na možnost, že bude muset zasáhnout. Rozhlédl se a zjistil, že se Bigglesovy předpoklady ohledně počasí začínají vyplňovat. Viděl, jak se z oblohy sypou sněhové vločky, a omezují viditelnost na pouhých dvacet až třicet yardů. Než však mohl domyslet důsledky změny počasí, odněkud zdola zazněl divoký výkřik a tříštivý zvuk praskajícího ledu. Poté se z místa na palubě, kde ho předtím vylekala hlava, vynořila divoká postava muže. Zrzek zahlédl tvář obrostlou pocuchanými rezavými vlasy a vousy. Divoký muž svíral oběma rukama těžký předmět,

který Ginger poznal. Byl to jeden ze zlatých prutů a chlapík se pod jeho váhou zřetelně prohýbal. Ginger se prudce pohnul v domnění, že se na něj šílenec hodlá vrhnout. V tom se však mýlil. Muž si ho ani nevšiml, cosi zařval a vrhl se z paluby dolů. Na ledovci uklouzl, upadl, znovu vyskočil a utíkal od vraku až zmizel v husté cloně sněhových vloček. Ginger nevěděl co by měl dělat, takže nakonec neudělal nic.

Vzápětí vyběhli po schodišti na palubu Biggles a kapitán. „Kde je? Kam zmizel?“ vykřikl velitel.

„Tam!“ ukázal Ginger. „Vleče s sebou zlatý prut.“

„Chudák chlap,“ řekl Biggles a zastavil se. „Ani nechápe, že zlato je mu tady jen na obtíž. Myslím, že za takového sněžení nemá pronásledování smysl. Určitě to tu zná lépe než my, takže bychom ho sotva našli. Tohle dělá z lidí zlato.“

„Kdo to k čertu může být?“ zeptal se Ginger.

„Asi to už vím,“ ozval se překvapivě kapitán.

„Ale!“ prudce se otočil Biggles. „Kdopak?“

„Nejspíš to je Švéd Larsen, o kterém jsem vám vyprávěl. Na břeh ho tehdy ze Sveltu poslal Lavinsky a pak přikázal odplout a nechat ho tu. Larsen měl zřejmě štěstí, že náhodně narazil na vrak, který mu umožnil přežít. Zahlédl jsem ho jen na chvilku, ale jeho rezavé vlasy si pamatuji. Připomněl jsem si i jeho hlas. Larsen byl vlastně jediným z námořníků na palubě, který byl spolehlivý a jemuž jsem mohl důvěřovat. Později jsem pochopil, že Lavinsky ho tu nechal úmyslně. Ten lotr měl už tehdy připravený plán, jak se mě zbavit. Byl to právě Larsen, který by se postavil na mou stranu a Lavinskymu by překážel.“

„A záhada bludného oka je vyřešena,“ řekl Biggles.

„Co se dělo, když jste sešli dolů?“ zeptal se Ginger.

„Moc toho nebylo. Když nás ten nebožák uviděl, zaskučel jako pes před výpraskem a zmizel v jedné z chodeb. Uháněli jsme za ním, ale vyskočil na palandy, prolezl nějakou dírou ve stropě a byl pryč. Ve vraku se dokonale vyzná.“

„Viděl jsi zlaté pruty?“

„Ano. Myslím si ale, že všechny na stole již nejsou. Když tě Larsen viděl, pochopil, že se sem vrátíš, a začal zlato přenášet do

nějaké skrýše. Kdyby měl o hodinu víc času, stihl by to. Potom by zlato zůstalo navždy někde zahrabáno a nikdy bychom ho už nenašli. Nejspíš bychom došli k závěru, že nás předešel Lavinsky a odvezl si ho.“

„Překvapuje mě, že se Larsen nepokusil schovat zlato už dřív,“ vložil se do hovoru kapitán.

„Proč by to dělal?“ zeptal se Biggles. „Cizí vetřelci byli tím posledním, co tu čekal. Nepochybuji o tom, že ho Gingerův příchod překvapil stejně, jako on překvapil Gingera, přinejmenším tím svým okem. Kdyby se našemu příteli ukázal v celé své kráse, možná by se Ginger pominul taky. Ale jakmile cizinec před Larsenem v panice utekl, zrodila se v šílencově hlavě myšlenka ukrýt zlato. Hned se do toho dal.“

„Dobře,“ řekl Grímes a zastrčil ruce do kapes. „Co s ním uděláme teď?“

„Sám nevím,“ odpověděl Biggles. „Mám téměř jistotu, že hledat Larsena nemá smysl. Předpokládám ale, že když odejdeme, vrátí se sem, protože nemá jiné útočiště před mrazem. A když se sem vrátí, hned se vynasnaží ukrýt zlato. Pak už bychom pruty nenašli, takže to nesmíme dopustit. Proto ho předejdeme a sami přeneseme zlato na místo, kde ho nenajde.“

„To ho povlečeme až do tábora?“ vyhrkl zrzek.

„Jak můžeš dostat tak strašný nápad? Zabralo by nám to spoustu času a ta dřina by nás odrovnala na dva dny.“

„Dřív nebo později se to stejně musí udělat,“ namítl zrzek. „Víš snad o někom, kdo by za nás pruty do letadla odnesl?“

„To nevím,“ řekl Biggles, „ale napadlo mě, že daleko jednodušší bude přeletět s letadlem sem!“

„Bylo by to lepší,“ kývl Ginger. „Ale co přistání? Najdeme tady dost místa?“

„Určitě. Když jsme sem šli, obhlížel jsem místa, která by se k přistání hodila. Mezi Hvězdnou korunou a volným mořem je docela rovná a dostatečně dlouhá plocha. Není to daleko a proto odneseme zlaté pruty tam. Zakryjeme je sněhem a vrátíme se pro wellington. Nepůjdeme tam všichni. Protože se tu někde potlouká Larsen, musí tu někdo pro jistotu zůstat a hlídat. Ty vypadáš unaveně, Gingere,

měl bys to být ty. Kapitán se mnou půjde zrušit tábor. Myslím, že se už Larsenova oka nemusíš bát. Když nepřestane sněžit, nenajde tě, ani kdyby se o to snažil. A kdyby sněžit přestalo, nedostane se k tobě, aniž bys ho sám nezpozoroval dřív. Bylo by mi milejší, kdyby přestalo sněžit, nerad bych přistával v téhle chumelenici. Co tomu všemu říkáte?“

Kapitánovi se Bigglesův návrh líbil a také zrzek kývl, protože ho nenapadlo nic lepšího.

„Začneme přenášet pruty hned?“ zeptal se Ginger.

„Bude to nejlepší,“ přikývl Biggles. „Čím dřív, tím líp. Sněžení se trochu zmírnilo, ale mám obavy, že brzy zase zesílí. Teď právě to není tak zlé, mám ale dojem, že přestávka nebude dlouhá.“

Biggles měl pravdu. Sněžení téměř ustalo, ale obloha byla nadále temně šedá, což slibovalo další bílou nadílku.

Zrzek se smutně rozhlédl po dálavách bílého kontinentu. Už bylo zase vidět hodně daleko, ale nikde se nic ani nepohnulo. Napadlo ho, kde se asi nešťastný Švéd ukrývá, a začal o tom uvažovat nahlas.

„Patrně má spoustu práce s ukrýváním svého prutu,“ řekl Biggles. „Prozatím nemůžeme s tím nešťastníkem nic dělat. Snad nám časem poskytne příležitost sám. Ale pojďme. Dáme se do stěhování.“

Úkol, který si vzali na svá bedra, byl skutečně náročný, ačkoli nenosili zlato daleko, jen necelých sto kroků od vraku ke břehu, kde byl led plochý a sněhová vrstva nevysoká. Biggles měl pravdu. Na tomto místě bylo možné bezpečně přistát. Pruty byly těžké, ale jakmile se zdařilo naložit si prut na rameno, šlo se s ním poměrně snadno. Přestože však nosili pruty po jednom, brzy všem ztěžkly nohy.

„Nikdy by mne nenapadlo, že se dožiji dne, kdy mě utahá nošení zlata,“ prohlásil Ginger, když po skončení práce klesl na hranici prutů vzácného kovu.

„Když přenášíš něco, co váží tunu, utahá tě to, i kdyby to byly otýpky suché slámy,“ ušklíbl se Biggles. „Máme to za sebou. Teď se s kapitánem vrátíme do tábora, spolu s Grimym naložíme všechno co

je nezbytné, a přeletíme sem. Jsi si jist, že tu dokážeš zůstat sám, Gingere? Uklidnil ses?“

„Oko mě už netrápí, ale zase necítím nohy,“ zasmál se zrzek. „Zůstanu tady docela rád.“

„Za pár hodin budeme zpátky,“ prohlásil Biggles. „Jakmile se dostaneme do vzduchu, odvysílá Grimy zprávu na základnu, aby pro nás přiletěl Algy s Bertiem a pomohli s přepravou zlata. Zapálíme signální oheň, abychom je na sebe upozornili. Nemělo by jim dělat potíže najít nás tady.“

„Co mám udělat, kdyby sem přišel Larsen?“ zeptal se Ginger. „Na pomateného chudáka bych nerad střílel z pistole.“

„Vystřelíš do vzduchu. Jedna nebo dvě rány ho odstraší,“ klidnil ho Biggles. „Nemyslím si, že by na tebe zaútočil. Vždyť jsi viděl, jak ho vyděsilo jen to, že jsme přišli. Spíš budeme mít trápení s tím, jak se ho zmocnit a dostat ho odsud. Na to je ale zatím dost času. Teď, když je přijatelné počasí, vydáme se k letadlu. Uvidíme se brzy.“

Biggles a kapitán mávli zrzkovi na pozdrav a vykročili po stopách, které vyšlapali cestou ke vraku. Padající sníh je dosud nestačil zavát.

Ginger sledoval, jak odcházejí. Na chvíli odpočinku se docela těšil. Nebylo divu. Měl za sebou vysilující den, kdy překonal ošklivý duševní otřes, světový rekord ve skoku, běhu na krátké i dlouhé trati a nyní i ve vzpírání. Rozložil zlaté pruty tak, aby se na nich dalo pohodlněji sedět, a uvelebil se na na nich.

„Kolik by asi stála letenka z tohohle letiště?“ zamumlal sám pro sebe. „Tak drahou čekárnu pro jednoho cestujícího nemají nikde na světě.“

Po jeho úpravách nebylo z prutů téměř nic vidět, protože spodní pruty se zabořily hluboko do sněhu. Pomyslel si, že kdyby sedadlo opustil a začalo by znovu sněžit, měl by asi potíže s tím, aby ho znovu našel. Jak se rozhlížel kolem, všiml si, že jedna z třísek, kterou použil k orientaci při první cestě k vraku, trčí ze sněhu jen pár kroků od něj. Vstal, došel pro ni a zasunul ji do mezery mezi pruty jako miniaturní stožár. Nenapadlo ho, co by mohl udělat jiného, a tak se znovu usadil, odpočíval a jen občas se rozhlédl kolem, aby ho nepřekvapil bloudící Larsen. Ten se však neukázal, celé okolí

zmrtvělo. Minuty plynuly pomalu, a zrzkovi bylo stále jasnější, proč lidé uvěznění ve světě bílého ticha přicházejí o zdravý rozum. Pocit naprosté osamělosti se stupňoval a Ginger se otřásl.

„Kdyby se alespoň utrhl nějaký ledovec!“ tiše zašeptal.

Jenže naprosté ticho vládlo dál a stále silněji působilo na jeho nervy.

Více než po dvou hodinách se z dálky ozval zvuk startujících motorů letadla, a zrzka napadlo, že už dávno neslyšel tak líbezný a melodický zvuk. Zaposlouchal se do řevu motorů, vracelo ho to do světa, který důvěrně znal. Naslouchal, jak motory nabírají otáčky a zahřívají se. Bylo jasné, že letadlo co chvíli odstartuje. Když se potom rachot zmírnil, měl zrzek pocit, že přímo vidí Bigglese jak naslouchá běhu motorů a čeká v pilotní kabině, až nastoupí jeho společníci a usadí se na místech.

Burácení skutečně vzápětí zesílilo a Ginger si představoval, jak se wellington pohnul vpřed. Skvělé. Během pěti minut jeho osamění skončí!

Jenomže pak došlo k něčemu, co zrzek neočekával. Dunění motorů zesílilo, vzápětí se zmírnilo a totéž se opakovalo asi třikrát za sebou. Poté rachot motorů utichl. Tak by si nepočínal žádný pilot a Ginger si lámal hlavu tím, co k tomu postupu donutilo Bigglese. Pak ho napadlo, že možná musel z nějakého důvodu odstartovat v opačném směru a vzdalující se letoun proto odletěl z doslechu. Za chvíli nejspíš uslyší, jak se vrací. Čekal, pozorně naslouchal, ale ticho vládlo dál, k zrzkovu sluchu nedolehl jediný zvuk! Co se mohlo stát? Zpočátku cítil údiv a zklamání, jak ale míjela minuta za minutou a nic se nedělo, zklamání se změnilo v nejistotu. Od té není daleko k obavám a přesně to se stalo Gingerovi. Do jeho mysli se vloudil strach o osud posádky letadla.

Čas plynul a bílou samotu nerušil jediný zvuk. Nad promrzlým krajem se vznášel klid. Klid smrti. Ginger naslouchal, seděl bez pohybu, až ucítil, jak mu mráz proniká až na kůži. Podíval se na hodinky, které odměřovaly čas bez ohledu na to, co se dělo kolem. Biggles byl pryč déle než tři hodiny, a zrzek věděl, že nemá smysl něco si namlouvat. Bylo jasné, že došlo k něčemu divnému. Biggles měl potíže! Ginger vstal a zahleděl se směrem, kterým ležel tábor.

Neviděl nic. Z oblohy, stejně šedivé jako jeho nálada, se začaly snášet další sněhové vločky.

KAPITOLA OSMÁ

KDE JE GINGER?

Gingerova domněnka, že Biggles má potíže, byla naprosto správná. Biggles měl skutečně potíže a měl také vztek, protože sám usoudil, že je mohl a měl předvídat.

Zpáteční cesta proběhla plynule a tábor nalezli ve stejném stavu v jakém byl, když ho opustili. Grimy seděl u ohně s šálkem kávy v ruce a když spatřil příchozí, vyskočil a uvařil jim čaj. Kapitán a Biggles vypili po šálku a pustili se do příprav na cestu. Nebylo to nijak složité. Sbalili nejcennější vybavení a zásobu potravin na dva dny. Cesta na Falklandy nemohla trvat déle a nemělo smysl letadlo zbytečně zatěžovat. Cena zlata, které dnes naloží, vysoce převyšovala cenu všech věcí, jež tu po nich zůstanou. Práce proto netrvala dlouho. Potřebné věci naložili do letounu a zbytek prostě nechali ležet na místě.

Když skončili, Biggles nasedl do pilotní kabiny a nastartoval motory. S uspokojením zjistil, že naskočily bez nejmenších potíží a zavolal oba Grimese, aby si pospíšili na palubu. Byl připraven k okamžitému odletu, alespoň si to myslel. Kapitán usedl na místo druhého pilota a Grimy se usadil v kajutě radiooperátora, odkud hodlal odeslat zprávu, kterou Biggles připravil pro Algyho. Měl doslova ohlásit, že potřebují, aby jim druhé letadlo pomohlo se „zbožím“.

Když byli všichni na místech, Biggles provedl obvyklé úkony potřebné pro start a motory zabouřily. To však bylo všechno, k čemu došlo. Stroj se nehnul z místa! Motory zavyly ještě víc, ale letadlo stálo dál na místě. Biggles to zkusil potřetí a roztočil motory do tak vysokých obrátek, jak se jen odvážil. Stroj byl však i nadále nehybný, jako by ho někdo přibil k ledu.

Biggles stiskl rty a ubral plyn. Nemusel dlouho uvažovat, aby si uvědomil, co zavinilo nehybnost letadla. Buď podvozkové lyže zapadly hluboko do sněhu, nebo jsou k němu připoutány jinak. Jiné

vysvětlení tu nebylo. Biggles vypnul motory, pohlédl na Grimese a tiše zaklel.

To byla chvíle, kdy Ginger zcela přirozeně předpokládal, že se letadlo odlepilo od sněhu, ačkoli se ve skutečnosti nehnulo ani o píď. Biggles s ustaraným výrazem ve tváři seskočil na led a ostatní ho následovali. Našli ho, jak klečí u podvozkových lyží, prohlíží je a něco tiše mumlá. Když k němu přistoupili, vstal.

„Zasloužil bych pár do zubů za to, že mě to nenapadlo," procedil přes stisknuté rty.

„Co se stalo, pane?" zeptal se Grimy.

„Nechal jsem letadlo stát tak dlouho na místě, až lyže přimrzly ke sněhu. Ovlivnila to asi i častá mírná oteplení, ale já s tím měl počítat."

„Síla motorů to neutrhne?" zeptal se kapitán. „Tohle je letadlo, ne vlečný člun," odpověděl Biggles. „Kdybych roztočil motory na plné obrátky, utrhlo by se to, jenže bych vám ten pohled nepřál a sobě teprve ne. Viděli byste, jak letadlo metá kozelce a trhá se na kusy. A co bych viděl já? Hádejte. Raději vám to nebudu předvádět."

„Dá se s tím něco dělat?"

„Jistě, ale bude to chvíli trvat. Chudák Ginger začne za chvíli mrznout. Zatím to vydrží, ale až přiletíme, bude se tvářit mrzutě. Musíme odsekat led a podložit lyže něčím, co zabrání opětovnému přimrznutí, než vzlétneme. Grimy, přineste ten sekáč, který jsme používali na otevírání beden. Měli bychom sebou hodit." Grimy byl v mžiku s nástrojem zpátky.

„Začněte teď rozebírat prázdné bedny, abychom získali pár prken na podložení," nařídil Biggles. „Podstrčíme je pod lyže."

Sám poklekl k lyžím a pustil se do odsekávání ledu. Po chvíli přestal, aby zhodnotil výsledek své práce.

„Zvládneme to, ale bude to nějakou chvíli trvat," řekl. „Došlo prostě k tomu, že celá váha letadla vtlačovala lyže do sněhu, až ztvrdl. Stačilo pak mírné oteplení a následný mráz a všechno se to přeměnilo na led. Vzpomínám si, že jsem o podobném případu četl. Zabránilo by tomu pár prken vložených pod lyže. Čím delší dobu o tom uvažuji, tím větší mám na sebe zlost. Zachoval jsem se jako hlupák. No, člověk se pořád učí."

Práce pokračovala. Kapitán si přinesl silný šroubovák a dal se do práce na druhé lyži, zatímco Grimy přinesl několik prken. Když vyhrabali zledovatělý sníh z jedné strany lyže, podstrkával Grimy prkna do štěrbiny. Šlo o čistě mechanickou, pramálo oduševnělou práci a ani letadlo nebylo v ohrožení, jak poznamenal Biggles, byl to jen jeden z hloupých problémů, které je obírají o čas. Mnohem větší starosti mu dělaly občasné sněhové přeháňky. Bylo jasné, že pokud se bude počasí nadále zhoršovat, čerstvý sníh může znemožnit start letadla a navíc může pro Gingera znamenat velké potíže při zpáteční cestě. Jeho jediným úkrytem by se pak stal vrak, a kdyby se na něj vrátil pomatený Larsen, mohlo se tam odehrát nepříjemné drama. Ta představa všechny poháněla k většímu úsilí.

Potom se ukázalo, že práce nebude trvat tak dlouho, jak si zprvu mysleli. Když totiž odstranili led namrzlý u okrajů, zjistili, že spodní vrstva je podstatně měkčí, odstraňovala se snáze. Navíc se pokusili užít delšího prkna jako páky a podařilo se jim jednu lyži úplně uvolnit z ledového sevření. Po půldruhé hodině práce Biggles usoudil, že uvolnili lyže natolik, aby se letadlo dokázalo silou motorů pohnout z místa. Nasedl do pilotní kabiny, aby to zkusil.

Pospíchal. Přestože právě nesněžilo, byla viditelnost tak bídná, že se obával, aby mu stále větší tma neznemožnila start. Nahodil motory a opatrně přidával plyn. Wellington se po krátkou chvíli chvěl na místě jako nervózní kůň před startem dostihu, ale pak se pohnul. Biggles mohl být spokojen. Napravil svou chybu a letoun byl volný.

„V pořádku," křikl na ostatní. „Nasedat. Naložte ještě do stroje několik prken, Grimy. Musíme se postarat o to, aby se nám ta potíž už nezopakovala."

Podvozek opět sloužil účelu, pro který byl zkonstruován. Při první části rozjezdu bylo sice cítit jakési drhnutí, způsobené zbytky ledu, které ulpěly na lyžích, ale Biggles nepochyboval, že se to brzy zlepší. Nemýlil se. Jak se zvyšovala rychlost stroje, kluzné plochy se očistily a a start proběhl normálně.

Hned jak se wellington vznesl, začal ho Biggles stáčet směrem k vraku, nemělo totiž smysl vystupovat příliš vysoko. Viditelnost se ukázala ještě horší, než se jim zdála ze země, avšak protože mezi

místem startu a cílem letu neležely žádné větší vršky, pilot držel stroj asi pět set stop nad ledem. Horizont nebylo možno rozeznat, takže se mohl řídit pouze nevelkou zasněženou plochou, viditelnou pod letadlem. Polohu slunce mohl určit jenom podle mdlé oranžové záře kdesi na severu.

Přes orientační potíže se Biggles mírně usmíval. Myslel na věty, které si vyslechne od Gingera za to, že ho nechali tak dlouhý čas na mraze. Čekal, že za chvíli zahlédne zamrzlou Hvězdnou korunu nedaleko okraje volného moře. Když však stále nic neviděl, nijak zvlášť ho to neznepokojilo. Domníval, že neustálé sněhové přeháňky všechno zakryly bílým přehozem. Podivné mu připadalo jenom to, že Ginger nedává znamení. Očekával, že vyznačí své stanoviště tím, že zažehne oheň.

Konečně Biggles zahlédl ledový krunýř, pokrývající vrak škuneru a přestal hledat Gingera, neboť se musel soustředit na obtížné přistání. Zvládl ho naštěstí bez potíží a upřímně zadoufal, že to bylo naposledy, kdy musel přistát za tak nepříjemných podmínek. Příště přece přistane s letadlem plným zlata až na Falklandských ostrovech.

Jakmile se letadlo zastavilo, Grimy seskočil a zasunul prkna pod lyže, aby zabránil opakování nepříjemné situace. Biggles se ho zeptal, zda se mu podařilo navázat spojení se základnou. „Ano," řekl Grimy. „Moc jsme si ale s Algy nepopovídali, protože bylo málo času."

„Řekl jste mu, že jsme našli vrak?" zeptal se Biggles.

„Jistě, pane."

„Dobře." usmál se Biggles. „To by je mohlo pobídnout k většímu spěchu. Měli by tu být za pár hodin. Zatím bychom si měli všichni odpočinout. Zjistil jsem, že polární den s sebou přináší tu potíž, že se člověk stále snaží zůstat bdělý. Jenže bez spánku to nejde. Teď doufám, že se počasí nebude dál kazit. Kdyby ano, bude mít Algy potíže, aby nás vůbec našel."

Zatímco hovořil, rozhlížel se kolem sebe a výraz v jeho obličeji byl stále zmatenější.

„Nevidím nikde Gingera," vyhrkl potom. „Kde u všech hromů je?"

Nikdo mu neodpověděl. Kapitán i Grimy se také rozhlédli a pak, jako jeden muž, pokrčili rameny.

„To vypadá na nějaké zlé kouzlo," stiskl Biggles rty. „Doufám, že jsem přistál na správném místě."

„O tom není sporu," řekl kapitán. „Tamhle leží Hvězdná koruna a Gingera jsme nechali někde tady."

„Vsadil bych na to," prohlásil pomalu Biggles. „Jenže teď tady není. Zajímalo by mě, jestli nedostal nějaký ze svých originálních nápadů. Ta sněhová nadílka byla dost bohatá, aby zakryla všechny stopy, které jsme nadělali, když jsme přenášeli zlaté pruty. Když už o nich mluvím, tak ani po nich tu nezůstala stopa."

„Možná byla Gingerovi zima a vrátil se na loď." řekl kapitán.

„To je skutečně možné, ale vzhledem k tomu, že po okolí pobíhá ten potrhlý Larsen, to nepovažuji za pravděpodobné," zamumlal Biggles. Znovu se rozhlédl. „Skutečně zvláštní věc."

„Kde by mohly ležet zlaté pruty," zajímal se Grimy, který je ještě neviděl. „Jak vůbec vypadají?"

„Nejspíš je zakryl sníh," přešel Biggles druhou otázku. „Ať je ale Ginger kdekoli, jedno je jisté," pokračoval. „Zlato leží stále tam, kde jsme ho nechali, protože za tu dobu by ho jeden člověk nedokázal přemístit. Ginger byl velice unavený a ani neměl důvod se o to pokoušet. Larsenovi by zas nedovolil na pruty sáhnout. Je ale divné, že tu nikde není. Nemůže to být klam způsobený špatnou viditelností? Polární podmínky dokáží člověka zaskočit. To zlato prostě musí ležet někde blízko. Ginger také. Mohl usnout a třeba teď leží pod sněhem. To je vážná a nebezpečná věc! Nechali jsme ho někde tamhle." Biggles ukázal na nedaleké místo a vykročil k němu. Jak se tam blížil, zrychloval krok a pak se náhle zastavil. Po Gingerovi tam nebyla ani stopa. Biggles se znovu rozhlédl a otočil se ke starému Grimesovi. „Jste si vážně jist, že jsme na správném místě?"

„Rozhodně," prohlásil kapitán bez zaváhání. „Proč o tom neustále pochybujete?"

„Mám pocit, že se tu něco změnilo."

„Co by se tu mohlo změnit?"

„Nevím. Sám to nechápu," pokrčil rameny Biggles. Nedokázal na tu otázku odpovědět stejně jako Grimes. Stále silněji se ho zmocňoval pocit, že se tu setkává se záhadou, pro kterou nebyl schopen najít řešení. Znovu se rozhlédl kolem a pak se podíval na vrak, jako by se chtěl ujistit, že je opravdu na správném místě. Přiložil dlaně k ústům a co nejsilnějším hlasem zavolal: „Gingere!" Odpověd nepřišla.

Biggles zmateně pohlédl na kapitána. „Tady jsme přece Gingera nechali a teď tu není," zamumlal užasle. „Až dosud jsem si myslel, že tu běhá jen jeden blázen a teď mám pocit, že budeme s Larsenem dva."

„Neblázníte!" prohlásil přesvědčivě kapitán. „Opravdu stojíme na místě, kde se Ginger posadil na zlaté pruty! Není o tom pochyb!"

„Právě," zavrčel Biggles. „Kdyby se hnul z místa, nebo kdyby sem přišel první místní šílenec, museli bychom tu vidět jejich čerstvé stopy. Mate mne právě to, že tu žádné nejsou!"

„Řekl bych, že Gingera přestalo bavit vysedávat na místě, takže odešel do vraku. Mohl si tam rozdělat oheň a možná i sehnat něco k jídlu," ozval se Grimy.

„Ne, to neudělal," zavrtěl hlavou Biggles. „Nebyl jste tu. Jinak byste slyšel, jak se Ginger zapřísahal, že ho nic nepřinutí, aby se vrátil do vraku. Rozhodně by tam nešel s vědomím, že může zase v podpalubí narazit na toho šílence."

„Je to tak," potvrdil kapitán.

„Všechno je to zcela nesmyslné," řekl Biggles a ve tváři se mu zjevil výraz nepochopení a bezmoci. „Někde tu přece musí být! O vlastní vůli by neodešel, a když vyloučíme Larsena, není tu nikdo, kdo by ho k odchodu přinutil."

Biggles postoupil o několik kroků blíž k hranici volného moře. „Tudy stejně jít nemohl!"

„A i kdyby to zkusil, nemohl si s sebou odnést zlato," prohlásil kapitán.

„Samozřejmě," kývl Biggles. „Už jsem v životě narazil na pěknou řádku šíleností, ale tohle je všechny překonává. Nechápu z toho absolutně nic!"

Grimes se náhle nadechl a vykřikl Gingerovo jméno mocným hlasem pravého námořního kapitána.

Nikdo neodpověděl. Výkřik jako by spolklo vševládné ticho, které pak na všechny dolehlo ještě nepříjemněji.

„Kdyby byl odsud půl míle daleko, musel by to slyšet," prohlásil kapitán a podíval se na Bigglese. „Tohle mi nějak připomíná příběh bludného Holanďana," řekl ustrašeně. „Vzpomínáte si jak…"

„Jen prosím vás nezačínejte s dalšími pověrečnými hloupostmi," přerušil ho drsně Biggles. „Tady se neodehrálo nic nadpřirozeného. Je to jen záhada, kterou jsme zatím nedokázali vyřešit. Podívám se do vraku."

Vykročil ke Hvězdné koruně. Ani se před lodí nezastavil a rovnou vystoupil po schůdcích vytesaných do ledu. Během dvou minut byl zpátky. „Nikdo tam není," oznámil suše. „Jinde už hledat nemůžeme," řekl kapitán.

„Kdyby bylo slušnější počasí, odstartoval bych a porozhlédl se po něm," zavrčel podrážděně Biggles. „Při tak mizerné viditelnosti to bohužel nemá smysl."

Zamyslel se, vytáhl pistoli, zvedl hlaveň k obloze a stiskl spoušť. Výstřel zazněl v okolním tichu dutě. Biggles napjatě čekal na odezvu a za chvíli se dočkal. Když k nim ze širého moře dolehl podobný zvuk, podíval se na kapitána.

„Byla to jen ozvěna," zamumlal Grimes. „Odraz zvuku od nějakého většího ledovce nebo možná od nízkého mraku nad námi."

Biggles na něj pochybovačně pohlédl, ale nakonec uznal, že je téměř vyloučeno, aby se Ginger vydal mezi plovoucí ledovce i se svým zlatým sedátkem. Vrátil pistoli do kapsy a tiše zavrčel: „Ta věc musí mít logické vysvětlení a my na něj přijdeme. Důležité je, aby to bylo brzy. O nic jiného tu nejde!"

KAPITOLA DEVÁTÁ

KRA SE ZLATÝMI PRUTY

Vysvětlení Gingerova náhlého zmizení bylo skutečně jednoduché a asi právě ta jednoduchost způsobila, že na ně nikdo nepřišel.

Kapitánovo tvrzení, že zrzka opustili, když seděl na zlatých prutech, bylo naprosto přesné. Nepohnul se z místa a ani k tomu neměl důvod. Ani ho nenapadlo jít se podívat do podpalubí Hvězdné koruny, zda se tam nevrátil Larsen, a jiné pozoruhodné atrakce či paměhodnosti v okolí prostě nebyly. Neměl kam jít, i kdyby ho vysedávání na zlatém trůně znudilo. Časem by se nuda dostavila, ale předešel ji pocit chladu a potom strach.

Když slyšel startující letadlo, byl si zrzek jist, že se stroj brzy objeví. Jenže wellington nepřiletěl, což znamenalo, že se muselo stát něco neblahého. Ginger na to nepřestával myslet, až se mu z chmurných představ dělalo mdlo. Nemohl ale dělat vůbec nic. Přecházení po okolí nic neřešilo, a protože neměl nejmenší zájem na schůzce s šíleným Švédem, zůstával raději na místě. Skutečnost, že se k němu Larsen nemůže potají přiblížit, byla jediným zrzkovým potěšením. Jinak ho totiž přepadaly stále chmurnější myšlenky.

„Co udělám, když letadlo nepřiletí?“ zašeptal sám pro sebe. „Mám obavy, že se historie bude opakovat. Než čekat, až mi ten šílenec rozmlátí hlavu sekerou, bude moudřejší ho najít a zastřelit včas. Pak vykopu ve sněhu hrob a urobím kříž. Chmurné vyhlídky…“

Stále častěji se ohlížel ke vraku, který přes houstnoucí šero stále ještě viděl. Kalná mračna jako by plula stále níž a níž, což měnilo trvalý polární den na soumrak. Zamrzlý škuner v tom skomíravém světle Gíngerovi připomínal jakousi pohřební mohylu, či nestvůrně protáhlou strašidelnou rakev.

Nebylo to nic povzbudivého a ke všemu se náhle Gingera zmocnil podivný pocit, že zlaté pruty, na nichž sedí, se mírně pohnuly. Byl to jen slabý záchvěv, ale pocítil ho zřetelně.

Co je zase tohle? pomyslel si. Že by moje představivost šla tak daleko? Proč bych si měl představovat, že se pode mnou něco hýbe? Jak by se vůbec zlato mohlo pohybovat? Že bych už měl nervy v tak bídném stavu?

Zrzek vstal. Potřeboval pohyb, aby se probral z otupělosti, jež se ho zmocňovala, a která mohla být příčinou těch divných pocitů. Okamžitě si však znovu sedl na své převzácné sedátko, které chtěl původně několika kroky obejít. Ve chvíli, kdy se vztyčil, pocítil totiž něco jako závrať, jako by se nepohyboval pouze on, ale také ledovec pod jeho chodidly!

V prvé vteřině to nechápal, ale pak objevil řešení. Je nemocný! Pokouší se o něj nějaká choroba, nejspíš maláríe, kterou se kdysi nakazil v tropech. Prožil přece nesmírně namáhavý den a malárie je zákeřná nemoc, která využije každého oslabení organizmu. Utvrdilo ho v tom náhlé nutkání ke zvracení a následující silný pocit, že se s ním všechno houpe.

„Nemůže to být třeba zemětřesení?“ zašeptal.

Mohlo by nastat na Jižním pólu? zauvažoval. Že by to bylo tím? Nezdálo se mu to nemožné. Zemětřesení jsou běžná jinde, proč tedy ne v Antarktidě?

Opřel si bradu do dlaní a zadíval se přes bílou pustou pláň ke vraku. Vzápětí svraštil čelo. Jsou to další halucinace? Zdálo se mu, že ledem pokrytá loď je od něj dál, než byla předtím. Možná, že se jen zhoršila viditelnost. To by mohlo vyvolat takový dojem. Pak si ale všiml jiné věci, která ho donutila rychle vstát. Mezi ním a Hvězdnou korunou se objevil temný pruh, klikatící se v bílém ledu, pruh, který tu nikdy nebyl! Stále se rozšiřoval!

Ginger vystoupil na zlaté sedadlo, aby lépe viděl, a vzápětí vše pochopil. Nebyl nemocný ani nedošlo k zemětřesení. Tajemné mořské proudy jen dokončily svou hlodavou práci a od pobřežního ledového pole odtrhly veliký ledovec. Zrzek neuměl odhadnout jeho velikost, jisté však bylo, že on odplouvá od pobřeží s ním!

„Hrome!“ řekl nahlas.

Jak je možné, že jsem to nepochopil hned? S tou myšlenkou se Ginger rozběhl k temné trhlině v ledu, která ho nyní oddělovala od

zlověstného vraku, ale také od přátel, od tábora a od každého místa,

kde může přistát letadlo.

„Hrome!“ opakoval zděšeně zrzek, jehož se zcela pochopitelně zmocnil strach o vlastní život. Když doběhl k trhlině, ke svému zděšení zjistil, že je již osm až deset stop široká.

To nezvládnu, prolétlo mu hlavou. Cítil jak je ztuhlý, a hlavně si uvědomoval, jak záludné by bylo odrážet se od kluzkého ledu. Rychlým pohledem přelétl okraj průrvy, až objevil místo, kde se mu mezera zdála široká nanejvýš dvě, tři stopy. Bylo to dost daleko, ale rozběhl se tam. Ani ledovec však nestál, a ve chvíli, kdy měl zrzek k nadějnému místu sotva třicet kroků, zapraštělo to, okraj ledu se rozlomil, zřítil se dolů a voda vystříkla.

Přestože si Ginger uvědomil jaké měl štěstí, když včas nedoběhl k sesuvu, nezastavil se, a dál hledal místo, které by mu umožnilo dostat se na pevný ledovec. Doufal dokonce i v možnost, že ještě objeví souvislé spojení mezi pobřežním masivem a oddělující se krou, nenašel ho však. V panické hrůze chvílí bezhlavě pobíhal podél okraje nového ledovce, nemělo to však smysl. Trhlina byla všude příliš široká, a každou další vteřinou se zvětšovala. Trpce zalitoval, že neriskoval skok, dokud měl ještě možnost uspět.

Ztěžka dýchal a hleděl upřeně na temnou vodní hladinu v hloubce šest stop pod sebou. O plavání nemělo smysl uvažovat. Voda byla tak ledová, že by v ní nepřežil ani minutu. Ale i kdyby nějakým zázrakem chlad překonal, nedokázal by zdolat příkrý ledový sráz na druhé straně.

Stál na místě, hlavou mu vířily stále chmurnější myšlenky a mezera v ledu před ním se pomalu a neúprosně rozšiřovala. Vrak škuneru, jeho jediný orientační bod, ustupoval do pozadí a stával se neurčitým předmětem v bílém světě beze stínů. Potom zmizel i on. Zrzkovi bylo jasné, že odsud neunikne, ale v čirém zoufalství stále hledal nějakou únikovou cestu. Všude v okolí viděl podobné kry, na jaké se ocitl. Zdálo se, že jsou nehybné, ale věděl, že se pohybují stejně jako ta jeho. Některé byly docela blízko, ale nemělo nejmenší smysl přecházet z jedné na druhou. Nakonec uznal, že nemůže udělat nic. A bylo to ještě horší. Nikdo pro něj nemohl nic udělat. Ačkoli kra, na které se nacházel, nebyla právě malá, nebyla dostatečně rozlehlá na to, aby na ní mohl Biggles přistát s letadlem, i kdyby zjistil, v jaké je Ginger situaci.

Kdyby přilétl Biggles rychle, jistá možnost záchrany by tu ještě snad byla. Mezera mezi Gíngerovou krou a pevninou se rozšiřovala stále rychleji, jak se jí zmocňoval mořský proud. Součástí výbavy jejich letadla byl totiž také nafukovací gumový člun. Ten by se však dal použít jen tehdy, kdyby moře kolem kry bylo zcela volné. Za současných podmínek, při nichž se různé kry chvílemi dotýkaly, bylo by užití člunu nesmírně riskantní. Mohlo se pak snadno stát, že by se člun dostal mezi dvě kry, které by ho rozdrtily, nebo by mohl ostrý výčnělek ledu prořízнout gumový povrch člunu.

Aby však Biggles mohl člun použít, musel nejdřív Gingera najít a vůbec nic nenasvědčovalo, že je taková situace na obzoru. Zrzek měl naopak důvod k obavám, že vážné potíže má také on. Neuměl si ničím jiným vysvětlit, proč Biggles nepřistál u vraku včas. Kdyby to stihl, mohli mít po starostech, ačkoli… Ginger se zachvěl při pomyšlení, že obětí kry se mohl stát i wellington!

Jenomže kra už byla poměrně daleko od ledové pevniny, a všechny tyto úvahy byly plané. Ginger měl pocit, že se pohybuje směrem k severovýchodu. Když si představil mapu, napadlo jej, že

když proud nezmění směr, dostane se kra nakonec k dlouhému výběžku Grahamova poloostrova čnějícího k severu, který leží ve vzdálenosti asi sto mil odsud. Co bude dál, to se mohl jen dohadovat. Možná ho to ani nebude zajímat, protože se může stát, že dříve, než jeho kra tu vzdálenost urazí, zahyne hladem a mrazem.

Když zvažoval další možnosti, napadlo ho, že pravděpodobnější je to, že se kry zmocní nějaký proud, mířící severněji. Všiml si toho jevu při letu z Falkland. Výsledkem by potom bylo, že led pod ním bude roztávat mnohem rychleji a odešle Gingera do mořských hlubin i se zlatem. Zlato! Trpce se zasmál. Nyní už chápal, proč dal Last v zoufalství život v sázku a vyplul k severu v malém člunu, aniž by se staral o zlato. V tu chvíli by Ginger vyměnil všechny zlaté pruty za slušnější člun, který by vydržel na hladině alespoň půl hodiny, za kterou by snad dovesloval k pobřeží.

Stál na okraji kry co nejblíže k neustále se vzdalující ledové pevnině. Věděl, že nemá smysl křičet, protože na břehu není nikdo, kdo by jej slyšel. Vlastně tam někdo takový je a zrzkovi připadlo docela zábavné, že jediným člověkem v doslechu je šílenec. Hořce se usmál a vzápětí si uvědomil, že úšklebky mu nepomohou. Vrátil se ke svému zlatému trůnu, usadil se na něm a hodlal si všechno promyslet. Beznadějně rozhodil rukama, když si uvědomil, jak málo času mu k přemýšlení zbývá.

Takhle tedy končí naše poslední dobrodružství, nebo spíš moje, zadumal se. Kolik asi bylo přede mnou námořníků, kteří se dostali do stejně studené kaše? Vždyť lidé se snaží probádat jižní ledový světadíl po celé stovky let. Těch mužů už také byly stovky, o tom nezapochyboval ani na chvíli, a podobný osud potká ještě další. A stejně jako já dopadl i Larsen. Tím, že ho nechali na pobřežním ledovci, vlastně jen prodloužili jeho utrpení. Ginger zadoufal, že jeho osud se nepotáhne tak strašlivě dlouho a v myslí se mu začaly rojit chmurné výjevy, v nichž s Larsenem bojuje jako šílenec na vraku o zlaté pruty, podobně jako Manton s Lastem dávno před nimi. Zaplašil tu představu a přitom se zachvěl. Uvědomil si, že takové myšlenky jsou nejlepší cestou k šílenství.

Obával se, že Biggles nikdy nepřiletí. Muselo se mu stát něco velmi vážného, ale neuměl si představit, co to mohlo být. Motory,

jejichž burácení slyšel, se zdály být v pořádku, takže to muselo být něco jiného. Že by také jeho uvěznil ten odporný věčný led?

Ginger si uvědomil, že v celém dosavadním životě neměl proti ledu sebemenší výhrady a nyní stačilo několik dní a nenáviděl ho k smrti. Byl by se sám sobě zasmál, ale nešlo mu to. Všude kolem slyšel skřípot a rachocení ker, které do sebe vrážely a třely se jedna o druhou. Jednou to měl přímo před očima, blízko místa kde seděl. Viděl, jak se dvě kry srazily, jak odletují štěpiny ledu, a jak se obě v mrazivém objetí vzdalují. Z kapsy vytáhl tabulku čokolády. Jedl ji schválně pomalu a překvapilo jej, že jídlo na něj nijak nepůsobí, ačkoli si dokázal spočítat, že je to nejspíš poslední kousek potravy, který má v ústech. Byl skoro rád, že s sebou nemá žádné zásoby, protože by jen oddálily nevyhnutelný konec. Nevěnoval sice pozornost tomu, jak plyne čas, ale zvuk, který ho okamžitě postavil na nohy, se ozval až za dobrou hodinu. Byl to hluk leteckých motorů. Dolehl k němu sice ze značné dálky, ale v jeho zoufalé situaci znamenal novou naději, neboť mu přinejmenším prozradil, že Biggles je živ a wellington je schopný letu. Stačilo se chvíli zaposlouchat a poznal, že letoun právě startuje. Usoudil z toho, že letadlo mělo nějakou menší závadu, kterou teď opravili. Samozřejmě nemohl stroj vidět, bylo příliš šero a on příliš daleko od pobřeží. Mohl však poměrně přesně odhadnout směr letu a nabyl dojmu, že wellington míří ke vraku Hvězdné koruny. Čekal, až zazní zvuky typické pro přistání, ale když je uslyšel, vyděsilo ho, jak daleko od něj se to odehrává. Připadalo mu nemožné, že by kra za tak krátký čas mohla odplout tak daleko. Že by zvuk tlumila nízká oblačnost? Přesnou vzdálenost nedokázal odhadnout. Mohla to být právě tak jedna jako tři míle. Vytáhl pistoli, vypálil do vzduchu jednu ránu a čekal, zda se ozve výstřel jako odpověd. Neozvalo se vůbec nic, zmlkly i motory. Věděl, že výstřel z takové vzdálenosti dolehne k letadlu jen slabě, a pokud Biggles či jeho společníci právě hovoří nebo dělají jakýkoli hluk, ani ho neuslyší.

Znovu se posadil a upřel zrak jediným směrem, odkud mohla přijít spása. Biggles a jeho druzi ho určitě hledají a lámou si hlavu tím, co se stalo. Pokusil se zakřičet, ale nad nekonečným pustým mořem to zaznělo směšně slabě a uboze. S hořkostí si uvědomil, oč

větší rozruch udělala svým ostrým výkřikem chaluha, která právě přelétla přes jeho ledovec. Když však za chvíli zaslechl z dálky slabé třesknutí, vymrštilo ho to na nohy. Byl to výstřel? Znovu vytáhl pistoli, vystřelil směrem, odkud odplouval a bez dechu pak čekal, zda uslyší odpověď. Neozvalo se nic. V záchvatu vzteku a zoufalství dostal chuť odhodit zbraň do moře. Není divu, pomyslel si, že Manton, Larsen a další nešťastníci se tady pominuli. Nikdy v životě jsem nebyl na místě, kde si nikdo nevšimne ani střelby z pistole, která všude ve světě budí paniku. Pocit, že všechno co dělá je zbytečné, v něm stále sílil. Zdálo se mu, že je stále větší chladno, a aby se alespoň trochu zahřál, promnul si dlaně, chvíli rozhazoval rukama a pak se jimi plácal po těle. Vzal tělocvik tak vážně, že za chvíli dýchal jak lokomotiva a od úst mu stoupala bílá pára.

Kdyby se alespoň trošku zlepšilo to hnusné počasí, pomyslel si podrážděně, když přecházel sem a tam a dupal do ledu. Dokonce i povětrnost jako by se postavila proti mně. Pak si uvědomil, jak si počasí všichni chválili. „Jistě, jistě," zavrčel. „Vím, že tu bývá mnohem hůř. Sněhové vichřice a desetkrát silnější mrazy!"

Jenže za jasného počasí by mě mohli uvidět ze břehu, namítl si sám, tentokrát beze slov. A kdyby se mě Biggles pokusil hledat ze vzduchu, objevil by mě skoro okamžitě. A Algy také přiletí brzy. Kdyby nebylo toho odporného příšeří, byla by tu možnost, že mne objeví on…

Neúprosný čas plynul dál. Ginger se cítil k smrti unaven, bolely ho nohy i paže, ale neodvážil se položit. Mohl by usnout, ve spaní by ho mohl zavát sníh, nebo by mohl zmrznout. Mohl by také zmeškat pokus ostatních o jeho záchranu. Smutně vzdychl. Nemohl si dělat velké naděje, že by se Biggles odvážil vzlétnout nad otevřené moře za tak hanebné viditelnosti. Nízko letět nemohl, protože by mohl narazit do velkého ledovce, a kdyby vystoupil do větší výšky, zase by z kabiny mnoho neviděl.

Gingerovi se zdálo, že přecházením, posedáváním na zlatém trůně a snahou proniknout zrakem mlžnou a mračnou clonu, strávil strašně dlouhou dobu. Právě, když si na chvíli sedl a zamyslel se nad tím, jak dlouho ještě bude trvat než zemře, okolní ovzduší si s ním opět pohrálo. Zamrkal. Zdálo se mu, že vidí lod.

„Zas nějaký přitroublý přízrak," zamumlal a zavřel oči.

Když je pak ale otevřel, loď nezmizela!

Viděl ji zcela zřetelně. Byl si jist, že ještě před minutou bylo moře pusté, a teď po něm pluje loď. Mířila k němu a rozeznával na palubě každou maličkost. Co je zas tohle za úkaz? napadlo ho. Mohlo se v polárních vodách vyskytnout něco jako fáta morgana, se kterou se již dvakrát setkal v arabské poušti? Nebo je to příznak jeho začínajícího šílenství?

Chvíli seděl neschopen věřit vlastním očím, neodvažoval se jim věřit. Když však uviděl postavy dvou námořníků přecházejících od nástavby k přídi plavidla, a k jeho sluchu dolehlo hučení motorů, věděl, že se stal zázrak. Loď tam skutečně byla! Pomalu plula k pobřeží a obratně se vyhýbala velkým krám. Vyskočil na nohy a z hrdla se mu vydral divoký výkřik.

Okamžitě poznal, že jeho hlas dolehl k mužům na palubě, protože se oba zastavili, a otočili k němu hlavy. Jejich úžas nemohl být menší než Gingerův. Vzápětí na palubu vystoupili další muži a pak se příď lodi stočila k ledovci.

Zrzka až dosud vůbec nenapadlo, kam loď míří, co tady pohledává a koho najde na palubě. To všechno si mohl snadno domyslet, ale pro člověka, který se dívá do tváře smrti, vše ostatní ustoupí do pozadí. Ginger v prvních vteřinách zapomněl na všechno zlato světa a na věci, které s ním souvisí. Přirozeně předpokládal, že jde o loď velrybářů nebo lovců tuleňů, kteří čas od času pronikají do nejjižnějších moří v naději na snadnou kořist. Navíc se Gingera zmocnila neskonalá vděčnost za náhodu, která mu zachránila život. Vcelku právem ji považoval za zázrak a měl chuť jásat a křepčit radostí. Neudělal však nic z toho a zachoval klid vojáka a letce. Ovládl se a bez hnutí čekal, až k němu zachránci dorazí.

Klid ho brzy opustil.

Když zabloudil pohledem k přídi lodi a přečetl si její jméno, rázem byl nohama zpátky na zemi. V příští vteřině pochopil veškeré souvislosti a uvědomil si, co z nich vyplývá…

Loď nesla jméno Svelt!

Já hlupák, pomyslel si Ginger. To je přece Lavinskyho loď. Tak takhle to je. S pokladem zlatých prutů pod nohama, šťastně vítám

muže, který sem pro zlato připlouvá. Ale co? uvažoval dál. Velký rozdíl to pro mne neznamená. Uvítal bych každou loď. Úplně každou. I ti nejzlověstnější piráti by mi teď byli příjemnější, než pomalé umírání na plovoucím ledovém ostrově.

Potom si ale uvědomil, že musí něco udělat se zlatými pruty. Musel se rozhodnout rychle, protože Svelt už připlouval k okraji kry, a u brlení již stál námořník připravený hodit mu lano. Zrzkův mozek pracoval na plné obrátky. Lavinsky nesmí zjistit, že se pod hromadou sněhu vedle Gingera skrývá téměř tuna zlata, pro kterou sem pluje.

Protože Ginger o Lavinskym ledacos slyšel, bylo mu zcela jasné, že kdyby ten člověk zjistil, kde zlato leží, ztratil by okamžitě o zrzkovu záchranu zájem. Nemělo přece smysl přemýšlet o tom, že by se Lavinsky hodlal s někým dělit. Naložil by pruty a Gingera by asi hodil do moře, protože zde to byl nejjednodušší způsob, jak se zbavit nežádoucího svědka. Pak by prostě obrátil svoje plavidlo a zamířil k domovu, zatímco Biggles by mohl do konce života pátrat po tom, co se s Gingerem stalo. Nesměl tedy Lavinskymu říci vůbec nic a doufat, že jeho zlaté sedátko zůstane utajeno. Kdyby na něj kapitán Sveltu přišel, neochutnal by vyhladovělý Ginger ani sousto z výtvorů lodního kuchaře ze Sveltu.

Zapudil myšlenky na jídlo a vrátil se k úvaze o smyslu plavby Lavinskyho Sveltu. Ten nepochybně dopluje k pobřeží, kde posádka začne pátrat po vraku Hvězdné koruny. Dřív nebo později tam narazí na Bigglese a zrzek dostane možnost veliteli oznámit, co se stalo. Vlastně ani nebude muset, Biggles to pochopí sám. Ohlédl se přes rameno a zjistil, že zlaté pruty jsou pod sněhem znamenitě ukryty až na jeden, z něhož při sezení odhrnul sníh. Předstíral, že si protahuje ztuhlé nohy, a příhrábl přitom na obnažený prut trochu sněhu botou.

Jedna věc je jistá, pomyslel si zrzek a tiše se usmál. I kdyby byl Lavinsky prvotřídní kouzelník a věštec, nemůže ho napadnout, že zlaté pruty volně leží na ledové kře, plující od pobřeží.

V té chvíli již Svelt plul obrácen bokem ke kře a nad vlnami a ledem zasvištělo hozené lano. Ginger ho zachytil a paže tří mužů ho vytáhly na palubu, kde se vzápětí ocitl tváří v tvář půlkruhu zvědavých diváků. Drsně vyhlížející muži působili v oděvech, které je měly chránit proti mrazu, ještě výhrůžněji. Většina z nich měla

přes hlavy natažené vlněné kukly. Tváře některých na první pohled prozrazovaly asijský původ.

První otázka, kterou Ginger vyslechl, se dala snadno předvídat. Muž navlečený v umaštěném modrém kabátě a s čepici se štítkem na hlavě, předstoupil o krok před ostatní. Ginger odhadl, že má před sebou Lavinskyho a nemýlil se. Nebyl to žádný obr. Měl pobledlý hubený obličej s lehce vysedlými lícními kostmi, z nichž se dal usoudit slovanský původ. Studené šedé oči ležely blízko u sebe, a Ginger v nich viděl jakousi vypočítavost, která vypovídala o jeho povaze. Na Gingera se díval jako na člověka mdlého rozumu, který si ze záhadných důvodů osedlal ledovou kru. Vzhledem k okolnostem to bylo vcelku pochopitelné.

„Odkud sem, člověče, plujete?“ zeptal se slušnou angličtinou, ve které se dal postřehnout cizí přízvuk.

„Od pevniny,“ řekl Ginger a mávl rukou správným směrem. S úlevou si všiml, že se loď vzdaluje od jeho dočasného bydliště.

„Co jste tam dělal?“

„Byl jsem na průzkumu.“

„Jak se jmenuje vaše loď?“

„Nemám žádnou,“ řekl Ginger. „Jsem příslušníkem britské letecké průzkumné skupiny. Posadil jsem se nedaleko konce ledového pole, abych si odpočinul. Ostatní byli na průzkumu, když se ta hnusná kra z nějakých záhadných důvodů odlomila a vyplula na volné moře. Asi nějaký mořský proud. Když jsem si to uvědomil, byla už tak daleko od břehu, že se na něj nedalo doskočit. Nevěděl jsem si rady. Letadlo bylo na průzkumném letu. Slyšel jsem, jak se vrací, ale nedokázal jsem se ozvat tak hlasitě, aby mě členové posádky uslyšeli. Už jsem se vzdával všech nadějí, když jste se objevili vy. Děkuji. Moc vám děkuji.“

„Máte za co,“ řekl jízlivě muž. „Jste dítě štěstěny!“

Ginger s úsměvem kývl. Po další Lavinskyho otázce se mu však úsměv vytratil z tváře.

„Předpokládám, že patříte k té výzkumné skupině,“ pokračoval muž pomalu, „která našla tu loď. Je to tak?“

„Loď?“ opakoval po něm zrzek s nelíčeným úžasem. „Jakou loď?“

„Máme rádio, milý pane,“ zněla odpověd. „A máme ho už dostatečně dlouho na to, abychom s ním uměli zacházet. Jestli jste letec, tak to také umíte. Dnes jsme vyslechli zprávu, ve které vaše výzkumná skupina někomu oznamovala, že nalezla loď.“

Ginger už samozřejmě chápal, k čemu došlo. Biggles dal příkaz Grimymu, aby odeslal zprávu Algymu a na Sveltu ji vyslechli. V polární oblasti vysílá velmi málo stanic a bylo skoro vyloučeno, aby se tu pohybovaly dvě průzkumné skupiny. Lavinsky by musel být hlupák, aby si nesečetl, kolik je dvě a dvě a kam zařadit Gingera. Přesto se Ginger mohl držet pravdy, alespoň částečně.

„Tak tohle myslíte,“ klepl se do hlavy. „O jedné lodi skutečně něco vím. Nedaleko našeho tábora je v ledu uvězněn starý vrak. Ale jestli ho chcete navštívit, varuji vás.“

„Pročpak?“ ožil Lavinsky.

„Protože se v něm usadil šílenec,“ odpověděl lhostejně Ginger. „Mimochodem, s kým mám vůbec tu čest?“

„Jmenuji se Lavinsky a jsem kapitánem této lodi. Co ten šílenec? Mluvíte vážně?“

„Když jsme si šli vrak prohlédnout, ani nás nenapadlo, že bychom tam mohli na někoho narazit. Jenže jsme se tam nezdrželi dlouho, protože tam někdo skutečně byl, a dokonce po nás hodil sekeru. Pak začal ječet jako blázen a blázen to taky je. Zahlédl jsem ho jenom na pár vteřin. Je to obrovský chlap s rezavými vlasy.“

„Rezavé vlasy! Slyšíte to?“ Lavinsky se otočil a rozhlédl se po svých mužích. „Myslím, že každý z nás ví, kdo to je, chlapci. Tak přesně tam míříme. Myslím, že se s ním snadno vypořádáme.“ Obrátil se zpátky k Gingerovi a pokračoval: „Dostali jste se do té lodi?“

„Už jsem to přece řekl,“ kývl zrzek. „Byl jsem uvnitř sotva tři minuty. Pak jsem spatřil oko, které mě upřeně pozorovalo dírou v ledu, takže jsem si zase pospíšil ven.“

Lavinsky zaváhal, a Ginger věděl proč. Nyní měla přijít otázka mimořádného významu, ale Lavinskymu se zřejmě nechtělo odhalit své karty. Nakonec to, alespoň do jisté míry, udělal.

„Našli jste ve vraku něco… ehm… cenného?“ zeptal se.

Nastala chvilka napětí. Ginger téměř cítil, jak všichni muži z posádky visí očima na jeho rtech a čekají na odpověď. „Cenného?“ chytil Lavinského za slovo. „Nerozumím. Ledaže by celý vrak patřil do námořního muzea. Podle mě je pěkně starý.“

„Nesmysl. Mám na mysli třeba zlato,“ zavrčel Lavinsky a vyrazil to ze sebe tak, jako by už nedokázal čekat ani vteřinu.

„Neřekl bych, že je ve vraku zlato,“ odpověděl Ginger. „Jsem si dokonce skoro jistý, že tam nic takového není,“ pokračoval. „Mohu se ovšem plést. Jestli tam je zlato, tak si ho klidně vyzvedněte.“ Vzhledem k povaze tazatele a k okolnostem měl Ginger pocit, že má na přetvářku plné právo.

„Díky,“ ušklíbl se Lavinsky. „Podíváme se na to. Teď bude lepší, když sejdete do podpalubí.“

„Díky,“ řekl Ginger, který si uvědomoval, že ať je teď na Sveltu jakkoli ohrožen, vyhlídky na to, že se dožije příštích Vánoc má nyní stokrát lepší, než měl před pouhou půlhodinou.

KAPITOLA DESÁTÁ

PŘIPLOUVÁ SVELT

Zatímco Ginger prožíval dobrodružství trosečníka na kře ledové, Biggles stál u letadla naplněn nejistotou, co udělá dál. Sledoval pobřeží a náhle vytřeštil oči. Nedaleko něj zazněl skřípot ledu a od souvislého pobřežního pole se oddělila nevelká kra, zhoupla se na mírných vlnách a pomalu vyrazila na dalekou pouť k severu. Kus odlomeného ledu dokázal navíc i to, že si Biggles přiložil dlaň k čelu, neboť konečně našel klíč k záhadě Gingerova zmizení. Až teď si uvědomil, co se zřejmě Gingerovi stalo, a dostal na sebe zlost, že ho to nenapadlo dřív. Jako obvykle bylo vysvětlení záhady až neuvěřitelně prosté.

Prosté, ale pro zrzka nesmírně nebezpečné.

Vzápětí ho proto napadlo, že se posadí do kokpitu, odstartuje a prozkoumá moře ze vzduchu. Byl by to určitě udělal, kdyby ho nezadržel kapitán, který ho upozornil na dvě věci, které nebylo radno zanedbat. Biggles nakonec uznal, že starý mořský vlk může mít pravdu.

Především nevěděli, jak velká kra Gingera odnesla, protože když přenášeli zlato, nikdo z nich si nevšiml, jaký tvar měla linie pobřeží. Kdyby se totiž zrzek ocitl na menší kře, sotva by přežil. Stačilo, aby zlaté pruty ležely blízko okraje a značná váha zlata by mohla celou kru převrhnout. I kdyby se ale kra nepřevrátila, mohla se naklonit natolik, až by všechno z povrchu sklouzlo do moře.

„Mlčte!“ zavrčel Biggles. „Věstíte Gingerovi pěkný osud.“

„Nevěřím, že to hrozí,“ řekl kapitán. „Nevím to sice jistě, ale matně si vzpomínám, že jsme ukládali zlato nejméně padesát yardů od okraje volného moře. Jestli mě paměť neklame, pak teď sedí na velkém ledovci a bezprostředně mu nic nehrozí.“

Druhá Grimesova námitka se týkala špatné viditelnosti, která už opravdu sotva mohla být horší. Pokud by za těchto podmínek letěl Biggles nízko nad hladinou, mohl by narazit do některého z vyšších ledovců. Pokud by naopak vystoupil do bezpečné výšky, nerozeznal

by na hladině žádné podrobnosti. Kapitán proto navrhl vyčkat, až se počasí zlepší. Nízko letící mračna se mohla co chvíli zvednout, a jestliže Gingera skutečně odnáší velká ledová kra, pak nějakou tu hodinu navíc přežije. Proud ho sice může odnést několik mil od pobřeží, ale rozhodně tím neunikne z doletu letadla.

Znělo to rozumně a Biggles to uznával. Kromě kapitánových důvodů si navíc dobře uvědomoval, že kdyby ve vševládnoucím šeru ztratil za letu orientaci, těžko by hledal zpáteční cestu. Myslel také na riziko dalšího přistání na pobřeží. Bylo velké a v sázce nebyl jen jeho život. Na letadlo byli odkázáni kapitán Grimes a jeho syn. Ať už by s ním letěli na průzkum, nebo by čekali na ledě, nemuseli by přežít. Kapitánův návrh počkat na vývoj počasí, mu dával jinou a nadějnější možnost. Skutečně stačilo počkat alespoň chvíli, zda se počasí přece jen neumoudří.

Zapálil si cigaretu, a promýšlel, co ho ještě může potkat. Dobře věděl, že se mohou vyskytnout další obtíže. I když Gingera najde, co udělá dál? Kra, na níž se ztracenec nachází, bude jen stěží tak veliká, aby se na ní dalo přistát. Jak Gingera vyzvedne, když bude přistání vyloučeno? Svěřil se s otázkou kapitánovi a dodal, že pak by jim nezbylo, než použít nafukovací člun.

„To rozhodně ne!“ odmítl Grimes. „Za téhle viditelnosti by to byl jen další pokus o sebevraždu. Pádlovat v polotmě mezi ledovými krami považuji za šílenství. Kdyby se člun dostal mezi dvě docela malé kry, sevřely by ho mezi sebe a bylo by po člunu. Rozumnější bude zachovat ho na dobu, kdy člověk ze člunu uvidí okolní moře a dostane tím možnost předejít nebezpečí.“

Biggles musel uznat, že také tahle rada má smysl, ačkoli mu bylo proti mysli čekat a nic nedělat. Neobával se ale jenom o Gingera. V tu dobu už měl být ve vzduchu letoun s Algym a Bertiem. Ti budou jistě očekávat, že jim Biggles nějakým signálem označí přistávací plochu. Za současných povětrnostních podmínek to bude nezbytné. Biggles ovšem nemohl být na dvou místech současně. Pokud by vylétl hledat Gingera, nebyl by na místě v době přistání druhého letadla, a životy Algyho a Bertieho by byly ohroženy. Cítil však zároveň, že když zůstane trčet na místě, vydává tím Gingera napospas osudu. Nakonec neudělal nic. Opřel se o letadlo, zapaloval

cigaretu za cigaretou, aby se uklidnil, a sledoval oblohu, aby nepromeškal možné zlepšení. Na moři se o sebe třely ledové kry za neustálých skřípavých a kvílivých zvuků. Občas kolem proplula kra a Biggles sledoval, jakým směrem ji proud unáší.

„Odborníci měli pravdu," poznamenal po chvíli. „Hlavní proudění míří k severovýchodu. To znamená, že i ledovec, který zmařil naše plány, pluje kolem starého tábora, a pokud nezmění směr, skončí u Grahamova poloostrova."

„To je jasné," potvrdil kapitán jeho úsudek. „Když tím směrem pluje jedna kra, plují tak všechny. Často jsem viděl i mohutné ledovce unášející kusy skal, které led vyrval od pevniny. Všechno to končí na stejném místě."

„Budeme na to pamatovat, až začneme s pátráním," řekl Biggles a vzhlédl. „Zdá se mi to, nebo se oblačnost opravdu začíná zvedat?" dodal vzrušeně.

„Žádné zdání, je to tak," souhlasil kapitán. „Mračna jdou vážně nahoru. Musím ale stále myslet na to, co je s Larsenem. Zajímalo by mě, kam zmizel."

„Patrně se někde schoval a tiše nás sleduje," odvětil Biggles. „Neznám poťouchlejší stvoření, než člověka, který přišel o rozum. Je tím zlatem úplně posedlý. Až zjistí, že pruty zmizely, můžeme od něj čekat kdejaký úskok, takže musíme být ve střehu. Myslím, že bychom si mohli dát něco k jídlu a šálek čaje. Až dojíme, začnu pátrat po Gingerovi, snad se počasí do té doby zlepší. Ať se však vyvine jakkoli, stejně odstartuji. Nemůžeme ho nechat v beznaději na moři. Dejte vařit vodu, Grimy."

Asi o půl hodiny později se už o změně počasí nedalo pochybovat. Výrazně se zlepšovalo a světla přibývalo. Obloha se vyjasňovala pravděpodobně díky poklesu teploty.

„Něco vám řeknu," ozval se kapitán. „V noci přijde mráz, jaký jsme tu ještě nezažili."

„Ať si mrzne, jak chce, jen když bude jasná obloha," zavrčel Biggles. Mohl konečně začít něco dělat a hned se cítil lépe. „Vy tady zůstanete, Grimy, a budete udržovat oheň. Vynasnažte se, aby hodně kouřil," nařídil, cestou k wellingtonu. Když k němu došel, naposledy se ohlédl k otevřenému moři, protože si všiml, že je už vidět

poměrně daleko. Jakmile tam však pohlédl, strnul v němém úžasu, protože na hladině se drobnou ledovou tříští probíjela loď. Mířila téměř přesně k nim. Zamrkal a řekl změněným hlasem: „Hej, kapitáne, pojdte sem! Vidíte to, co já?“

Grimes, který stál na opačné straně letadla, se k němu připojil, zadíval se na moře a trhl sebou.

„Jo,“ řekl pak důrazně. „Vidím toho dokonce víc než vy, protože tuhle loď dobře znám. Jak bych ji neznal, když si vzpomenu, kolik času jsem strávil na jejím kapitánském můstku. Je to Svelt, pane! Zdá se, že se Lavinsky blíží k cíli.“

„Myslel jsem si to,“ řekl mrazivě Biggles. „To ovšem podstatně mění situaci.“

„Co hodláte dělat?“ zeptal se kapitán tónem, z něhož Biggles vycítil značné obavy.

„Dělat? Nic.“

„Je to banda drsných darebáků.“

„Nebudou první, se kterými jsem se setkal.“

„Já myslím, že bychom přece jen měli něco podniknout,“ naléhal Grimes. „Jestli máte představu, že si s nimi v klidu popovídáte, pak je to stejné, jako byste čekal, že si ochočíte smečku vlků. Lavinsky je ničema, lotr a zločinec! Nezapomínejte na to, že vedle nás vězí v ledu Hvězdná koruna.“

„Vy chcete utéci?“

„To zrovna ne, ale…“

„Zapomeňte na to,“ přerušil ho chladně Biggles. „Počkáme si na ně a zjistíme, co se dá od nich vyzvědět. Míří sem, protože si už určitě všimli letadla. Zatím nám nic neprovedli, takže jim dáme možnost, aby si jednou promluvili se slušnými lidmi. Kdyby se váš starý přítel Lavinsky začal chovat jako obvykle, brzy pozná, že i já umím být pěkně nepříjemný.“

„S tak velkou bandou ale nemůžeme vyhrát,“ řekl Grimes. „Jestli má Lavinsky stejně početnou posádku jako posledně, a já si myslím, že ano, pak jsou ve strašné převaze.“

„Počet mužů není všechno,“ stiskl rty Biggles. „S tímhle druhem lidí se nesetkávám poprvé. Obvykle nejsou zdaleka tak chytří, jak si o sobě myslí. Kromě toho má Lavinsky stejné právo pohybovat se na

tomhle ledovci jako my, dokud nezačne dělat potíže. Kdybychom se pokusili zabránit mu ve vylodění a on by si pak stěžoval, mohli bychom s tím mít později nepříjemnosti. To je další důvod proč ho nechci nijak omezovat. A navíc se vám přiznám, že si vůbec nejsem jistý, že se bude chovat výbojně. Víte stejně dobře jako já, že ho zajímá jedině zlato. Pravděpodobně se bude chovat jako beránek až do chvíle, kdy pozná, že zmizelo. Mě zase zajímá osud Gingera. Chci Lavinskyho požádat, aby otočil loď a rozhlédl se po něm. Svelt by k tomu totiž byl mnohem vhodnější než letadlo."

„Pořád si myslím, že jakmile sem dorazí a uvidí vrak, znervózní ještě víc," řekl Grimes. „Je přitom nervózní už teď!"

„Proč myslíte?"

„Už dávno ztrácí hlavu ze všeho toho ledu kolem. Hladina je ho plná. Našel sice cestu sem, ale to ještě neznamená, že ji najde i při návratu. Jestli se dostane s lodí mezi dvě kry, je skoro jisté, že skončí podobně jako Hvězdná koruna. A k tomu to zlato!"

„Lidé jsou schopni každého rizika, když jde o zlato," poznamenal Biggles.

„Je ale blázen, když ho podstoupil. Stále plul proti krám a teď vidí, že se od pobřeží odlamují další a další. Zažil jsem sám, jaký je to pocit."

„Také o nás by mohl kdekdo říci, že nejsme docela normální, když jsme přistáli s letadlem na tak šíleném místě," pokrčil rameny Biggles.

„To asi máte pravdu," vzdychl kapitán.

Svelt se blížil, a bylo vidět, že posádka je v pohotovosti. Bylo také jasné, že dávno zpozorovala letadlo, protože muži se shlukli u brlení a hleděli ke břehu, kde stál wellington. Biggles opětoval jejich pohledy a nakonec zvedl ruku a zamával. Loď se přiblížila až k hranici pobřežního ledovce, což znamenalo, že kapitán ví, co může očekávat. Moře bylo skutečně dostatečně hluboké až k samému ledovci. Potom několik námořníků spustilo na bok lodi odrazníky a plavidlo se stočilo bokem ke břehu.

„Ten chlap s čepicí se štítkem je Lavinsky," řekl tiše Grimes Bigglesovi. „Další dva co stojí vedle něj, jsou Šiml a Šaml, o kterých

jsem vám taky vyprávěl. Moc toho nenamluví, ale nic jim neujde. Řekl bych, že ti dva Lavinskyho výpravu financují.“

„Myslel jste si, že Lavinsky neznal polohu vraku při vaší první plavbě,“ zamumlal Biggles. „Zřejmě jste se spletl.“

„Ne! Nemusel připlout rovnou sem,“ tiše namítl kapitán. „Myslím si, že hledá vrak už delší čas. Odhaduji, že s tím začal západně odsud. Když nic nenalézal, plul pomalu podél pobřeží východním kurzem.“

Biggles neodpověděl. Vyjeveně hleděl na další postavu, která se objevila na palubě. „Nebesa!“ vyhrkl a chytil kapitána za rameno. „Oni ho dostali!“

„Dostali? Koho mohli dostat?“

„Gingera přece. Stojí tamhle na palubě! Museli jej vyzvednout z ledovce. Tím se všechno vysvětluje.“

„Co se vysvětluje?“

„Proč sem Svelt připlul. Ginger Lavinskymu řekl, že tu jsme, aby zdůvodnil svoji přítomnost. Neměl ostatně důvod o tom mlčet. Byla to pro něj jediná možnost záchrany. Zajímalo by mě, co jim ještě napovídal.“

„Jestliže jim řekl i to, že jsme našli zlato, nepotrvá dlouho a zasviští tu kulky,“ prohlásil zachmuřeně kapitán. „Nesmysl. Ginger není hlupák.“

„Je ale možné, že už zlato mají. Ginger ho přece hlídal.“

„Další nesmysl. Když Ginger hlídal zlato, neznamená to, že jim na něj ukázal, když ho zachraňovali,“ zavrčel Biggles. „Nic o tom nevíme. Vím s jistotou, že Lavinsky zlaté pruty v podpalubí dosud nemá!“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“

„Protože kdyby je měl, obrátil by loď k severu, nikoli k jihu. Kdyby měl na palubě zlato, pro které sem plul, neměl by nejmenší důvod pro plavbu až k nebezpečnému pobřeží. Ledaže by byl natolik velkorysý, že by se rozhodl dopravit Gingera zpátky k jeho milým přátelům.“

„Pche,“ ujelo kapitánovi. „Tak to si u Lavinskyho vážně neumím představit. Máte asi pravdu, že zlato nemá.“

„Nechte si tu šálu na ústech,“ zamumlal tiše Biggles. „Neřekl bych, že vás už někdo z nich poznal.“

Důvěrný rozhovor skončil. Přerušil ho příchod Lavinskyho a jeho japonských společníků Šimla a Šamla. Bigglesův odhad se splnil, Lavinsky přicházel s úsměvem na rtech. „Přivezl jsem s sebou jednoho z vašich lidí,“ oznámil.

„To vidím a jsem vám velice vděčný,“ řekl Biggles a opětoval úsměv. „Už jsme o něj měli strach.“

„Dozvěděl jsem se od něj, že jste průzkumná výprava, kterou sem vyslala britská vláda.“

„Správně. Pracujeme pro vládu.“

Lavinsky se náhle zarazil a vlídný úsměv z jeho tváře vyprchal. Příčinou byl kapitán, stojící vedle Bigglese. Bylo jasné, že ho Lavinsky okamžitě poznal a současně pochopil, co znamená Grimesova přítomnost. Zásadně se změnil i výraz jeho hlasu, když vyhrkl: „Vy jste tu také z rozhodnutí vlády?“

„Vypadá to tak,“ kývl Grimes.

„Takže to už chápu,“ řekl Lavinsky a chvíli váhal, jako by si nebyl jist, jaký tón má zvolit. „Tak se mi zdá, kapitáne Grimesi, že nemá smysl chodit kolem horké kaše,“ prohlásil pak ostře. „Kde je vrak?“

„Od doby, kdy jste tu byl naposledy, se jeho stav dost zhoršil,“ pousmál se Grimes a ukázal na vrak. „Stěžně jsou přelomené a všude přibyla spousta ledu.“

Lavinsky pohlédl naznačeným směrem. „Vidím,“ zamumlal. „Jenomže tyhle změny mě moc nezajímají. Je ještě uvnitř zlato?“

„Ne.“

„Jak to víte?“ vyhrkl Lavinsky a podíval se na Grimese tak zlým pohledem, že kdyby oči mohly vraždit, klesl by kapitán mrtev.

„Jděte se podívat sám.“

„Kde tedy zlato je?“

„To bychom také rádi věděli,“ přispěl k rozpravě Biggles a mile se usmál.

„Chcete tím říci, že jste si ho nevzali?“

„Byli bychom tady, kdybychom ho měli? Hádejte!“

„Nechte si ty vtípky," zavrčel Lavinsky a jeho oči potemněly podezřením.

„Tamhle leží vrak, tady je mé letadlo," pokrčil rameny Biggles. „Ani na jednom z těch míst zlato nenajdete. Máte moje svolení k prohlídce, pane Lavinsky."

„Svolení?" vyjekl Lavinsky a použil ještě tvrdší tón, než jakým mluvil dosud. „Kdo si, k čertu, myslíte, že jste, abyste mi mohl něco povolovat? Dělám si, co chci!"

„Na vašem místě bych tak nemluvil," prohlásil tiše ale důrazně Biggles. „Musím vás upozornit, že právo volně nakládat s vrakem a zachráněným nákladem získala britská vláda. Přiletěl jsem sem na vládní příkaz s vládním vybavením a mám za úkol dopravit všechno cenné do Anglie. Pro vás to znamená, pane Lavinsky, že než můžete vstoupit od toho vraku, musíte mne požádat o svolení, protože jsem velitelem záchranné operace. Rozumíte mi?"

Lavinsky zlobně blýskl očima po Gingerovi, který zatím vystoupil na břeh a postavil se vedle Bigglese. Z Lavinskyho nyní vyzařovala zloba a vypočítavost. „Tohle je trochu jiná pohádka, než jste mi vyprávěl na palubě," vyhrkl chraptivě.

„Ale vůbec ne," namítl Gínger. „Na vaše otázky jsem odpovídal pravdivě. Jestliže jsem vám nesdělil všechny podrobnosti, bylo to proto, že k tomu nebyl nejmenší důvod. Ostatně to ani nebyla moje povinnost."

Lavinsky zvažoval situaci. Podíval se na svoje společníky, ale jejich tváře byly naprosto bezvýrazné a žádnou inspiraci z nich nenačerpal. Vytáhl z náprsní kapsy doutník, zapálil si a prudce odhodil zápalku. „Takže co bude dál?" zeptal se podrážděně.

„Co by mělo být?" zeptal se Biggles.

„Co se zlatem? Myslíte si snad, že mě zajímá něco jiného?"

„Mohla by vás třeba zajímat moje rada," odvětil klidně Biggles. „Protože tady již stejně nemáte co dělat, bude nejlepší, když se vrátíte na loď a zamíříte domů dřív, než vás sevře led. Mohl byste dopadnout stejně špatně jako tenhle vrak."

„Já že mám plout domů? S prázdnou? To nepřichází v úvahu!"

„Jak myslíte. Ale řečí už bylo dost. Máme práci."

„Co kdyby se zlato rozdělilo?“ navrhl Lavinsky. „Myslím, že by vám polovina mohla stačit. Já nejsem lakomý.“

„Asi jste mi nerozuměl, pane Lavinsky. I kdybych s vaším návrhem souhlasil, není o co se dělit. S mým souhlasem však nepočítejte, protože, jak už jsem vám jednou řekl, zlato patří lidem, pro které náhodou pracuji,“ odpověděl Biggles chladně. „Tvrdíte, že v té staré lodi není?“

„Jistě.“

„Potom ho někde ukryl Larsen. Váš člověk mi řekl, že se usadil ve vraku.“

„Žil tam,“ odpověděl Biggles. „Nevím, kde je teď. Přivítal nás hozenou sekerou a utekl. Je šílený, takže budte opatrný, jestli na něj narazíte.“

Lavinsky se nepříjemně zasmál. „O mě nemusíte mít strach,“ řekl významně.

„Nemám o vás strach,“ odpověděl Biggles. „Jen jsem vás upozornil na nebezpečí, to je všechno. Říkám vám, že ten chlapík je šílený. Teď to víte, takže bych nerad slyšel hloupé výmluvy, kdyby se jemu nebo někomu z vás stalo něco ošklivého. Abych se vyjádřil jasněji: nehodlám přihlížet vraždě, kdyby vás něco takového napadlo. Larsen býval námořníkem z vaší posádky. Vy jste jej nechal na holičkách, takže jste zodpovědný za to, co se s ním stalo.“

„Co mi to povídáte, já…“ chtěl se bránit Lavinsky, ale Biggles ho přerušil.

„Nechte toho, vím jak to bylo!“ řekl tvrdě. „Teď byste pro něj měl udělat aspoň to, že k němu budete slušný a dopravíte ho někam, kde mu poskytnou lékařskou péči. S lodí k tomu máte lepší podmínky než já s letadlem.“

Lavinsky zhluboka zatáhl z doutníku a pomalu vyfoukl dým. „O tom, co s ním udělám, rozhodnu, až ho najdu,“ prohlásil, ale když pokračoval, vloudila se do jeho hlasu jízlivost: „Mám tedy vaše svolení k prohlídce vraku?“

„Máte. To vám ovšem nedává právo cokoli z něj odnášet.“

Lavinsky pohlédl úkosem na své společníky a trhl hlavou směrem k vraku. „Pojďme,“ vyzval je.

Došli ke Hvězdné koruně, vystoupili po ledových schůdcích a pak zmizeli v podpalubí. Biggles je sledoval očima. „Zdá se, že se nám to nějak zadrhlo,“ zamumlal a obrátil se k Gingerovi.

„Tak co nám povíš?“

Ginger si nechal větší část ponurých pocitů trosečníka pro sebe, takže mu netrvalo dlouho, aby svým přátelům vylíčil dobrodružství, které ho potkalo, a jak překvapivě se mu podařilo z bezvýchodné situace vyváznout.

„Takže zlato jsi nechal na kře,“ řekl Biggles zamyšleně, když zrzek skončil.

„Co jsem mohl dělat?“

„Nic jiného ti nezbylo,“ připustil Biggles. „Kdybys Lavinskymu řekl, že má zlato pod nosem, nebyl bys tu, patrně bys měl pozemské pachtění za sebou, a nebyl by tu ani Svelt. Máš představu o tom, jakým směrem proud unášel ten tvůj ledovec?“

„Myslím, že k severovýchodu.“

„Jak asi byl velký?“

„Hodně velký. Asi tak tři akry.“

„Jaký měl tvar?“

„Na jednom konci byl širší a na druhém dost úzký. Měl tvar velké hrušky, ale užší konec vybíhal do špičky.“

„Byl dostatečně velký na to, aby se na něm dalo přistát?“

„Ne.“

„Poznal bys ho, kdybys ho znovu viděl?“

„Myslím, že poznal, kdyby po moři neplulo víc podobných. Jistý bych si byl, kdybych se dostal tak blízko, abych rozeznal třísku, kterou jsem zapíchl mezi zlaté pruty. Pochybuji, že bych si jí všiml z dálky, ale přinejmenším označuje polohu zlata na kře. Je štěstí, že bylo pod sněhem. Proto si ho Lavinsky nevšiml.“

„Dobrá, to zatím stačí,“ řekl Biggles, který zpozoroval, že tři muži, které by jejich rozhovor nesmírně zajímal, opouštějí vrak. Brzy nato se připojili ke skupince stojící u letadla.

„Zjistil jsem, že jste mluvil pravdu,“ uznal Lavinsky. „Po tom, co jsem tam byl naposled, někdo vnikl dovnitř. Rozházel pokrývky a jídlo. Zlato je pryč.“

„Opakujete to, co jsem vám řekl sám,“ řekl Biggles.

„Jistě. Ale chtěl bych…“ pohlédl na letadlo.

„Pořád si ještě myslíte, že něco najdete v mém letadle?“ zeptal se Biggles.

„Člověk nikdy neví.“

„Řekl jsem vám přece, že tam zlato není.“

„Ale mohlo by tam být.“

„Když tvrdím, že ne, tak ne!“ řekl Biggles úsečně. „Ale jestli chcete, podívejte se. Sám bych byl rád, kdyby tam bylo, protože bych mohl zmizet z téhle nehostinné země.“

„Ano, to chápu,“ pronesl tlumeně Lavinsky, jako by mluvil sám k sobě. Přesto vykročil k letounu a nahlédl do kabiny. Když nic zajímavého nenašel, pokrčil rameny a vrátil se.

„Dobrá,“ řekl Biggles. „Doufám, že jste spokojen.“ Lavinsky mu neodpověděl a obrátil se ke svým kumpánům. „Pojďme to probrat na palubu,“ zamumlal a aniž by mávl rukou na pozdrav, vedl své Japonce zpátky na Svelt.

„Také si to probereme,“ navrhl Biggles. „Myslím, že nejlepší to bude v letadle. Pojďme!“ Zamířil do kabiny.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

AKCE A REAKCE

Když se shromáždili v kabině, zahájil Biggles rozhovor slovy: „Ocitli jsme se v zapeklité situaci. Mám dojem, že platí zákon, podle něhož nesmí žádná naše akce proběhnout plynule. Ledovec, na který jsme přenesli zlato, tam jistě promrzal celou spoustu roků, ale musel se odlomit zrovna dnes. Včera by nám na tom nezáleželo a zítra také ne. Jenže se to muselo stát zrovna dnes a právě ve chvíli, kdy se na něm usadil Ginger. Takhle už to zkrátka chodí. A aby to bylo ještě složitější, vzápětí připluje Svelt s Lavinskym. Chápu Gingera, že mu to v první chvíli připadalo jako štěstí padlé z nebe, ale já myslím, že jsme měli docela slušnou možnost najít ho i bez Lavinskyho pomoci. To všechno je ale za námi. Otázkou je, co teď uděláme dál?“

„Měli bychom zlato najít,“ řekl Ginger.

„Jistě. Nic jiného si nepřeji,“ řekl Biggles. „Ale jak to máme udělat, aby Lavinsky nepochopil, co se děje? Z toho, že mu zlaté pruty proklouzly pod rukama, se asi cítí nemocný, a myšlenky na ně se nevzdá. Bude nás sledovat dál a můžeme od něj očekávat jedině nějakou lotrovinu. Kdyby pak došlo ke střetnutí, je jisté, že si to někdo odnese. Měl by to být právě Lavinsky, protože ten ničema nebude při honbě za zlatem váhat, zda na to někdo doplatí životem. Právě typ lidí jako je on mě dokáže velice rychle vydráždit, a mám pocit, že v jeho případě se přestanu ovládat už brzy. I kdyby se k nám ale v době střetnutí připojili Algy s Bertiem, Lavinsky bude mít stále na své straně značnou početní převahu.

Mluvím o tom tak obšírně proto, že by bylo ideální dostat se ke zlatu a zmizet, bez vyhlášení války Lavinskymu. Zatím, než přiletí Algy s Bertiem, se nedá nic dělat. Letadlo by tu mělo být zhruba za půl hodiny. Až ho uslyšíme přilétat, zapálíme signální oheň a označíme místo přistání. Jakmile přistane, osvětlíme jim situaci a pak se dáme do pátrání po Gingerově ledovci hruškovitého tvaru. Obávám se, že jeho nalezení nebude snadné, a i když ho objevíme, vznikne další potíž s tím, jak dostat zlaté pruty na palubu, aniž by se

o tom dozvěděl Lavinsky. Musíme i počítat s tím, že nemáme dost benzínu na to, abychom mohli kroužit nad mořem donekonečna.“

„Co udělá Lavinsky teď, když zjistil, že zlato skutečně nemáme, a že není ani ve vraku?“ zeptal se Ginger.

„Naše nevina ho zaručeně nepotěšila,“ ušklíbl se Biggles. „Spíše naopak. Je si jistý, že poklad nemůže být nijak daleko, a jakmile se vzpamatuje z toho, že nás našel v revíru, který považuje za svůj, začne po něm pátrat. Dokud bude mít aspoň nepatrnou naději, že zlato najde, Svelt neodpluje, na to můžeme vsadit vlastní boty. Stejně jako my, také on se na to dívá z vlastního hlediska. Nechce se mi ale věřit, že by přišel na to, že jsme zlato našli a odnesli jinam, protože na první pohled neexistuje důvod, proč by měl někdo dělat takovou pošetilost. Ví jenom tolik, že zlato není tam, kde bylo, když ho viděl poprvé. Protože se nepřemístilo samo, musel to udělat člověk. Lavinsky ví, že v úvahu přichází jen jeden, který tu navíc strávil dost času, aby mohl pruty přenést, kamkoli by se mu zamanulo. Je to Larsen. Lavinsky proto bude hledat jeho. Být na jeho místě, udělal bych totéž, přestože bych si kladl otázku, proč Larsen zlato stěhoval s vědomím, že pravděpodobnost přistání lodi u tohoto pobřeží je nepatrná.“

„Larsen je ale šílený,“ zabručel Grimes. „Kdo ví, co se mu může vylíhnout v hlavě.“

„Ovšem,“ souhlasil Biggles. „Navíc zlato skutečně zmizelo. Když teď Lavinsky vyloučil možnost, že ho máme my, zbývá mu poslední možný pachatel. Vůbec bych se nedivil, kdyby Lavinskyho napadlo, že poklad je ukryt na jiném místě ve vraku. Je pravděpodobné, že obrátí loď vzhůru nohama. Nikde jinde vlastně ani hledat nemůže, ledaže by vyhnal posádku, aby prohledala celé okolí. Doufám, že si nezačne lámat hlavu nad tím, proč jsme Hvězdnou korunu neobrátili na ruby my. Potom by ho totiž mohlo napadnout, že o zlatě víme víc, než předstíráme. Všechno by tomu nasvědčovalo. Myslím si ale, že Lavinsky nejdřív prohledá loď. Až neuspěje, bude hledat Larsena s naději, že se ho zmocní, a vyrazí z něj, kde zlato leží.“

„Švéd Lavinskymu nic neřekne,“ ozval se kapitán. „Moc dobře ví, co je to za člověka. Nemohl to zapomenout, přestože ztratil

rozum. Ví, že jakmile by Lavinsky dostal zlato, nebude pro něj jeho život znamenat víc, než rozžvýkaný suchar.“

„Možná,“ pokrčil rameny Biggles.

„Lavinsky nás bude sledovat,“ poznamenal Ginger.

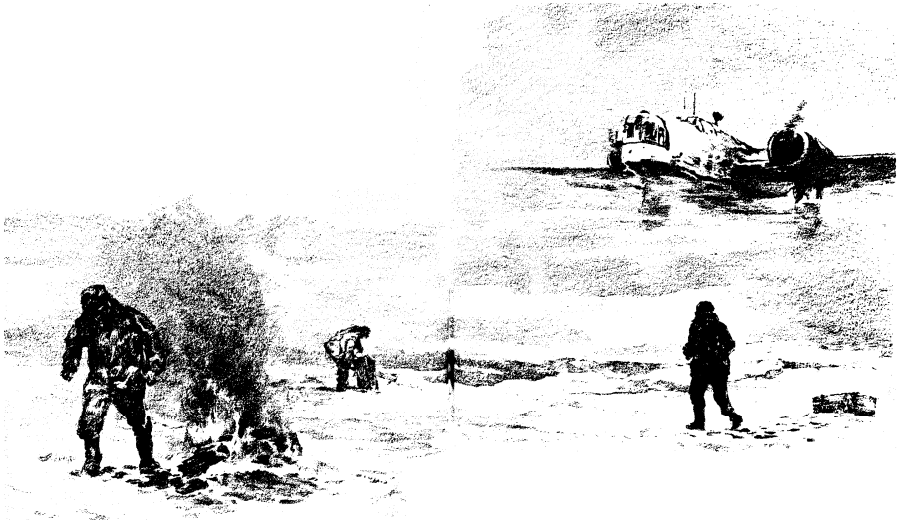
„Samozřejmě,“ řekl Biggles. „Právě proto nehodlám setrvat tady, na místě kde může pozorovat všechno, co děláme. Uvažoval jsem o tom po celou dobu, kdy jsem s ním mluvil, a myslím, že už jsem to vyřešil. Vrátíme se zpátky do našeho prvního tábora. Nechali jsme tam stan, v němž je dost zásob, abychom tam nějaký den přečkali. Když Lavinsky zatouží, aby nás měl pod dohledem, bude to mít o něco těžší. Možná si bude myslet, že jsme zmizeli navždy. To by bylo pro nás nejlepší, ačkoli je mi vcelku jedno, co si o nás myslí. Naší další výhodou bude to, že tábor leží východněji než tohle místo, a protože i kry plují k východu, nebudeme muset při hledání Gingerova ledovce létat tak daleko.“

„Jak chceš dostat pruty ze kry do letadla?“ zeptal se Ginger. „Podle mého to bude větší potíž, než tu ledovou hrušku najít.“

„Také mě to trápí,“ přiznal Biggles. „Samozřejmě bude hodně záležet na tom, kde kru najdeme. Mám tím na mysli její polohu vůči pobřežnímu ledovci. Pokud odplula hodně daleko na moře, můžeme se rovnou vrátit na základnu. Potom se k ní totiž dostaneme jedině hydroplánem a dost pochybuji, že by se nám podařilo na Falklandech sehnat nějaký včas. Jakmile přijde kra do styku s teplejší vodou a vzduchem, začne tát a zlato pak skončí na mořském dně. Ale musíme brát jedno po druhém. Nejdřív musíme kru najít.“

„Budeme tu čekat na Algyho?“ zeptal se kapitán. „Ne,“ rozhodl Biggles. „Musel by pak zbytečně dvakrát přistávat a to je tady vždy jisté riziko. Odstartujeme ihned. Stačí, když se jim ozveme za letu. Oznámíme jim, že se přesouváme zhruba dvě míle východním směrem, Na místě rozděláme pořádný oheň, aby viděli kde jsme. Zůstával jsem tu hlavně proto, abych se dozvěděl, co má za lubem Lavinsky. Není to ale zase tak důležité, pokud nám nehodlá křížit plány. Mrzuté je jen to, že se na novém místě nedozvíme, co se stalo s Larsenem. Toho nešťastníka bychom měli nějak dopadnout a dopravit do civilizace. Teď to ale pustíme z hlavy a vyřešíme až

později. Vracíme se do našeho prvního tábora. Algyho letadlo už nebude daleko.“

„Co si Lavinsky pomyslí, až uslyší, že startujeme?“ zeptal se Ginger.

„Je mi jedno, co si pomyslí,“ sykl Biggles. „Neříkal jsem to už? Měl by být rád, že mu uhýbáme z cesty. Ale dost řečí, musíme vyrazit.“ Nahodil motory, jejichž burácení vylákalo Lavinskyho a velkou část posádky Sveltu na palubu. Všichni nečinně přihlíželi, jak se wellington rozbíhá po pláni, uhání stále rychleji a vzlétá.

Viditelnost se neustále zlepšovala. Ginger to sice sledoval s potěšením, ale když se zahleděl k severu, kde by se co chvíli měl objevit letoun s Algym a Bertiem, netrpělivě trhl rameny. Neviděl tam nic.

Jejich první tábor se naproti tomu objevil v dohledu téměř hned. Zatímco Biggles vedl letadlo na přistání, Ginger zamířil do kabiny radiooperátora za Grimym a nadiktoval mu krátkou zprávu Algymu. Trvalo jim to jen chvilku, během které Biggles bez potíží přistál a zaroloval ke stanu. Nalezli ho ve stejném stavu, v jakém ho zanechali. Biggles vypnul motory a pak to šlo ráz na ráz. Grimy se postaral o lyže, zatímco kapitán rozpouštěl sníh, aby získal vodu na uvaření čaje. Biggles s Gingerem sestavili z prken získaných z nepotřebných beden písmeno „T“, znak pro přistání. Na dřevo hodili

hadry nasáklé olejem a potom své dílo zapálili. Vyšlehly plameny a v několika vteřinách stoupal k obloze hustý černý dým.

Očekávané letadlo přiletělo asi o deset minut později. Jednou zakroužilo a pak bez potíží přistálo. Grimy přinesl několik prken a vsunul je pod lyže. Algy s Bertiem seskočili a prvně uslyšeli, jak skřípe pod nohama přemrzlý sníh.

„Jsme tady," zasmál se Bertie. „Doufám, že jste všechnu smetanu neslízli sami, pánové. Mrzelo by nás, kdyby tu už nebylo co dělat. Nemáte představu jak odporné bylo dřepět na tom větrném vystrkově a nemít do čeho píchnout."

„Moc smetany jsme neochutnali," ušklíbl se Biggles. „Usadte se někde a dejte si čaj. Seznámím vás zatím s tím, k čemu došlo. A jen tak pro zahřátí – nezapomínejte, že tu máme obě letadla, takže kdyby teď něco nevyšlo, už pro nás žádné nepřiletí!"

„Proč tak chmurný začátek?" namítl Bertie. „Právě na tohle jsem se zrovna snažil zapomenout."

„Co je to za loď, kterou jsem viděl kotvit asi dvě míle odsud?" zeptal se Algy.

„Když budete místo ptaní poslouchat, všechno se dovíte," odvětil Biggles a pak svým dvěma přátelům nad šálky kouřícího čaje vylíčil všechno, co se jim přihodilo od jejich přistání na mrazivém konci světa.

„Tak se tedy věci v současnosti mají," uzavřel vyprávění. „Kdyby vás někoho něco napadlo, rád si to vyslechnu," dodal.

Odpovědělo mu mlčení, až Bertie, jenž si v hlubokém zamyšlení čistil monokl, poznamenal: „Zapeklitý problém, starouši."

„Doufal jsem, že zrovna ty přijdeš s dobrým nápadem," odpověděl Biggles jízlivě. „A už je to tady."

„Absolutně správně," souhlasil Bertie. „Jsem pro to, aby se pro záchranu zlata udělalo všechno! Člověk nemá každý den příležitost najít ho celou tunu, ne?"

„Až ho odnosíš polovinu na vlastním hřbetě, budeš si přát, abys nikdy žádné nenašel," zavrčel Biggles. „Tak si zatím odpočiňte a zakuřte, a já si prohlédnu okolí. Než se připravíme ke zpáteční cestě, dohodneme se tak, že ve vzduchu bude vždycky jenom jediné letadlo. To pro případ nehody. Neodlétejte proto nikdo na vlastní

pěst. Teď se mnou poletí Ginger, protože ten jediný viděl ledovec, který hledáme.“

„Mohu nějak pomoci?“ zeptal se kapitán.

„Ano. Vy s Grimym si vezmete na starost sledování Lavinskyho a jeho lotrů. Nevěřím, že se o něco pokusí, ale kdyby to udělali a my bychom nebyli připraveni, vypadali bychom jako školáci. Pár set kroků odsud je ledový hřeben, z něhož na ně dobře uvidíte.“

„Dobrá,“ přikývl Grimes. „Vím, kde to je.“

Biggles vzhlédl k obloze. „Počasí se neustále zlepšuje, takže poletíme, dokud je čas.“

Během pěti minut od startu letadla se přihodily dvě tak nečekané věci, že Ginger zpočátku nemohl uvěřit tomu, zda se mu to nezdá. Nešlo při tom o kouzla nebo zázraky, ale o vcelku přirozené jevy, jenomže zrzkovi vyrazilo dech to, jak úžasně rychle k nim došlo. Ginger samozřejmě netušil, zda Biggles věří v objevení té pravé kry, ale on sám viděl možnost jejího objevení tak černě, že se ani nepokoušel předstírat nadšení z průzkumného letu. Nedůvěřoval ani tomu, že se počasí bude trvale lepšit. Rozptylující se oblačnost ani nepovažoval v bílém kontinentě za možnou, jednou ho přece ten jev dokonale zklamal.

Byl proto spíše ohromen než potěšen, když se nad ním oblačná vrstva rozptýlila tak náhle, jako kdyby kdosi neviditelný rozhrnul oponu, a nad letadlem zazářila čistá nafialovělá obloha. Na oblast pod nimi to mělo přímo neuvěřitelný účinek. Dohlednost se rázem zvýšila z několika set yardů na deset mil. Pod nimi, vpředu a po obou stranách wellingtonu se rozprostřely temně modré hlubiny polárního moře poseté desítkami třpytících se ledovců a stovkami bílých bodů rozptýlených ker. Vzadu za kormidlem letounu se táhly neznámé dálavy bílého světadílu, jehož jižní obzor lemoval zubatý hřeben pohoří, které místy dosahovalo značných výšek. Zrzek neznal jméno oněch výšin, ale věděl, že tuhle podívanou, mohlo až dosud sledovat jen pramálo lidí, a těm, kteří tu možnost měli, musela vyrážet dech stejně jako teď jemu.

„Podívejme, tohle je lepší,“ pronesl praktický Biggles. „Konečně vidíme na to, co děláme.“

To však byl teprve začátek. Když Ginger podruhé náhodně pohlédl dolů, upoutal jeho pozornost tvar jednoho z plovoucích ledovců. Vzápětí nevěřícně vykřikl: „Tamhle je to!“

„Co je tam?“ podíval se na něj Biggles.

„Kra, kterou hledáme!“

Biggles se místo projevů úžasu zamračil. „Víš to jistě?“

„Ovšem.“

„Která to je?“

„Tam!“ ukázal Ginger. „To je ona!“

„Nemůžeš se plést?“

„Plést?“ Ginger přelétl očima spoustu ledovců, které měl v dohledu. Všiml si, že větších ker s podobným tvarem je tam víc, stejně jako v dětské skládance, kde si jsou dílky vzájemně velice podobné, a přece se liší. „Jsem si naprosto jistý, že je to ona,“ prohlásil pak. „Rozhodně stojí za to, podívat se na ni blíž.“

Biggles sklonil nos letadla dolů a mírně stočil stroj stranou, aby zrzek mohl podrobit povrch ledovce bližšímu zkoumání. Ten svou značkovací třísku sice neobjevil, ale nepovažoval to za důležité, neboť bylo jasné, že z jejich polohy ji vidět ani nemůže. Kra byla necelou míli od břehu, blíže než očekával, a její tvar odpovídal tomu, který si Ginger pamatoval. Nedaleko ní se pohybovalo několik menších ker unášených stejným proudem. Směrem k volnému moři viděl široký pás otevřené vodní hladiny a za ním pluly další kry, jako by sestavené do širokého oblouku. Byly však podle zrzkova názoru příliš daleko na to, aby je unášelo stejné proudění.

„Jdi ještě trochu níž,“ požádal Bigglese. „Při pohledu ze strany třísku možná uvidím. Jedině pak si mohu být úplně jistý.“

Biggles tlačil stroj níž a níž, až ho nakonec vyrovnal ve výšce asi padesáti stop a pokračoval v letu podél ledovce.

„Je to ona!“ vyjekl náhle Ginger. „Už tu třísku vidím. Skvělé! Trčí tam, jako šíp v terči!“

„Dobrá,“ usmál se Biggles. „Už je načase, aby se karta obrátila. Dokážeš odhadnout, kterým směrem tvá tříska pluje?“

Ginger se zahleděl dolů. „Ne,“ řekl po dlouhých dvou minutách. „Nemyslím, že bychom to z letadla poznali. Pohybujeme se příliš rychle.“

„To jsem si myslel," řekl Biggles. „Nedá se nic dělat, vrátíme se. Tu tvou hrušku uvidíme i z tábora. Zaměř se na ni, a sleduj ji, aby se nestalo, že se soustředíme na jiný ledovec. Letíme zpátky."

„Nespustím ho z očí, tím si můžeš být jistý," prohlásil rozhodně Ginger, když Biggles obracel stroj. Dodržel slovo a dokonce ani za přistávacího manévru nespustil oči z nejvzácnějšího kusu zmrzlé vody, jaký kdy plul po mořské hladině.

„Copak se stalo, že jste tak brzy zpátky?" zeptal se jich Algy, když vystoupili. „Myslel jsem si, že se nějaký čas zdržíte."

„To já taky," odpověděl Biggles, „ale povedlo se nám odstartovat přímo nad cíl. Jen jsme vzlétli, vyjasnilo se, a jen se vyjasnilo, Ginger okamžitě uviděl svůj zamilovaný ledovec. Když vydrží počasí a Lavinsky se bude chovat jako džentlmen, bude už zbytek snadnou záležitostí."

„Co chceš dělat?" zajímalo Algyho.

„Prozatím nic. Tedy nic kromě toho, že budeme sledovat naši kru, abychom zjistili, kam má namířeno. Závisí na tom řada věcí."

„Pročpak nenafoukneme náš krásný člunek, starouši?" zeptal se Bertie.

„A co z toho?"

„Co z toho? jemináčku! Převezeme s ním zlato na letadlo."

„Vzdej to, Bertie," uklidňoval ho Biggles. „Máš vůbec představu, jak dlouho by trvalo převážení jednoho prutu po druhém? Do našeho krásného člunu nemůžeme naložit těžší náklad a ledovec je vzdálen asi tak míli od pobřeží. Kdyby došlo k nejhoršímu, pak to zkusíme, ale moc se mi ta představa nezamlouvá. Jestli se ledovec blíží zpátky k souvislému pobřežnímu ledu, a já bych řekl, že to tak je, dopluje až k nám. Pak by stačilo mít trochu trpělivosti. Bude to mnohem snazší a bezpečnější, než se vydávat na moře v nafukovacím krásném člunu. Mně se ostatně ten kus nafouknuté gumy nelíbí tak jako tobě. Větší vlna tě vyklopí do vody a každý ostrý kus ledu může do člunu prorazit díru. Nebaví mě plavat mezi ledovci."

„To je pravda, starouši, svatá pravda. Jsem s tebou excelentně zajedno," prohlásil Bertie. „Mám také raději teplou koupel."

„Tu si tady neužiješ,“ pronesl Biggles chmurně, vzal z hromádky dvě značkovací třísky a zabodl je za sebe ve směru ke kře. Posadil se na sníh za bližší z nich a zahleděl se přes ni na vzdálenější. Několik minut seděl bez pohybu a sledoval kru.

„Kra se skutečně blíží,“ řekl, když vstal. „Podívám se znovu za čtvrt hodiny. Tak bychom už mohli alespoň zhruba zjistit rychlost pohybu. Žene ji severní vítr. Mezitím můžeme využít volný čas a dát si něco k snědku.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ
LAVINSKÝ ODKRÝVÁ KARTY

Po čtvrt hodině, během které se přátelé nasytili pokrmem spíše sytým než lahodným, bylo zřejmé, že ledovec s nákladem zlata se blíží víc a víc k pobřeží. Nepřekonával přitom žádné rychlostní rekordy, ale Biggles byl přesvědčen, že popluje stále rychleji. Severní vítr, který se zvedl již před delší dobou, stále sílil a naštěstí vál správným směrem. Jeho účinky bylo nejen vidět, ale už také slyšet, protože dunivé nárazy a skřípání ledu narážejícího na břeh, byly stále výraznější. Nebezpečí hrozící každému plavidlu u pobřeží neustále stoupalo, což neplatilo pouze pro nafukovací člun, ale i pro lodi s daleko pevnějším trupem.

„Lavinsky je buď blázen nebo mu to zlato vlezlo na mozek," řekl najednou kapitán, když očima odborníka sledoval obrovské ledové pole, sunoucí se ke břehu. „Jestli se vítr stočí jen o pár stupňů ke Sveltu a přižene k němu všechny ty kry, má to loď spočítané, jak se říká."

„Doufám, že k tomu nedojde," řekl Biggles. „Kdyby se totiž něco takového stalo a on by přišel o loď, bylo by na nás, abychom je dopravili domů."

Biggles hovořil, aniž by přestal sledovat pohyb ledovce, jemuž dal krycí název „Gingerova hruška". Dospěl k závěru, že když se směr větru nezmění, dorazí kra k pobřeží nedaleko místa, kde stála letadla. V žertu ostatním navrhl, zda by nějaký obětavec nemohl na ledovci vztyčit plachtu, která by zrychlila jeho pohyb, naštěstí to nevzal vážně ani Bertie. Opravdu nemohli dělat nic jiného, než čekat, až k nim zlaté pruty doplují samy.

Nesměli samozřejmě zapomenout na Lavinskyho. Díky téměř dokonalé viditelnosti nebylo pozorování z ledového hřebene nedaleko tábora nic obtížného. Svelt byl vidět pouhým okem a dalekohledem bylo možno rozeznat i námořníky pobíhající po palubě. Několik dalších mužů z lodi se pohybovalo po břehu, při čemž někteří se značně vzdálili od plavidla.

„Jemináčku, asi mají moře plné zuby,“ poznamenal Bertie. „Copak asi na ledě dělají, starouši?“

„Určitě si tam nestaví sněhuláky,“ řekl Biggles. „Nemám tušení, co dělají a ani mě to nezajímá, dokud je nenapadne strkat prsty do našich věcí. Možná hledají zlato, možná shánějí Larsena.“

„Náš kapitán si je jistý, že Švéd Lavinskymu nic neprozradí, ale já bych na to ruku do ohně nedal,“ ozval se zrzek.

„Proč myslíš?“ vzhlédl Biggles.

Jenomže než Ginger odpověděl, dolehl sem z dálky třesk výstřelu. Biggles se zamračil. „Velice by mě zajímalo, co to má znamenat,“ zabručel.

„Pravděpodobně střílí tuleně,“ odpověděl kapitán. „Tihle chlapi jsou ochotni zabíjet jen z radosti, že zvíře padne.“

„Snad,“ hlesl Biggles, ale nevypadal přesvědčeně.

Gingerova hruška se dráždivě pomalu blížila k okraji souvislého pobřežního ledu v blízkosti tábora. Dalekohledem již bylo možné rozeznat nejen značkovací třísku, ale také dosti široký hrbolek, vytvořený zlatými pruty, které pokrýval sníh. Biggles trpělivě seděl na bedně od výstroje do doby, kdy se nejbližší okraj ledovce přiblížil asi na sto yardů od břehu. Potom odhodil nedopalek své cigarety a vstal.

„Už to nebude dlouho trvat,“ poznamenal zvesela. „Myslel jsem si to,“ pokračoval. „Nejprve naložíme Algyho letadlo. Jak bude zlato na palubě, vystartuješ zpátky na Falklandy, Algy. Nepovezeš nic jiného než zlaté pruty, takže je do tvého letadla můžeme naložit skoro všechny. Já naložím jen malý zbytek zlata a všechny lidi. Nemělo by smysl, abys tu na nás čekal.“

„Souhlasím,“ prohlásil Algy. „Řekl bych, že je to dobrý nápad.“ Gingerova hruška se ještě víc přiblížila ke břehu, a skupina s výjimkou Grimyho, který hlídkoval na ledovém hřebenu, zamířila k pobřeží. Ledovec se začal pomalu otáčet, takže nakonec narazil do souvislého pobřežního ledu svým užším koncem. Bigglesovi to bylo vcelku jedno, znamenalo to jenom, že budou muset ujít po ledovci o něco delší vzdálenost, aby se dostali ke zlatu. Jak ale Biggles poznamenal, neměli důvod ke stížnostem. Právě naopak. Měli úžasné štěstí, že zlaté pruty připluly k pobřeží a dokonce tak blízko tábora.

K velkému jásání však nedošlo, neboť vzápětí k nim přiběhl Grimy z pozorovacího hřebenu.

„Blíží se sem Lavinsky," vyhrkl udýchaně, „a doprovází ho šest chlapů."

„To si nevybral vhodnou chvíli," zavrčel Biggles. „Bude lepší, když se nedozví, k čemu se chystáme. Patrně nám stejně přináší jen potíže a pochybuji, že by je balil do hedvábného papíru. Pokusím se ho odrážet tak dlouho, jak to jen půjde. Nesmí se dozvědět, jak velký zájem máme o tenhle kus ledu. Bylo by to skoro totéž, jako kdybychom mu řekli, co se na něm ukrývá."

Vrátil se k bedně, posadil se a zapálil si cigaretu.

Lavinsky doprovázený svými muži se vynořil na ledovém hřebeni. Kráčel o pár kroků před ostatními. Jeho výraz byl nepřátelský a když došel a promluvil, neztrácel čas dlouhým úvodem.

„Kde je zlato?" zeptal se pánovitě.

Biggles se na něj lhostejně podíval. „Pročpak si myslíte, že to vím?"

„Zjistil jsem si to."

„Vida," povytáhl obočí Biggles. „A co vás na tom tak vzrušuje? Stejně není vaše."

„Ale bude!"

„Možná tomu opravdu věříte a víra je matkou naděje," usmál se na něj Biggles. „Jenže naděje člověka často zklame."

„Řekl jste, že zlato nemáte," vyštěkl Lavinsky. „To souhlasí. Nemám."

„Lžete!"

Biggles se posmutněle usmál. „Tak velký chytrák zase nejste, Lavinsky. Kdybych měl zlato, proč myslíte, že bych se tu zdržoval? Snad abych se opálil na polárním sluníčku?"

Nejspíš proto, že pravda Bigglesovy sarkastické poznámky byla zjevná, Lavinsky zaváhal, ale ne na dlouho.

„Tak co jste s ním udělal?" zaútočil znovu.

Tentokrát se Biggles zlobně zamračil. „Kdo si myslíte, že jste, člověče? Vlezete mi do tábora a podrobíte mě křížovému výslechu? Tak hodně rychle zabrzděte! Jenom hlupák, by vám odpovídal a mezi

ty mne nepočítejte. Zatím mám s vámi trpělivost, Lavinsky, ale vy mi to neusnadňujete. Jsem pověřenec britské vlády. Jestli tady má někdo právo klást otázky, jsem to já! Nemám ale, nač se vás ptát, tak raději vypadněte! Dobře vím kdo jste, proč jste tady, a jaké lotroviny jste udělal během poslední plavby!“

„A já zase vím, že máte zlato!“ rozkřikl se Lavinsky.

„Jak si tím můžete být tak jist?“

„Řekl mi to Larsen. Díval se, jak ho přenášíte.“

„Ale! Takže jste Larsena našli?“

„Samozřejmě.“

„Ten muž je ale šílený.“

„Není zas tolik šílený, aby vás nemohl vidět, když jste nosili pruty z vraku.“

„To se tedy od chvíle, co jsem ho viděl naposled, docela slušně zotavil,“ zavrčel Biggles.

„Našel jsem způsob, jak mu vrátit zdravý rozum.“

„Vážně?“ Biggles přimhouřil oči. „Jakpak se vám to povedlo?“

„To není vaše věc!“

„Ale nejspíš brzo bude,“ odsekl ledově Biggles. „Právě vy jste odpovědný za jeho stav, protože jste ho tu nechal napospas mrazu. Měl byste pro něj teď udělat alespoň to, že byste ho odsud odvezl, ačkoli ve větším bezpečí bude pravděpodobně se mnou. Odvezete ho, nebo to mám udělat já?“

„Čerta! O něj se už nemusíte starat.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Biggles podezíravě.

Lavinsky už otevíral ústa k odpovědi, ale na poslední chvíli se rozmyslel. „Jestli o něj stojíte, můžete ho mít,“ zavrčel.

„Souvisel s ním snad nějak ten výstřel, který jsem zaslechl před chvílí?“ zeptal se Biggles rezavým hlasem.

„Může být.“

„Tak teď mě dobře poslouchejte, Lavinsky,“ řekl Biggles ostře. „Ten člověk je nemocen a vy to víte. Jestli jste mu ublížil, sám zařídím, abyste za to zaplatil. A pokud jste ho zabil, udělám vše pro to, abyste za to visel. Snad si myslíte, že vám vražda na tak odlehlém místě beztrestně projde, ale brzy poznáte, že ne! A teď zmizte z mého tábora, než vás vyhodím sám!“

Lavinskyho chování se náhle změnilo, ačkoli nebylo hned jasné, proč. „Dobrá, dobrá," zabručel nevrle. „S takovýmhle tónem se ale nikam nedostaneme."

„Když na to přijde, dostanu vás na šibenici i s tónem," řekl Biggles ještě ostřeji. „Přesně tam, kam patříte!"

Mírnější tón Lavinskyho řeči vysvětlila jeho následující slova: „Podívejte se, já vám řeknu, co udělám," začal. „Pro vás je zlato stejně užitečné jako pro mne. Vy mi ho dáte polovinu a já zmizím. Vy si necháte zbytek. Větší podíl vám ale nedám! Půl tuny zlata je přece docela slušná nabídka, ne?"

„Kdyby se mi z vás nedělalo špatně od žaludku, musel bych se té vaší představě o slušnosti smát," řekl Biggles znechuceně. „Pokud bych zlato měl, nedostal byste ani unci. Jenže já ho nemám. Larsen se nemýlil, když říkal, že jsme zlato přemístili. Neřekl vám také, kam jsme ho dali?"

„Ale ano. Viděl vás, jak ho vynášíte z vraku na led," dychtivě vyhrkl Lavinsky.

„Neřekl vám, co se s ním stalo dál?"

„Ne."

„A nechtěl byste to náhodou slyšet ode mne?" Biggles se zatvářil lehce pobaveně.

„To chci slyšet od začátku!"

„Ano? Tak vám říkám, že nic! Stále leží na místě!"

„Cože? Tam, kam jste ho uložili?" Lavinskymu přeskočil hlas, jak ho sdělení vzrušilo.

„Ano."

„Na tomtéž místě?"

„Docela přesné to není," usmál se Biggles. „Larsen vám měl říci celý ten příběh, ale možná ho neznal. Když to ale neudělal on, já vaši zvědavost uspokojím. Jediný důvod, proč to dělám, je to, že už chci tenhle trapný hovor ukončit. Nechal jsem u zlatých prutů na stráži svého člověka a sám jsem se vypravil pro letadlo. Když jsem se vrátil, můj muž zmizel. Došlo totiž k tomu, že právě v té době se odlomil kus ledu. Můj člověk si toho všiml, až když bylo pozdě něco udělat, a odplul se zlatem na moře. Vy jste ho vyzvedl na loď, zlato ale nikoli. Seděl na něm. Teď už tedy víte, proč zlaté pruty nemám a

proč jsem stále tady. Teď se zasmějte a hned pak vypadněte a držte se od nás co nejdál!“

Už podruhé měl zrzek štěstí, že Lavinsky neuměl zabíjet očima. Už podruhé by ležel v krvi po zásahu jeho divokého pohledu. Nebylo nejmenšího sporu o tom, že muž ze Sveltu Bigglesovi uvěřil a sám vypravěč o tom nezapochyboval ani na vteřinu. Nešlo jen o to, jak upřímně Biggles mluvil, ale také o to, že sám Lavinsky se nějakou podobně šílenou verzí jistě zabýval. Teď dostal vysvětlení něčeho, co pro něj dosud muselo být záhadou všech záhad. Snad plnou minutu zlobně hleděl z jednoho letce na druhého. „Dobrá, jak chcete, kamarádíčku,“ zachrčel pak. „Nakonec dostanu své zlato, a kdybyste mí překáželi, vás taky!“

„Dobrý lov,“ řekl klidně Biggles. „Stačí, když najdete přesně tu správnou kru.“

„To taky udělám,“ procedil Lavinsky mezi zuby. „Ale než odejdu, dám vám dobrou radu. Jděte mi z cesty, nebo dopadnete stejně jako Larsen. Totéž platí pro ostatní.“

„Budu si to pamatovat,“ slíbil s úsměvem Biggles.

Lavinsky se otočil na podpatku, křikl na své lidi a odcházel. Biggles se za ním díval se slabým úsměvem, zatímco jeho společníci měli výraz, prozrazující smíšené pocity. Než Lavinsky a jeho muži zmizeli z dohledu, nikdo nepromluvil.

„U všech hromů,“ ozval se Grimes, když byli pryč. „Proč jste mu to řekl?“

„Abych se ho zbavil a získal čas na dokončení naší práce. Dobře pochopil, že tentokrát slyšel pravdu. Zachoval se přesně tak, jak jsem čekal. Než dokáže najít správný ledovec, nebude na něm nic, alespoň doufám. Kdyby tu ten zločinec zůstal a pokračoval v hádce, skončilo by to stejně přestřelkou. Bylo mi to zcela jasné, stejně jako jemu. Došel jsem k názoru, že takhle to bude lepší.“

„Fuj,“ oddechl si Ginger. „Hrál sis s ohněm. Pokaždé, když kra narazila na břeh, vyskočil mi na čele pot. Čekal jsem, že objeví třísku. To už je podruhé, co měl zlato pod nosem a nevěděl o něm. Až na to přijde, zblázní se vzteky.“

„Proto by mi zrovna srdce nepuklo,“ prohlásil Biggles. „Ale teď rychle do práce. Nejdřív si musíme rozdělit úkoly. Kapitán, Bertie a

Grimy přenesou zlato sem. Algy mi je pomůže uložit, protože tak těžký náklad nemůžeme do letadla jen tak naházet. Musíme ho velmi pečlivě rozmístit. Gingere, ty si vezmi dalekohled a sleduj jak se chová holoubek Lavinsky. Dej mi vědět, kdyby se jeho Svelt hnul z místa, nebo kdyby se sem blížili jeho lidé. Odhaduji, že máme něco přes hodinu času. Tak do toho.“ Dali se do práce, v níž pokračovali téměř hodinu bez přerušení. To už měli víc než polovinu zlata v letadle. Nebyla to jednoduchá práce, protože neustálé dorážení ledovce na břeh, muže zdržovalo a uvádělo do nebezpečí. Je všeobecně známo, že plovoucí ledovce nemají kotvy ani hladké okraje, a tak ani Gingerova hruška ideálně nepřiléhala k pobřežnímu ledovci. Narážela na něj jen na několika místech a i na nich docházelo občas k tomu, že se ledové okraje posouvaly, a vznikaly mezi nimi mezery příliš široké na to, aby je bylo možné bezpečně překročit. Pak se zase oba okraje přitiskly jeden k druhému s hrozivým třeskem. Úlomky ledu odletovaly do stran a hrozily zraněním každému, kdo byl nablízku. Muži se navíc dřeli s těžkými pruty a klouzali po ledě.

„Jemináčku, starouši,“ zakvílel Bertie, když skládal u letadla další prut. „Takhle jsem si bohatství nikdy nepředstavoval!“

Strážný Ginger podal v průběhu první hodiny Bigglesovi několik hlášení. Nejprve mu oznámil, že Lavinsky se svými lidmi dorazil k lodi. Další zpráva zněla, že se Svelt dal do pohybu. Odrazil od ledového břehu a začal křižovat mezi volně plovoucími krami. Toho si Biggles všiml sám, protože se mu loď občas dostala na dohled. Vyloudilo to na jeho tváři úsměv, protože Lavinskyho cü mu byl naprosto jasný. Hledal zlato. Svelt však nebrázdil moře dlouho a vrátil se na kotviště blízko Hvězdné koruny. Vzápětí zrzek hlásil, že ze strážního koše na stěžni občas něco zableskne, ale nedokázal určit, oč může jít. Biggles tomu nevěnoval valnou pozornost, neboť měl plné ruce práce. Stačilo mu vědět, že je Lavinsky dostatečně daleko. Poslední Gingerovo hlášení však jejich činnost ukončilo. Podle něj Lavinsky opustil loď a vracel se k letadlům doprovázen deseti muži.

„Obávám se, že dojde k bitce,“ řekl Biggles a pohlédl na zlaté pruty, zbývající na ledovci. Nebylo jich mnoho, ale jejich černá barva na bílém ledovci přímo přitahovala zrak.

„Kdyby to viděl Lavinsky, zajásal by," řekl a ukázal na zlato. „Grimy, jděte ten zbytek zakrýt sněhem, a až se budete vracet, naházejte trochu sněhu také na stezku, kterou jsme vyšlapali ke břehu."

Posadili se, těžce oddychovali a čekali na Grimyho. Než se vrátil, dostal jeho otec nápad.

„Má smysl čekat na místě, než na nás začnou střílet?" ozval se. „Máme přece víc než polovinu zlatých prutů v letadle, takže bychom mohli být spokojeni a odletět. Nemůžeme počítat s tím, že se nám podaří odstartovat, až se na nás ta horda vrhne," dokončil svou docela opodstatněnou úvahu.

„Ne!" prohlásil Biggles. „Já tomu hnusnému skunkovi nenechám ani jediný prut. Ani polovinu prutu! A jestliže zlato jednou ztratíme z dohledu, už ho nikdy nenajdeme. Kromě toho nás pro něj vyslala britská vláda a já nedovolím, aby se o vládní majetek dělila banda pirátů." Na okamžik se zamyslel. „V něčem bychom se však mohli shodnout, kapitáne. Bylo by skutečně zbytečné riskovat ztrátu té části zlata, která je už v letadle. Odstartuješ a odletíš s ní na základnu, Algy. Musím tě požádat, abys letěl sám, protože jestli tady půjde do tuhého, a všechno tomu nasvědčuje, budeme potřebovat každého, kdo udrží v ruce zbraň. Kdyby Lavinsky viděl, že proti němu stojí pouze dva či tři lidé, mohlo by ho to vyprovokovat k tomu, aby zaútočil a mrtvé dal zahrabat do sněhu."

„Jak chceš,“ souhlasil Algy. „Vyložím pruty tak rychle, jak to jen půjde, natankuji a vrátím se, abych pomohl se zbytkem. Kdybys měl letět se zbylým zlatem a pěti muži na palubě, měl bys letadlo dost přetížené.“

„Domluveno,“ řekl Biggles.

Vzápětí se ozval Ginger, který sledoval blížící se tlupu. „Každý z těch chlapů nese zbraň,“ hlásil. „Pušku nebo pistoli.“

„Do každé bitky vstupují dva soupeři,“ pokrčil rameny Biggles.

„Absolutní pravda,“ zamumlal Bertie. „V Londýně jsem slíbil Gimletu Kingovi, že až se vrátím, vyrazíme si spolu na skotskou vysočinu. Chceme střílet jeleny a neuškodí mi, když se tu trochu procvičím ve střelbě. Škoda, že ti lumpové nemají na hlavě parohy. Vzal bych jedny s sebou a ukázal bych Gimletovi, co se dá ulovit tak hluboko na jihu, jestli rozumíte, co tím myslím.“

„Lavinsky zaručeně skončí v příštím životě jako zvíře,“ pokýval hlavou Algy. „Spíš než jelen bude z něj ale prase,“ dodal a vydal se

ke svému wellingtonu. Během několika málo minut odstartoval a zamířil nad moře.

Krátce nato Lavinsky a jeho úderná četa opět překročili ledový hřeben. Podle toho, jak odhodlaně si vykračovali, bylo zřejmé, že hromy a blesky jsou na obzoru. Biggles pochopitelně na příchod útočníků nečekal a ještě než se vynořili, vyzval ostatní, aby se ozbrojili, ale aby se zbraněmi zbytečně nemávali. Rozmístil pak své společníky do postavení výhodných k obraně. Zatím ovšem nic nesvědčilo o tom, že by Lavinsky chtěl hnát svou námořní pěchotu na zteč. Biggles se domníval, že hodlá znovu vyjednávat, ale když neuspěje, zaútočí. Už proto, že má početní převahu.

Ginger se usadil s puškou na kolenou za bednu s konzervovaným hovězím, a všiml si přitom, že Algy, místo aby letěl rovnou domů, stočil stroj a začal střídavě klesat a stoupat, jako by prováděl fotografický průzkum oblasti, nad kterou letěl. Nebylo mu jasné, proč to dělá, a než mohl záhadu rozřešit, upoutal jeho pozornost Bigglesův výkřik, kterým varoval Lavinskyho, aby zůstal stát před táborem. Lavinsky se zastavil asi dvacet yardů od něj, mávl paží a mořští vlci se po jeho bocích rozvinuli do rojnice.

„Copak vás zase užírá?“ zeptal se Biggles.

„Dobře víte, proč jsem přišel,“ řekl Lavinsky tichým, zlověstným hlasem.

„To vám ještě sedí na mozku ten zlatý brouk?“ zeptal se neuctivě Biggles.

„Nechte konečně té šaškárny!“ ozval se drsně Lavinsky. „Myslíte si, že ze mě budete věčně dělat pitomce? Na to rychle zapomeňte, vy kašpare! Sledoval jsem vás dalekohledem ze stěžně!“ výhružně dodal a vysvětlil tím záblesky, které viděl Ginger. Způsobil je odraz slunečních paprsků od čoček dalekohledu.

„Vaše lichotky se mi nelíbí,“ řekl klidně Biggles. „Doufám ale, že vám se líbila ta podívaná.“

„Zlato tu leželo po celou dobu,“ vybuchl Lavinsky. „Viděl jsem, jak ho nakládáte.“

„Alespoň máte po starostech,“ odpověděl Biggles. „Pruty, které jste viděl nakládat, už cestují do Anglie.“

„Všechny ne," zařval Lavinsky. „Zbývá jich tu dost a ty dostanu já. Jste ochoten je vydat?"

„Jak vás to mohlo napadnout," zhrozil se Biggles. „Samozřejmě, že ne!"

„Takže já teď…" Lavinsky se odmlčel a vzhlédl, neboť Algyho letoun s burácením přelétl nízko nad táborem. Od trupu se oddělil nevelký předmět. Pak se letadlo prudce obrátilo, zvedlo nos vzhůru a vyrazilo nad moře směrem k severu.

„Gingere, seber to a zjisti, oč jde," nařídil Biggles.

Zatímco zrzek běžel k neznámému předmětu a přinášel jej zpět, zavládlo kolem ticho. Biggles věc od Gingera převzal. Bylo to malé cigaretové pouzdro na dvacítku cigaret. Biggles ho otevřel, vytáhl z něj útržek papíru a přečetl zprávu. Pak se usmál, zmuchlal papír do kuličky a odhodil ji stranou.

„Chtěl jste mi něco sdělit, Lavinsky, když nás přerušil řev motorů," řekl. „Jistě to bylo něco milého a laskavého."

„Chtěl jsem vám říci, že když zlato nevydáte, vezmu si ho sám," vyhrkl nenávistně Lavinsky.

„A tak," kývl Biggles. „To by mne nenapadlo. Co bude dál, až to zlato získáte?"

Lavinsky chvíli váhal s odpovědí, jako by měl pocit, že za tou otázkou je víc, než sama o sobě znamenala. „Zmizím odsud, a vy si tady dělejte, co chcete!" odpověděl s očima upřenýma Bigglesovi do tváře.

„To je mi líto," řekl tiše Biggles a zavrtěl hlavou. „Obávám se, že s tím mizením budete mít potíže. Nedoplujete daleko."

„Jak to myslíte? Troufal byste si nás zastavit?" Lavinsky se ušklíbl, jako by mu ta představa připadala mimořádně zábavná.

„Když ne já, zařídí to led," odvětil Biggles. „Vaše loď je v něm uzavřená. Mezi vaším Sveltem a otevřeným mořem je půl míle široká bariéra ze vzájemně zaklíněných ledovců a ker."

„To určitě! Mě neoblafnete!" řekl Lavinsky, ale výraz jeho tváře se změnil a z hlasu se mu vytratila zpupnost a jistota. „Když mi nevěříte, nevěřte," pokrčil rameny Biggles.

„Jak to vůbec můžete vědět?"

„Neviděl jste zprávu, kterou mi před chvilkou shodil náš pilot? Je to můj dávný přítel a obvykle se nemýlí. Nemusíte mu věřit. Mně osobně je to naprosto jedno.“

Ginger si teprve nyní uvědomil, jaký smysl měl Algyho průzkum. Z míst, kde se nacházeli, nemohli ledovou bariéru vidět, ale Algy ji zpozoroval ze vzduchu a pochopil její význam stejně, jako nyní Biggles a všichni ostatní s výjimkou Lavinskyho. Podstatně měnila celou situaci. Jestliže se ukáže, že ledová bariéra je skutečně neprůchodná, pak se Svelt s největší pravděpodobností dočká osudu Hvězdné koruny.

Lavinsky si přejel špičkou jazyka rty. Pravděpodobně uvažoval o stejné věci, protože Biggles zřejmě mluvil pravdu.

„Jaký má smysl, abyste tu na mě civěl?“ zeptal se Biggles. „Vaší lodi nemohu pomoci, i kdybych chtěl. Místo toho, abyste si lámal hlavu, jak tady získáte zlato, měl byste rychle uvažovat o tom, jak se dostanete pryč sami, a to dřív než bude pozdě. Sám vidíte, kterým směrem vane vítr. Led se bude stále přibližovat.“

„A semkne se ještě těsněji,“ vložil se do toho kapitán Grimes. „Jakmile vás sevře, je s lodí konec.“

Lavinsky zatékal zrakem k wellingtonu a pak se znovu podíval na Bigglese. Z očí se mu téměř daly vyčíst jeho myšlenky. „Když tady zůstanu já, tak vy taky,“ zavrčel. „Vystřílím do té vaší plechové kraksny tolik děr, že neodletí!“

„To by bylo nesmírně chytré,“ řekl Biggles. „Copak si myslíte, že uděláme my, když začnete střílet? Skočíme si na čaj?“

„Kdybychom po sobě začali střílet, můžeme všichni dopadnout moc špatně,“ zamumlal Lavinsky, jenž se zjevně rozhodl změnit taktiku. „To by nemělo smysl.“

„Doufal jsem, že to pochopíte,“ odvětil Biggles. „Předpokládám, že byste neodletěl a nenechal mě na ledě s mými lidmi,“ řekl Lavinsky a z jeho hlasu zazněla úzkost.

„Nechci věřit vlastním uším,“ zasmál se krátce Biggles. „U všech hromů! Zdá se, že mě vážně ještě neznáte. Proč bych měl zatěžovat vládní letadlo bandou darebáků, kteří si zaslouží jít ke dnu? Dost řečí, Lavinsky. Jste v pasti. Říkáte si o to už dlouho, a teď je to tu. Protože ale i já mám čas od času slabou chvilku, dostanete svou

příležitost, když ovšem poslechnete mé příkazy. Určitě máte na Sveltu spoustu zásob. Vrátíte se tam a zůstanete na palubě! Na Falklandách kotví britský vojenský strážní člun. Jakmile budeme ve vzduchu, pošlu na něj rádiem žádost, aby vás připlul vyzvednout. Je jasné, že kapitán dostane informace o všem, co se tu seběhlo, takže počítejte s tím, že se budete zodpovídat z případu Larsen. Tohle všechno jsem ochoten pro vás udělat. Rozmyslete si, jak se zařídíte, ale rychle. To je všechno.“

Lavinsky se chvíli ani nepohnul. Zíral na Bigglese a nenávist mu sálala z očí. Pak se beze slova otočil a odcházel. Jeho lidé jej následovali a něco si mezi sebou mumlali. Když došli k ledovému hřebeni, Lavinsky se zastavil, ostatní se shromáždili kolem něj a proběhla jakási porada. Netrvala dlouho. Lavinsky s pěti muži pak vykročil ke Sveltu. Zbylí muži se usadili na hřebeni a sledovali tábor a letadlo.

„Tak tohle sis vymyslel,“ zabručel Biggles.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ
HRA O ČAS

Biggles, sedící na své oblíbené bedně, sledoval s pokrčeným čelem ledový hřeben obsazený skupinou mužů ze Sveltu.

„Co s nimi uděláš, starouši?“ zeptal se Bertie, který se nad ním zastavil.

„To kdybych věděl,“ řekl Biggles. „Přemýšlím o tom.“

„Ti mizerové. Co na tom pahorku vlastně dělají?“

„Sledují nás.“

„Ale co z toho mají? Musí jim být zima.“

„To máš pravdu.“

„Jak dlouho v tom chtějí pokračovat?“

„Dokud se nepohneme.“

„Tím myslíš, dokud se nepodrbu na nose, nebo dokud někdo z nás nezačne přenášet zlaté pruty?“

„Tvůj nos je nezajímá, Bertie. Zlato ano.“

„Měli bychom ho naložit, nemyslíš?“

„Ano,“ kývl Biggles. „Jen ještě nevím, jak to udělat.“

„Je to tak obtížné?“

„Mnohem obtížnější, než tušíš,“ prohlásil Biggles. „Samozřejmě existuje cesta, jak z toho ven, ta je tu vždycky, potíž je v tom, že nevím jak na to. Můžeme udělat celou řadu věcí věcí, jenomže mě zajímá jen způsob, který je bezpečný.“

„Nejde mi do hlavy,“ řekl Bertie s nechápavým výrazem, „proč jsi tomu banditovi řekl, že mu led zahradil cestu. Vyhodil jsi přece předčasně trumf z rukávu.“

„Zase máš pravdu, také se to tak dá chápat,“ usmál se Biggles. „Ale já se obávám, že Lavinsky je nevypočitatelný člověk. Zlatá horečka s ním cloumá tak silně, že už nedokáže rozumně uvažovat. Připlul pro zlato a chce ho dostat za každou cenu. Kdyby to nešlo jinak, bez váhání nás všechny pobije. Má dost lidí k tomu, aby se s námi na místě vypořádal, a nijak bych se nedivil, kdyby jeho poslední návštěva neměla jiný smysl. Odradilo ho jen to, že musel

uznat, jak důležité pro něj může být naše letadlo. Pozměnil na něj názor, když pochopil, jakou pro něj může mít cenu, až se odsud bude potřebovat dostat. To ovšem neznamená, že se vzdá zlata. To tě nesmí ani napadnout!“

„S čím tedy počítá?“ vložil se do hovoru zrzek. „Je přece téměř vyloučené, že by se mezi jeho námořníky našel pilot. Potom, ať se stane cokoli, musí se spolehnout na to, že ho odsud odveze někdo z nás. Přece není tak naivní, aby nepochopil, že jakmile přistaneme na letišti, předáme ho policii!“

„Tohle ho zatím vůbec nezajímá,“ řekl Biggles. „Nepochybujte o tom, že si chce ze všeho nejdřív ověřit, zda jsme ho neoklamali zprávou o uvěznění Sveltu v ledu. Nevěří nám a navíc může počítat s tím, že kdyby jeho loď zablokoval led právě teď, nemusí to nutně znamenat, že ho uvězní natrvalo. Ledy se přece občas pohnou a může se mezi nimi objevit něco jako průliv. S takovou možností Lavinsky počítá. Mohl by zachránit Svelt ještě jinak. Ledovce by se třeba daly uvolnit výbuchem dynamitových náloží a jsem si téměř jistý, že Lavinsky má na palubě dynamit.“

„Správně,“ ozval se kapitán Grimes. „Když jsem Sveltu velel, dynamit jsme vezli.“

„Tak vidíte,“ řekl Biggles. „Druhým, zoufalejším řešením je to, co udělal Last. Víme přece, že naložil malý člun zásobami a odtáhl ho po ledě k otevřené vodní ploše. Alespoň to tak tvrdil a nemáme důvod nevěřit mu to. Možné to bylo. Když to dokázal Last, který byl sám, proč by totéž nemohl udělat Lavinsky, který má na výběr několik člunů a dvacet lidí. Já si myslím, že právě teď zkoumá situaci, aby se mohl rozhodnout. Jestliže dojde k závěru, že se odsud může dostat vlastními silami, přitáhne se všemi lidmi, aby s námi definitivně skoncoval.“

„To ale nedokáže, aniž by přišel o několik námořníků,“ namítl Ginger.

„To se může stát, jenže jemu na cizích životech nezáleží. Chce jen zlato, a aby se odsud dostal sám!“

„A to ti nahání strach, starouši?“ vykřikl Bertie. „Nevzpomínám si, že bys takhle mluvil, když se na nás chystala parta lotrasů. Odpusť, ale tak snadno nás zase nedostanou! To tedy ne!“

„Někdy mám pocit, že mluvím do dubu, Bertie,“ řekl Biggles zasmušile. „Nejde mi o to, že tě Lavinskyho muži při střetnutí odstřelí a stejně mohu dopadnout i já nebo Ginger. Víc mi vadí, že mohou zasáhnout letadlo. Je to snadný cíl, který nedokážeme ubránit, ani nikam ukrýt. Stačí jim, když nadělají pár direk do nádrží a v Antarktidě budeme přezimovat my, ne oni! Lavinsky to ví stejně dobře jako já. Když jsem ho varoval, že jeho Svelt uvězní ledová bariéra, jenom jsem ho strašil. Lavinsky to nejspíš hned nepochopil, ale když se nad tím pořádně zamyslí, bude mu to brzy jasné. Proto si ověřuje, jak je na tom jeho plavidlo. Jestliže zjistí, že odsud dokáže odplout, bude mu jen milé, že tu uvízne naše letadlo. Patrně se o to i přičiní, a my mu v tom jen těžko zabráníme. Kdyby poznal, že jeho Svelt je nadobro uvězněn v ledu, situaci to změní. Pak by se musel spolehnout na naši pomoc, ať už chce nebo ne.“

„Nebylo by tedy lepší zmizet, než se sem vrátí?“ navrhl nejistě kapitán.

„A nechat tomu skunkovi zlato? Nikdy!“ odmítl návrh Biggles.

„Tak ho naložíme na palubu a vezmeme s sebou,“ navrhl zrzek. „Je mi stále větší zima, pánové.“

„Už čtvrt hodiny to tady vysvětluji,“ vzdychl Biggles. „Jsem si jistý, že jakmile se pohneme směrem ke zlatu, spustí na nás jeho hlídači palbu. Teď tedy všichni víte, proč tu sedím a nedělám nic. Dejte mi ještě chvilku, abych si mohl promyslet, jak z toho ven.“

„Absolutně správně, starouši,“ kývl Bertie. Nikdo už nic neřekl a Biggles si zapálil další cigaretu. Trochu uražený Ginger zasmušile hleděl do sněhové pláně ozářené svitem narůžovělého slunce visícího nízko nad obzorem. Připadlo mu hloupé a nesmyslné, že ani v takové pustině se lidé nedokáží obejít bez násilí. Tady, kde je zázrak přežít, přemítal. Není pak divu, že ve vcelku pohodlném, civilizovaném světě mají lidé roupy, dopouštějí se zločinů a dokonce vznikají války…

Byl to nakonec právě zrzek, kdo přerušil panující ticho: „Dejme tomu, že by se Lavinsky dostal pryč na člunu. Kam by se vydal? Ať by se rozhodl plout kamkoli, měl by to strašně daleko.“

„Kdyby ho nezastihla bouře, nemusel by mít potíže s doplutím do Jižní Ameriky,“ odpověděl Grimes. „Zásob si může naložit dost.

V otevřených člunech lidé podnikli a jistě ještě podniknou, mnoho dálkových plaveb.“

Znovu se rozhostilo ticho, které tentokrát přerušil Bertie. Vstal a začal si mnout zkřehlé ruce. „Tak co uděláme, starouši?“ sklonil se nad Bigglesem. „Tohleto nicnedělání mě jednak nudí a navíc začínám tuhnout. Je tu vážně odporná zima, jestli víš, co tím myslím.“

„Vím,“ ušklíbl se Biggles a zhluboka se nadechl. „Ano, také si myslím, že bychom se měli rozhýbat. Zkusíme zjistit, jestli se nám podaří dostat zlato do letadla. Mohlo by to nepřítele vyprovokovat k nějakému kroku. Za výsledek samozřejmě neručím.“

„Opravdu si myslíš, že to bude pro ty nahoře signál k zahájení palby?“ zeptal se Ginger.

„Jestli nezačnou střílet, překvapí mě to. Proč jinak by Lavinsky nechal šest mužů na hřebeni? Kdyby nás chtěl jen sledovat, stačil by na to jeden.“

„Když se nám nepodaří naložit pruty, můžeme alespoň odletět,“ řekl Bertie poskakující na sněhu.

„Zase jsi na něco zapomněl,“ poznamenal Biggles.

„Na co? Že mlčím o tom hnusném počasí?“

„Ne. Zapomněl jsi na Larsena. Je mi proti srsti, že bychom tu měli toho chudáka nechat. O tom si ale pohovoříme, až bude zlato na palubě.“

„Když po nás začnou střílet, můžeme palbu opětovat?“ zeptal se věcně kapitán.

„Jistě, nejsme králíci,“ řekl Biggles. „Naše potíž spočívá v tom, že se budeme muset současně bránit a tahat se zlatem. Snad to půjde, ale potrvá nám to dlouho. Zkusíme to a uvidíme, co se bude dít. Kapitáne, vy jste z nás asi nejsilnější. Zkuste přinést jeden prut a my vás budeme krýt. Kdyby to bylo nebezpečné, hodte prut na sníh a vraťte se.“

„Rozkaz, pane,“ usmál se kapitán.

„Až si ti nahoře uvědomí, co děláme, bude zajímavé zjistit, zda budou střílet po nás nebo po letadle,“ řekl Biggles. „Rozhodně se dozvíme, jaké rozkazy jim dal Lavinsky.“

„Což kdybych s letadlem odstartoval a kroužil, zatímco se bude střílet?“ navrhl Bertie.

„Také mě to napadlo, ale nemá to smysl,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Musel bys mít v letadle kulomet a ty ho nemáš. Teď bychom jenom plýtvali palivem, a nezískali tím nic. Ti chlapi mohou střílet na letadlo ať stojí na zemi nebo letí. Navíc bys podstupoval další přistání, což tady nerad vidím. Pro začátek zkusíme dostat zlaté pruty sem. Nakládat je nemusíme. To můžeme udělat, až tady budou všechny. Kdyby tu bylo moc horko, pochopitelně to sbalíme. Nejsme na místě, kde bychom si mohli dovolit nějaké zranění.“

Biggles sáhl po dalekohledu a chvíli pozoroval Svelt.

„Nijak jsem se nemýlil,“ poznamenal. „Spustili záchranný člun. Už je na cestě k ledové bariéře. Tak do toho, kapitáne. Vyrazte pro další prut. Kdybyste měl potíže, zahoďte ho a vraťte se.“

„Jasně, pane.“

Jakmile udělal prvních pár kroků, bylo zřejmé, že ho nepřátelé zpozorovali. Dosud klidně seděli, ale jen Grimes vyrazil, vstali, zadívali se na něj a něco si povídali. Potom jeden z nich svižně vykročil k pobřeží, ke Sveltu.

„Jde podat hlášení šéfovi,“ poznamenal Biggles.

Zbylých pět chlapů jim zmizelo z dohledu, nikoli však na dlouho. Vzápětí se jejich hlavy jedna po druhé začaly vynořovat za ledovým hřebenem a vedle nich se zaleskly hlavně pušek. Pak třeskl první výstřel a dosti daleko před kapitánem se vznesl do vzduchu bílý obláček zvířeného sněhu. Grimes šel klidně dál.

„Co to dělá?“ zamumlal Biggles. „Řekl jsem mu, že kdyby začali střílet, má se hned vrátit.“

„Nepůjde zpátky, dokud nebude mít to, pro co šel,“ prohlásil Grimy. „Znám otce už hezky dlouho.“

„Na přesné míření není dost světla,“ řekl Biggles tiše. „Střelba přes zasněženou pláň je navíc velice ošidná. Jenomže náhoda je nevyzpytatelná a nechci, aby někoho z nás zranili. Nezbývá nám, než vyhnat ty střelce z hřebene. Nejlepší by bylo, dostat je do křížové palby. Bertie, zkus proniknout do boku jejich rojnice. Kdyby se ti to podařilo, znechutíš jim život. My se zatím pokusíme donutit je, aby se schovali.“

Z pahorku třeskl další výstřel a nedaleko kráčejícího kapitána znovu vystříkl sníh. Grimes šel dál.

„Dobrá," řekl nevesele Biggles. „Dostanou, co chtějí. Všichni se pořádně kryjte a zahajte palbu. Neplýtvejte střelivem. Každý si vyberte jednoho z nich a miřte nízko."

Biggles se sesmekl z bedny, na které dosud seděl, a po pečlivém zamíření vystřelil.

Chlapík, který byl jeho terčem, sebou trhl, ale sníh se nikde nezvířil, takže se nedalo odhadnout, kam dopadla kulka.

„Myslím, že slyšel hvízdnutí střely," zamumlal Biggles. „Mířil jsem moc vysoko." Obrátil se k ostatním. „Zkuste střílet tak stopu pod cíl."

Zamířil a vystřelil podruhé. Hlava muže, na kterého mířil, sice zmizela, ale nebylo možné zjistit, zda Biggles zasáhl. V té době již stříleli i Ginger s Grimym, takže hlavy, které vyhlížely přes hřeben, už nemohly zůstat v klidu. Zmizely, občas se některá z nich ukázala, ale vždy jen na pár vteřin.

„Neřekl bych, že je to těší," poznamenal Biggles. „Nestřílejte, pokud nevidíte cíl. Když je udržíme schované, může kapitán klidně pokračovat."

Střelba pokračovala s přestávkami.

Kapitán se po chvíli vrátil. Nesl na rameni zlatý prut a těžce oddychoval.

„Dobrá práce, kapitáne," pochválil ho Biggles. „Uložte to vedle dveří do kabiny letadla. Myslím, že se nám podařilo je přibrzdit. Cítíte se ještě na jeden?"

„Vždyť to nic není," zazubil se Grimes, otočil se na podpatku a vydal se zpátky k prutům na ledovci.

Biggles s připravenou puškou sledoval okraj pahorku. Občas se vynořila některá z hlav a vzápětí zazněl výstřel, který však byl vypálen v takovém spěchu, že neměl naději na zásah.

Po chvíli se kapitán vrátil s dalším prutem. Bez řečí ho položil vedle prvního a znovu se vydal přes led. Výstřely se ozývaly stále vzácněji, Lavinskyho muži se spíše kryli, než útočili. Pak se do boje vložil Bertie, který se mezitím vyšplhal na úroveň střelecké linie nepřátel. Zazněla série výstřelů a pak palba utichla.

„Řekl bych, že jsme získali naprostou palebnou převahu, jak to hlásí velitelé pěchoty," řekl Biggles. „Grimy, jděte pomoci otci a ty, Gingere, můžeš jít s ním. Snad to zvládnu. Kdyby tu k něčemu došlo, všeho nechtě a vraťte se!"

Ginger s Grimym odložili pušky a rozběhli se přes led.

Situace se téměř hodinu neměnila, Biggles však ani na okamžik nespustil zrak z hřebene. Hromada zlatých prutů vedle wellingtonu narůstala, avšak uspokojivý stav věcí skončil ve chvíli, kdy zrzek při návratu oznámil, že nepřátelé dostávají posily.

„Poslali sem člun!" vykřikl. „Pluje podél pobřeží!" Biggles se po něm ohlédl. Záchranný člun mířil po moři ke kře, na které se lopotili jeho přátelé. Nebylo těžké pochopit, co si Lavinsky vymyslel. Při průzkumu ledové bariéry uslyšel palbu, ale nevrátil se na Svelt, nýbrž zamířil rovnou k ledovci se zlatem, se zjevným úmyslem vylodit se na něm. Nebyl to špatný nápad a ušetřil mu dost času.

Jenomže právě na čas, který Lavinsky bude potřebovat k návratu, se Biggles spoléhal. Doufal, že než se vrátí, dokáží jeho muži odnosit pruty k letadlu. Teď to již neplatilo, bylo zřejmé, že to nestihnou. Během dalších dvaceti minut mohl Lavinsky a jeho banda doplout ke kře. Nebude váhat se střelbou, takže zarazí práci, a co bylo mnohem vážnější, dostane tábor i s letadlem do křížové palby. Jestli Lavinsky našel průchod v ledové bariéře, uvažoval Biggles, nejdřív se zmocní zbytku zlata a pak soustředí palbu na letadlo. Tak velký terč nemohli jeho střelci minout. Jakmile by byl letoun vážně poškozen, mohl Lavinsky dokončit všechno, co potřeboval, bez jakéhokoli spěchu. „Kolik tam ještě zbylo prutů?" křikl Biggles na Gingera. „Asi půl tuctu!"

„Dobrá. Nechte je ležet a začněte nakládat letadlo!" zazněl rozkaz. „Kapitáne! Grimy! Dejte se také do toho!"

Z blížícího se člunu zatím nepadl jediný výstřel pravděpodobně proto, že jeho kolébání znemožňovalo přesnou střelbu. Biggles si však uvědomoval, že jakmile posádka vystoupí na břeh, nebude možné tábor udržet. Právě v té chvíli seběhl Bertie z pahorku a přinesl zprávu, že sedm mužů, patrně celý zbytek posádky Sveltu,

pospíchá k táboru jako posila. Pět mužů se podle Bertieho skrylo za opačným koncem pahorku, dva z nich jsou zranění.

„Sedm," počítal nahlas Biggles. „Na člunu jich je šest. Znamená to, že i s těmi zraněnými jich je proti nám osmnáct." Obrátil se ke Grimesovi, který nakládal pruty a zavolal: „Kolik lidí jste měl na Sveltu?"

„Devatenáct."

„Včetně vás a Lavinského?"

„Bez nás."

„Takže to vypadá, že sem vyslal všechny své lidi."

Grimes přerušil práci a protáhl si záda. „Vsadil bych krk, že je vyhnal všechny, protože na lodi teď stejně nemají práci. Kdyby tam někoho nechali, tak jedině kuchaře. Je to Číňan, hodně starý muž, pokud je to ovšem ten, který se plavil se mnou. A není jen starý, je i hluchý."

„Dobrá," řekl Biggles. „Až dokončíte nakládání, trochu si všichni odpočinete."

„Jak to chcete zařídit?" zeptal se kapitán. „Mám spíše dojem, že tady bude horko."

„Vezmu vás na výlet," usmál se Biggles. „Zaletíme ke Sveltu."

„Proboha proč?" vyhrkl kapitán, jehož Bigglesův nápad naprosto zaskočil.

„Mám dojem, že vítr trochu změnil směr a vane teď od pobřeží, kde kotví loď," odpověděl Biggles. „Je správný můj předpoklad, že ji Lavinsky uchytil u břehu lany?"

„Já bych to udělal."

„Takže když lana přeřízneme, vydá se Svelt na toulky. Měl by k tomu přispět vítr."

„Ano, ale takovou loď přece nemůžete jen tak pustit na moře!" vyjekl Grimes, jehož kapitánské srdce drásala představa plavidla, opuštěně se zmítajícího na vlnách.

„Ještě vás asi překvapí, co všechno mohu," ušklíbl se Biggles. „Když Lavinsky přijde o loď, přestane si vyskakovat. Až uvidí, jak mu odplouvá do dáli, nechá všeho a vydá se ji zachraňovat."

„To máte vlastně pravdu!" zašklebil se Grimes. „To udělá."

„Hrajeme o čas, pánové,“ prohlásil Biggles. „Hoďte sebou s těmi pruty, ať můžeme pokračovat. Nic není tak účinné jako předložit nepříteli pokrm, se kterým nepočítá.“

Než naložili zbývající zlaté pruty, padlo několik výstřelů, ale Lavinskyho střelci byli ještě daleko a nezdálo se, že by kulky natropily nějakou škodu. Člun již dorazil ke vzdálenějšímu okraji zlatonosné kry asi dvě stě yardů od pobřežního ledovce a posádka se připravovala k vylodění.

„Proč rovnou nezmizíme?“ zeptal se Ginger. „Skoro všechno zlato máme na palubě.“

„Nemyslím jen na zlato,“ odpověděl stroze Biggles. „Mrzí mě, že ani tobě neleží na srdci Larsenův osud. Možná je už mrtev, ale stejně tak je možné, že dosud žije. Třeba je zraněn a já bych moc špatně usínal s vědomím, že jsme ho nechali na milost a nemilost té ohyzdné kryse jménem Lavinsky. Je skutečně dost pravděpodobné, že ho zabil, když to ale neudělal, zabije ho brzy. Nepoveze domů někoho, kdo by proti němu mohl svědčit.“

Biggles domluvil, nasedl do letadla a nastartoval. Ostatní jej rychle následovali na palubu. Ginger, který vyhlédl bočním oknem, ohlásil, že muži v člunu nijak nespěchají.

„Ano. Myslí si, že letíme domů,“ řekl Biggles. „A já tvrdím, že si ještě moc pospíší, až zjistí, jak se spletli.“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

VÁLKA NA LEDĚ

Start proběhl bez potíží a když letoun dosáhl dostatečné výšky, pilot ho stočil k pobřeží. Shora jim celé jeviště připadalo velmi malé a všechny Lavinskyho námořníky rozptýlené po skupinách měli pod sebou jako na dlani. Ti kdož byli ve člunu, nechali veslování a hleděli vzhůru na přelétající letadlo. Obláčky dýmu svědčily o tom, že někteří muži střílejí, ale vzhledem ke značné vzdálenosti a velké rychlosti letícího terče, zrzek předpokládal, že nemají důvod k obavám.

Biggles nevěnoval nepřátelům sebemenší pozornost. Soustředil se na to, aby dostal těžce naložený stroj bez poškození na zem. Za běžných okolností by tak jednoduchému úkonu nepřikládal váhu, ale nyní, kdy tolik záleželo na tom, aby letadlo zůstalo vcelku, se mu zdálo, že obvyklý lehký osten obav má rozměry otráveného kopí.

Uvědomovali si to i všichni ostatní, a když pilot stáčel stroj a opatrně se přibližoval k místu přistání, nikdo se ani nepohnul a nepromluvil. Všechno nakonec dopadlo skvěle, a když se letadlo zastavilo asi dvě stě yardů od místa, kde se na moři pohupoval Svelt, Ginger vydechl úlevou. Na palubě se neukázala živá duše, a ani v okolí neviděl známky života.

Grimy, s několika prkny pod paží, rychle seskočil a podsunul je pod lyže. Biggles a ostatní vystoupili a zamířili k lodi, která byla podle Bigglesova předpokladu uchycena na přídi a zádi lany k ocelovým kůlům zaraženým do ledu. Grimes se zasmál, vytáhl nůž a vykročil k nejbližšímu lanu. Na kapitánský jemnocit a úctu k lodi zřejmě zapomněl.

„Ještě minutku," zarazil ho Biggles. „Chci se podívat, jestli na lodi není Larsen. Lavinsky mluvil pravdu, když říkal, že ho našel, jinak by nevěděl o přenášení zlata. Neumím si představit, kam by ho jinam strčil, než do podpalubí. Vy se na lodi vyznáte nejlépe, kapitáne, měl byste jít se mnou. Gingere, ty půjdeš za námi. Budeš

nám krýt záda pro případ, že by se tam někdo schovával a pokusil se nás zaskočit. Bertie, zůstaň venku a sleduj okolí!“

Na palubě lodi se nic nehýbalo, takže se zdálo, že odešla celá posádka. Přes zábradlí visel provazový žebřík. Biggles po něm svižně vylezl a rozhlížel se kolem, dokud se k němu nepřipojil kapitán s Gingerem.

„Je někdo doma?“ křikl Biggles ostře.

Odpověd se neozvala.

Biggles pokrčil rameny a zamířil k palubnímu schodišti. Než však sešel dolů, upřeně se zahleděl přes vodu k Lavinskyho člunu, který byl vidět za vystupujícím ledovým útesem. Ginger se zadíval týmž směrem a usmál se. Viděl, jak muži, kteří se právě vylodili, znovu kvapně nasedají a podle pohybů vesel vyrážejí co nejrychleji zpět ke Sveltu.

Také Biggles se zasmál. „Když už nic jiného, alespoň jsme tomu skunkovi Lavinskymu nahnali strach,“ řekl. „Nepochybně si myslí, že jsme sem doletěli, abychom mu zapálili loď a nechali ho tady vymrznout. Nic jiného by si konečně nezasloužil. Ale teď pojdme dolů. Veďte nás, kapitáne. Vy víte, kde máme Larsena hledat, pokud tu ovšem je.“

„Jo,“ řekl Grimes a ujal se vedení. „Vím, kde by mohl být, pokud není po smrti a neleží někde pod ledem,“ prohlásil, když sešli po schodišti. „Zůstaňte stát, než se porozhlédnu. Bylo by zbytečné, abychom chodili všichni.“

Vykročil a zmizel jim z dohledu. Byl pryč asi pět minut. Když se vrátil, byl ve tváři bledý vzteky. „Udělali přesně to, co jsem si myslel,“ řekl tvrdým hlasem. „Dali ho do želez?“

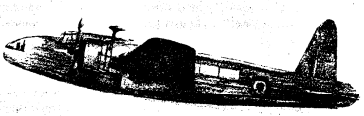
„Jo. Jsou to krysy!“

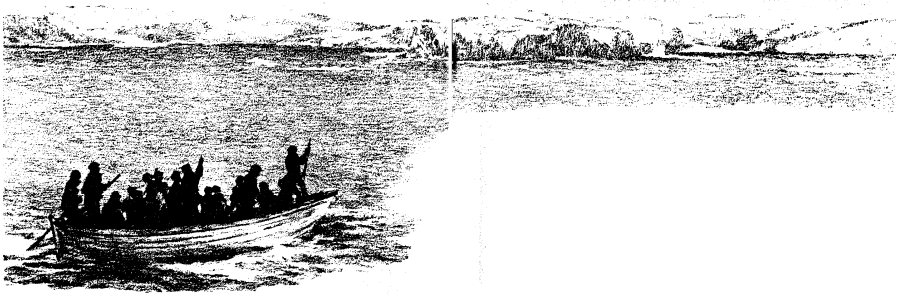
„Kde může být klíč?“ zeptal se Biggles. „Mám ho. Našel jsem ho v Lavinskyho kajutě. Pojdte, dostaneme ho ven.“

„Jak to s ním vypadá?“

„Je tichý a mírný jako beránek, a není divu,“ zavrčel kapitán. „Je zraněn a ztratil tolik krve, že je víc mrtvý než živý. Košili má ztuhlou zaschlou krví. Pokud jsem schopen posoudit, střela mu provrtala hrudník pod ramenem. Je na tom dost zle.“

„Dobrá,“ řekl Biggles a zhluboka se nadechl. „Vyneseme ho ven. Dopravíme ho do letadla a převezeme na základnu. Gingere, zůstaň tady a hlídej ústupovou cestu. Jdeme, kapitáne.“

Gingerovi společníci zamířili dál do podpalubí, zatímco on sám zůstal na místě. Pro jistotu vytáhl pistoli, ale brzy ji vrátil do kapsy. Jeho přátelé se záhy objevili a zpola podpírali, zpola nesli Larsena, jehož zjev ani v nejmenším nepřipomínal běsnícího tvora z vraku. Ginger se však nezdržoval sledováním toho, jak se změnil nešťastný námořník, a rovnou vyběhl na palubu.

Museli vynaložit značné úsilí, aby dostali bezmocného Švéda z lodi na břeh. Přestože byl vysílený, byl mohutné postavy a jenom samotné oblečení bylo těžké, snad i starou špínou. Nakonec se jim to podařilo a donesli Švéda do poloviny cesty k letadlu. Biggles pak nařídil přestávku a kapitán se vrátil, aby odřízl Svelt. Měl to hned hotové, protože lana napínal svěží vítr vanoucí od břehu. Kapitán rychle řízl ostrým nožem a plavidlo bylo volné. Ihned se začalo vzdalovat od okraje ledového pobřeží.

„Lavinsky má alespoň chvíli o čem přemýšlet,“ řekl spokojeně Biggles a zadíval se ke člunu, který měl za sebou sotva třetinu vzdálenosti, která jej původně dělila od mateřské lodi. Skupina spěchající po pevnině, byla téměř na půli cesty, ale její členové, kteří asi přehnali počáteční tempo, se teď ploužili jako běžci na závěr vyčerpávajícího maratónu.

„Měli bychom být odsud dříve, než sem dorazí," řekl Biggles. „Pojďme."

Doprava zraněného Švéda proběhla úspěšně. Netrvalo nijak dlouho a mohli vyčerpaného muže pohodlně uložit na hromadu přikrývek na palubě.

„Teď zjistíme, co pro něj můžeme udělat sami. Zdá se mi, že je na tom tak špatně, že by let na Falklandy vůbec nemusel přežít," prohlásil Biggles. „Tu trochu času ještě máme."

Otevřel lékárničku, a vzápětí strnul a zavětřil. „Je možné, že cítím benzín?" zeptal se ostře a čelo mu zbrázdily hluboké vrásky. „Nadechněte se!"

Na chvíli se v kabině rozhostilo ticho.

„Ano," hlesl pak zrzek. „Taky cítím benzín."

„Hled zjistit, odkud to je," nařídil Biggles.

Ginger vyběhl ven, zatímco Biggles s kapitánem začali ošetřovat zraněného. Nejprve zjistili, že ránu Larsenovi nikdo neobvázal.

„Krysy!" zavrčel Grimes.

Pak se vrátil Ginger a ani on neměl příliš dobrou zprávu. Někdo ze střelců prostřelil zadní hlavní nádrž. Otvor byl naštěstí malý, způsobený kulkou menší ráže. Trocha benzínu vytekla, ale ztráta nebyla velká.

„Zatím jsem díru ucpal žvýkačkou," prohlásil.

Chvíli nikdo nemluvil a pak se ozval Biggles, aniž by vzhlédl od pacienta: „Budeš ji muset opravit pořádně."

„Jistě, ale bude to chtít čas. Pochybuji, že to stihnu, než se sem dostane Lavinsky."

„Je to bída," zamumlal Biggles, „ale udělat se to musí. Budeme potřebovat každou kapku benzínu a já nepoletím skoro tisíc mil nad ledovým mořem s děravou nádrží. A ještě něco!" Ustal v práci a vzhlédl. „Nemá smysl zůstávat tady," pokračoval pak. „Jakmile se Lavinsky dostane na dostřel, začne nám dělat do nádrží díry ještě rychleji, než je stihneme opravovat. Můžeme na něj vyzrát tím, že když se jeho člun a skupina která se plouží po ledě, dostanou tak blízko, že by nám mohli být nebezpeční, odstartujeme a doděláme potřebnou opravu v původním táboře. Značně to připomíná dětské hry, ale neumím si poradit jinak. Jestliže vás to potěší, tak si

uvědomte, že Lavinskyho lidé jsou už nyní silně otrávení. Chodí sem a tam a nic. My máme přece jen větší pohodlí a…“

„Není tu tak hnusná zima,“ vpadl mu do řeči Bertie. „Jeminářku, já bych jim přál, aby ještě přituhlo a…“

„Teď ne, Bertie,“ zarazil ho Biggles. „Vím jak to myslíš, ale tohle je důležitější. Lavinsky bude muset nejdříve ulovit svojí loď a upevnit ji, než se za námi může znovu vydat. Trochu ho to zdrží. Než se s tím vypořádá, získáme náskok dobrých dvou nebo tří hodin. Je otázka, zda se vůbec rozhodne trmácet se za námi. Jeho muži budou také potřebovat odpočinek. A než Ginger vyspraví nádrž, můžeme zatím vyzvednout zbytek zlata.“

„Má to jeden háček,“ řekl zrzek. „Podíval jsem se na tlakoměr a Bertieho přání se naplňuje. Klesá rychle dolů. Venku je chladno, a stále se ochlazuje.“

„Jo,“ ozval se kapitán. „Změna počasí je na spadnutí. Cítím to ve všech kostech.“

„Dej se do té opravy!“ řekl Biggles a pohlédl na Gingera. „Vy, kapitáne, sledujte vývoj počasí. Bertie, měj na mušce nepřítele. Já mám dost práce tady.“ Vrátil se k ošetřování Larsena, který, jak si vzápětí všiml, padl do mdlob.

Téměř o hodinu později byl Biggles hotov s obvazováním a Bertie ohlásil, že Lavinsky dostihl Svelt. První muži z „námořní pěchoty“ byli sotva půl míle od letadla. Blížili se, avšak velice pomalým krokem vyčerpaných mužů.

„Dobrá,“ prohlásil Biggles. „Přesuneme se. Zavřete dveře!“ Vstoupil do pilotní kabiny, nastartoval motory, nechal je asi dvě minuty zahřívat a odstartoval směrem k původnímu táboru. Když se dostal nad něj, zakroužil, obhlédl okolí, aby se ujistil, zda všichni nepřátelé odešli, a přistál.

„Všichni do práce,“ zavelel a vypnul motory. „Gingere, dej si na opravě záležet. Nemůžeme si dovolit pokoušet štěstí. Vy ostatní přeneste zbylé zlaté pruty a já zatím připravím něco teplého do žaludku.“ Seskočil a vzhlédl k obloze. Když vydechl, vypadalo to jako když stoupá pára z malé lokomotivy.

Naložení zlata trvalo sotva půl hodiny, během které se mráz pomalu, zato vytrvale zvyšoval. Zrzkův úkol však vyžadoval delší

čas, přestože mu pomáhal Grimy. Krutý mráz jim působil potíže. Rukavice překážely při práci, odložit je však bylo nebezpečné, protože Gingerovi hned hrozily omrzliny. Když se dotkl kovu holou dlaní, měl pocit, jako by se spálil, a stačila minuta a prsty ke kovové součástce přimrzaly. Ginger tak neustále přerušoval práci, aby si mnutím rukou rozproudil krev. Po dalších dvou hodinách byl sice k smrti unaven, ale práce se chýlila ke konci. Povzbudilo ho, když mu Biggles přinesl šálek horké kávy.

Nepřítel mezitím rovněž nezahálel. Lavinsky soustředil své síly k poslednímu zoufalému pokusu o získání zlata. Hned poté, kdy opět získal kontrolu nad Sveltem, zamířil s lodí k okraji pobřežního ledu, aby vyzvedl zbylé členy posádky. Pak vyrazil nejvyšší možnou rychlostí k táboru, přičemž podstupoval značné riziko. Grimes si všiml, jak příd i kýl lodi neustále naráží na kry plovoucí po hladině. Lavinskymu však přálo štěstí, Svelt nenarazil na větší ledovec a proplul bez úhony. Podle toho, že Lavinsky asi půl míle od tábora vysadil deset mužů s puškami, bylo zřejmé, že se rozhodl zaútočit na letoun ze dvou stran. Vysazení ozbrojenci postupovali k táboru v širokém půlkruhu. Svelt pokračoval v plavbě až ke konci kry, na němž ještě před chvílí ležely zlaté pruty. Zde se vylodil zbytek mužů, kteří pod velením Lavinskyho vyrazili v neuspořádaném šiku k letounu.

„Bude tady brzy horko," poznamenal kapitán, plácající dlaněmi o sebe, aby se zahřál. „Jakmile se dostanou na dostřel, začne tady zábava."

V té chvíli Ginger oznámil, že je s prací hotov. Otvor v nádrži byl zacelen.

„Právě včas," prohlásil Biggles. „Vyrazíme, pánové."

„Jeminářku, je také nejvyšší čas," zamručel Bertie. „Už jsem se začínal bát, že nastydnu. Když člověk sedí a nic nedělá, za chvíli by kýchal. Ó moje sladká Anglie! Vždyť dokonce i na těch ohavných Falklandech bylo líp než tady."

Biggles přešel do kokpitu, aby nastartoval. Ginger zaujal místo na sedadle druhého pilota. Levý motor poslušně naskočil, pravý však zůstal zticha. Biggles to zkusil znovu a opět bez výsledku. Podíval se

na Gingera. „To ten mráz," řekl. Pokusil se o nahození motoru potřetí, ten však ani neškytl.

„Nemá to smysl," zavrčel Biggles a přesto to zkusil znovu. Ani další pokus však neuspěl. „Nelíbí se mi to," zabručel. „Zapni to pomocné topení."

„Než se trochu rozehřeje a vyhrabeme se odsud, máme ty hrdlořezy na krku," křikl Ginger, ohlížející se k pobřeží.

„Co mám dělat?" ušklíbl se Biggles. „S jediným motorem stroj do vzduchu nedostanu, ani kdybys ho roztlačoval."

„Když jsem se naposled díval na teploměr, bylo osmadvacet stupňů pod nulou," řekl Ginger zlověstně.

„Měli jsme si toho všimnout dřív," zavrčel Biggles. „Pro samou práci jsem zapomněl, co může způsobit tak silný mráz. Jenomže teď nemá smysl se o tom bavit. Musíme motor ohřát, aby naskočil, jinak se odsud nedostaneme. Ty to zvládneš. My se zatím pokusíme udržet Lavinskyho bandu co nejdál od nádrží. Co chvíli zahájí palbu."

V Gingerovi byla malá dušička. Představa, že se v rozhodující chvíli stroj neodlepí od země, byla děsivá. Znamenalo to, že je bud útočníci postřílejí, nebo, v lepším případě, uvězní v obrovské lednici Antarktidy. Vyskočil ze sedadla a spustil topné zařízení, které si Biggles v Anglii objednal. Nevěděl, jak dlouho potrvá, než začne hřát, ale výsledku se určitě nedočká dřív než za několik minut.

Třeskl první výstřel a současně do trupu letadla udeřila kulka. Zrzek, který to nečekal, nadskočil. Biggles se nemýlil, pomyslel si. Pustí se do nás i do wellingtonu. Ozval se další výstřel, ale ten, jak Ginger viděl, vypálil Biggles na chlapy, přibližující se k letadlu. Následovalo něco jako salva ze zbraní Lavinskyho mužů. Stříleli za chůze a výsledek podle toho vypadal. Žádná ze střel nezasáhla ani letadlo.

Do přestřelky se zapojil i Bertie, ale Ginger si všiml, že také on střílí bez výsledku. Neúčinná střelba dvou mužů které považoval za prvotřídní střelce, připadla zrzkovi jako jedna z nejdivnějších věcí na celé výpravě. Napadlo ho, zda za to nemůže zdejší zvláštní světlo, v němž bylo všechno bílé, obloha stejně jako terén. Svit, který trochu oslňoval a současně rozmazával obrysy.

Nad bezútěšnou pustinou se zvedl mírný vítr. Větřík, který by jinde Gingera potěšil, byl tady tak ledový, až mu vehnal slzy do očí. Připadalo mu naprosto šílené pokoušet se v těchto podmínkách o vítězství v ozbrojeném střetnutí, protože zde přece vždy vyhraje mráz, sníh a led! Byť by někdo postřílel třeba deset soupeřů, měl by být spokojenější z toho, že vyvázne z říše ledu živý.

Jenomže Lavinsky omámený vidinou zlata se nestaral o následky svého jednání. Palba zněla dál a bylo jasné, že všichni střelci nemohou chybovat věčně. Dříve či později některá kulka zasáhne cíl a někdo padne. Vzdálenost mezi skupinami se neustále zkracovala.

Ta chvíle se blížila a jistě si to uvědomoval i Biggles, protože měl tvář staženou obavami, když se otočil a křikl na Gingera.

„Nastartuj hned, jak to jen půjde!“

Zrzek přiskočil k letadlu, aby se pokusil nahodit neposlušný motor. Vyšvihl se nahoru a právě když se chtěl posadit na pilotní sedačku, zazněl další výstřel. Zrzek uslyšel hvizd kulky a hned nato se ozval výkřik. Ohlédl se a uviděl, jak se Grimy kácí do sněhu a snaží se znovu vstát, přičemž se drží za levou paži. Bez váhání vyskočil z letadla a rozběhl se ke zraněnému.

„Grimy to dostal!“ křikl na Bigglese.

„Nalož ho dovnitř a udělej všechno, co můžeš!“ odpověděl Biggles za neustálé palby. „Hlavně ale nastartuj motor!“

Zrzek pomohl Grimymu do letounu, kde zjistil, že poranění není moc vážné, nebo by alespoň nebylo považováno za vážné v obvyklých podmínkách. Kulka prolétla svalstvem levého nadloktí, ošklivě je potrhala, ale zázračně se vyhnula kosti. Podle stoupajícího počtu výstřelů bylo zrzkovi jasné, že přestřelka vrcholí. Několik střel zasáhlo stroj, ale měl dojem, že neudělaly vážnější škodu. Věděl, že jejich jediná naděje spočívá v okamžitém nahození motorů, ale právě když usedal na místo pilota, aby to znovu zkusil, nastala další komplikace. Nad ním se ozval hukot blížícího se letounu.

Mohl to být jedině Algy, který se vracel, tak jak slíbil. Ve všudypřítomném zmatku na něj zrzek docela zapomněl. Bylo velice málo pravděpodobné, že by Algy vytušil, co se odehrává na zemi, a

Ginger strnul, když pochopil, že Algy přistane, což pro něj může mít katastrofální následky.

Bigglese napadlo totéž a když Ginger seskočil, křikl na něj, aby se pokusil dát ještě Algymu zprávu, ať se drží stranou. On sám byl příliš zaměstnán udržováním útočníků dále od letadla. Ginger vůbec nechápal, jak ještě může zabránit Algymu v přistání, na které již stroj nalétával. Jediné, co mohl udělat, bylo rychle vyběhnout na volné místo a zběsile mávat. Sotva to udělal, poznal, že pilot na jeho gesta nedbá. Mohl tedy zůstat uvnitř a nevystavovat hlavu nepřátelům, jejichž střely hvízdaly nepříjemně blízko.

Ginger zasténal, když viděl, jak Algyho letoun přistává stejně klidně, jako by se jednalo o běžný civilní let. A aby to nebylo málo, uvědomil si, že letadlo zastaví právě před hlavněmi skupiny mužů přicházejících po pláni. Instinktivně vykřikl, aby přítele varoval, ačkoli dobře věděl, že ho Algy nemůže slyšet. Dál nemohl dělat nic jiného, než se rozběhnout k letadlu a střílet kolem sebe z pistole po Lavinskyho námořnících, kteří vyrazili k wellingtonu. Jeden z nich upadl, ale ostatní běželi dál a vítězně řvali, jako by se radovali z významné kořisti.

Zoufalý zrzek čekal, že ti lotři zastřelí Algyho ve chvíli, kdy vystrčí hlavu ze dveří. K jeho úžasu však ze stroje nevystoupil Algy, nýbrž jakýsi námořní důstojník, který bleskově vyskočil, pár kroků od letounu zalehl do sněhu a vystřelil na útočníky. Za ním vyskakovali muži v modrých uniformách tak rychle, že je zrzek ani nestačil počítat. Chovali se po vzoru velitele a akce měla skvělý účinek. Ginger strnul. Stál, civěl a lapal po dechu. Strnuli také Lavinskyho muži, a nebylo se čemu divit. Strnulost je však rychle opustila a dali se na zběsilý úprk, přičemž mnozí z nich bezhlavě odhazovali zbraně. Takhle nějak utíká tlupa chuligánů po příjezdu policejní hlídky, napadlo Gingera.

Výstřely umlkly, neboť na prchající muže voják nestřílí, a ti kdož prchali, se většinou rychle zbavili zbraní. Lavinsky, tváří v tvář jednotce, kterou nebylo radno dráždit, nějak zapomněl na zlatý sen a náramně rychle se obrátil ke Sveltu. Patrně doufal, že když se mu podaří odrazit včas, bude na tom mnohem líp, než kdyby ho dopadli na ledě.

Modrokabátníci vyrazili za útočníky, z nichž se rázem stali štvanci, jimž však natolik chyběly síly, že se někteří zastavovali a zvedali ruce k obloze.

„Hej!“ vykřikl Biggles a rozběhl se k důstojníkovi. „Nemyslím si, že má smysl honit ty darebáky po ledě,“ řekl, když se spolu zastavili. „Daleko neutečou už proto, že mají loď na špatné straně ledové bariéry. Můžete se pro ně vrátit později, nebo, kdyby to záleželo jen na mně, klidně je tu nechte. Potřebuji se dostat pryč dřív, než nám to znemožní počasí. Mráz je stále silnější a vůbec se mi to nelíbí. Kromě toho mám na palubě dva zraněné muže, takže čím dřív odletíme, tím lépe pro ně. To, co jsme tu hledali, máme. Jsem vám velice zavázán za pomoc, pane.“

„Můžeme to tak udělat,“ usmál se důstojník. Vzápětí zazněly dva stručné povely a muži v uniformách klusali k letadlu.

„Načasoval sis to dokonale,“ obrátil se Biggles k Algymu. „Tady se právě schylovalo k dramatu.“

„Napadlo mě, že by se to tak mohlo vyvinout,“ řekl vážně Algy. „Stejný názor měl i velitel námořní základny na ostrovech, když se dověděl, oč tu jde, a kdo je do toho zapleten. Lavinskyho nejspíš zná jako pytláka a lumpa, takže mi sám navrhl, abych s sebou vzal tyhle dobře vycvičené mládence. Neletěl jsem aspoň sám.“

Námořní důstojník vzhlédl k obloze. „Myslím, že bychom si vážně měli pospíšit s návratem,“ řekl. „Lavinsky tu teď škodu nenadělá, nanejvýš zabije pár tuleňů. Vyzvedneme si ho, až se nám to bude hodit. Velitel pro něj nejspíš pošle strážní člun.“

„Skvělé,“ zasmál se Biggles. „Rozdělíme tedy náklad a vyrazíme na základnu. Ať tady přimrzne k ledu Lavinsky sám.“

Zamířili k letadlům.

KAPITOLA PATNÁCTÁ
KONEC PŘÍBĚHU

Zbytek příběhu zlatých prutů je snadné vypovědět. Pomocné topení zabralo a pravý motor wellingtonu naskočil. Oba stroje se vrátily na Falklandské ostrovy v pořádku, a Grimy i Larsen ihned putovali do nemocnice. Biggles ohlásil služební depeší úspěšné zakončení expedice a získání zlata. Odpověd všechny potěšila. Měli se vrátit domů, jakmile to bude možné, a přepravu zlata nechat na britském královském námořnictvu. Tohle rozhodnutí, které Bigglese zbavilo veškeré další zodpovědnosti, mu dokonale vyhovovalo. Jak řekl ostatním, oba stroje poletí lépe bez nadbytečné zátěže, a sám už zlata viděl na celý život dost.

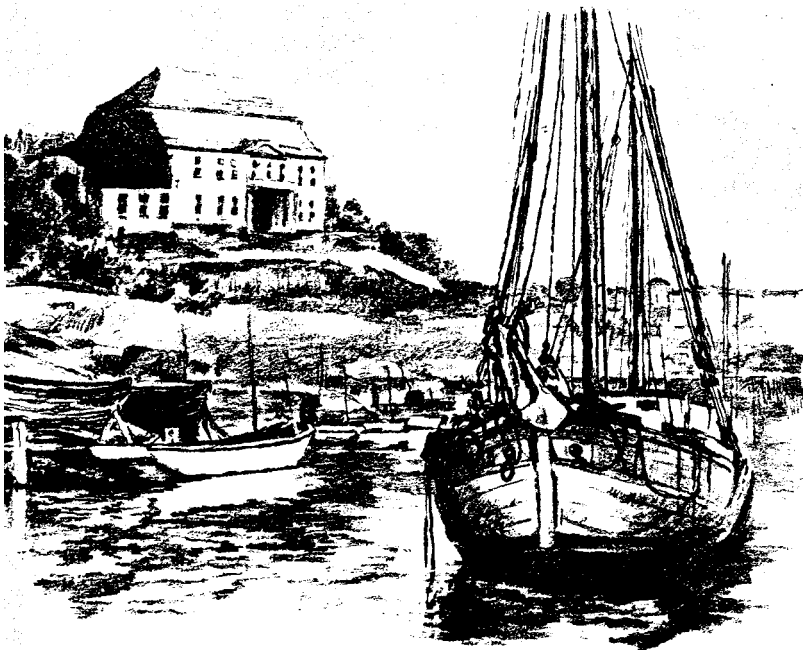
„Zlato znamená vždycky jen potíže," prohlásil. „Těším se, až na celý případ zapomenu."

Týden odpočívali a rozehřívali se, a pak, po důkladné prohlídce letadel, se výprava vrátila stejnou trasou, jakou přiletěla na ostrovy z Anglie. Grimy s paží v závěsném obvazu letěl s nimi, ale Larsen byl ještě příliš slabý na tak náročnou cestu, a proto zůstal na místě.

Trvalo překvapivě dlouho, než se k letcům donesly další zprávy o Lavinskym a jeho posádce. Zpoždění však mělo svůj dobrý důvod. Po odletu výpravy z pobřeží se strhla série tak prudkých vichřic, že jakýkoli pokus o cestu do Antarktidy by byl nejen nebezpečný, ale zcela zbytečný. Pytlácká banda proto zůstala v ledové pustině po dlouhou polární zimu až do listopadu.

Když pak strážní člun z Falklandů dorazil v období oteplení k ledovému kontinentu, bylo naživu jen jedenáct mužů. Lavinsky ani majitelé Sveltu Šaml a Šiml se zatčení nedočkali, protože byli mrtví. Historka, kterou policistům vyprávěli ti, kdo zimu přežili, byla patrně v jádru pravdivá, ale vina za to, co se stalo, byla přičtena mrtvým. Brzy po odletu wellingtonu se ukázalo, že Svelt ledovému zajetí neunikne. Kapitán nedokázal najít průchod ledovou bariérou, vrátil se k Hvězdné koruně a loď nakonec zamrzla při břehu. Posádka tedy musela žít na lodi. Důsledky byly vzhledem k počtu a povaze mužů nevyhnutelné. Hádka střídala hádku a nakonec došlo k otevřeným

bojům. Při jednom z nich zastřelil Lavinskyho muž, který později

také zemřel. Zda jeho někdo zabil, policisté nezjistili.

Během soudního procesu, který následoval později na základě obvinění z pytláctví na tuleních koloniích, vypovídal jako hlavní svědek jeden ze členů posádky. Doufal, že se výpovědí zachrání. Tvrdil, nejspíš popravdě, že Lavinsky se začal chovat tak surově, že proti němu vzniklo spiknutí. Posádka se prý sjednotila a chtěla Lavinskyho vyhostit na pevninu. Došlo k přestřelce, při které byli zabiti všichni tři šéfové – Lavinsky, Šaml i Šiml. Co se skutečně stalo během toho děsivého období, patrně již nikdo nezjistí. Muži kteří stáli před soudem pak pouze vyměnili jedno vězení za jiné.

Zlato se dostalo do Bank of England tak jak bylo určeno, a po určité době banka vyplatila členům výpravy příslušné podíly. Po společné večeři na oslavu úspěchu se kapitán s Grimym vrátili do Glasgowa, kde si Grimes koupil dům s výhledem na domovský přístav a jeho syn si otevřel obchod s automobily.

Už chvíli před tím se Biggles a jeho přátelé vrátili ke svým povinnostem, které, jak poznamenal Bertie, byly sice nudné, ale přinejmenším jim umožňovaly dopřát si kdykoli horkou koupel.

Trvalo dlouho, než zjistili něco o Larsenovi, a už se začínali obávat, že zemřel. Jednoho dne však přišel dopis přímo od něj. Larsen v něm Bigglesovi sdělil, že se zotavil natolik, aby se mohl nalodit na norskou velrybářskou lod, která kotvila v Port Stanley. Psal hlavně proto, aby poděkoval za záchranu před strašným osudem, ale v závěru dopisu se zmínil o něčem, co ostatní během spěšného vyklizení pozic na ledovém kontinentě zcela přehlédli. Šlo o zlatý prut, který Larsen ukryl, když utekl před Bigglesovou skupinou z vraku. Larsen psal, že se na to pamatuje zcela přesně. Zlato prý ukryl pod led za zádí škuneru a věděl o něm sám. Stále tam prý leží.

„Pokud jde o mne," ušklíbl se Biggles, „ať tam leží dál!"

„Absolutně správně, starouši! Ale absolutně!" vřele souhlasil Bertie. „Jsem s tebou naprosto zajedno. Ledovce pro nás nemají budoucnost, jestli chápeš, co tím myslím."

„Chápu velice dobře, co tím myslíš," řekl Biggles s úsměvem.

OBSAH

1. Biggles má návštěvu
2. Odkaz z minulosti
3. Vzhůru na jih
4. Beznadějné hledání
5. Hrob Johna Mantona
6. Ledové oko
7. Šílenec a hrůza
8. Kde je Ginger?
9. Kra se zlatými pruty
10. Připlouvá Svelt
11. Akce a reakce
12. Lavinsky odkrývá karty
13. Hra o čas
14. Válka na ledě
15. Konec příběhu

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES V ANTARKTIDĚ

Z anglického originálu BIGGLES BREAKS THE SILENCE
Edice Hrdinové vzdušných bitev 43
Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana
Ilustrace v textu Petr Barč
Překlad Pavel Kaas
Jazyková úprava překladu Mikuláš Moravec
Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec
Pod lázní 12, 140 00 Praha 4
jako svou 705. (135.) publikaci
Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,
Český Těšín, Střelniční 54
ISBN 80-7264-010-0